Al șaselea volum al seriei
ALEX RIDER, SUPERSPIONUL ADOLESCENT

HOTELUL SPAȚIAL

ARK ANGEL

ANTHONY HOROWITZ

www.virtual-project.eu

Alex Rider s-a întors.
Și de data aceasta nu există limite.

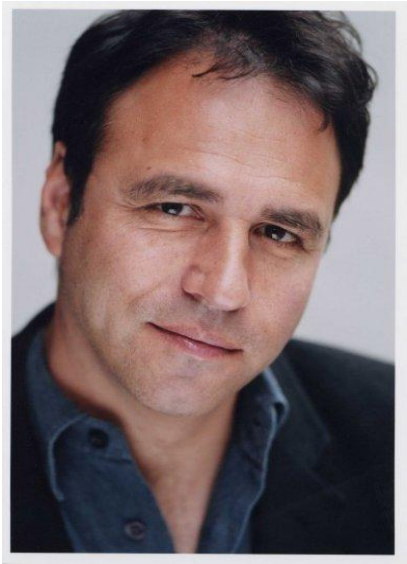

A şasea aventură a lui Alex Rider îl găseşte pe Anthony Horowitz ducându-l pe eroul său pe noi culmi de pericol. „Acțiunea include o evadare spectaculoasă dintr-un bloc de apartamente în flăcări şi o cursă pe apă în mare viteză (deşi Alex nu are o barcă...).” Vorbind despre viitorul lui Alex, Anthony spune: „V-am zis mereu că veți şti că ați ajuns la ultima carte când Alex se apropie de a cincisprezecea aniversare. Sunt hotărât să-i ofer un final fericit!”

ANTHONY HOROWITZ

HOTELUL SPAŢIAL ARK ANGEL

Original: *Ark Angel* (2005)

Al şaselea volum al seriei

ALEX RIDER,
SUPERSPIONUL ADOLESCENT

Traducerea din limba engleză:
DIANA GEORGIANA VLASE

virtual-project.eu

Editura: RAO
2008

Lui A.C.

FORŢA TREI

Bomba fusese programată să se declanşeze exact la ora trei şi jumătate.

Ciudat, dar bărbatul pentru care fusese creată ştia mai multe despre bombe şi despre terorism decât oricine altcineva din lume. Scrisese chiar şi cărţi despre acest subiect. *Având grijă de Numărul Unu: Cincizeci de moduri de a te proteja acasă şi în străinătate* poate că nu e cel mai atrăgător titlu, dar cartea se vânduse în douăzeci de mii de exemplare în America şi se spunea că preşedintele însuşi avea un exemplar pe noptieră. Bărbatul nu se considera o ţintă, dar, chiar şi aşa, era mereu precaut. După cum glumea adesea, ar fi fost rău pentru afacerea sa dacă ar fi fost aruncat în aer în timp ce traversa strada.

Se numea Max Webber şi era scund şi durduliu, cu ochelari de baga şi păr negru ca pana corbului, care fusese, de fapt, vopsit. Spunea lumii că făcuse cândva parte din SAS, ceea ce era adevărat. Ce nu spunea era că fusese dat afară după prima misiune. Pe la patruzeci de ani, deschisese un centru de antrenamente în Londra, învăţându-i pe oamenii de afaceri bogaţi cum să se apere singuri. Devenise scriitor şi jurnalist, apărând frecvent la televiziune pentru a discuta despre securitatea internaţională.

Şi acum era invitat să ţină un discurs la a patra Conferinţă de Securitate Internaţională, ce se ţinea în Sala Regina Elisabeta de pe malul sudic al Tamisei, în Londra. Întreaga clădire fusese împrejmuită. Elicopterele survolaseră zona toată dimineaţa şi poliţiştii cu câini antrenaţi aşteptaseră în foaier. Servietele, aparatele de fotografiat şi toate dispozitivele electronice fuseseră interzise în holul principal, iar delegaţilor li se ceruse să treacă printr-un sistem serios de securitate înainte de a li se permite să intre. Participau mai mult de opt sute de bărbaţi şi femei din şaptesprezece ţări. Printre aceştia erau diplomaţi, oameni de afaceri, politicieni, jurnalişti şi membri ai diferitelor servicii de securitate. Trebuia să se simtă în siguranţă.

Alan Blunt şi doamna Jones erau amândoi în public. În calitate de şef şi adjunct ai Operațiunilor Speciale MI6, era responsabilitatea lor să fie la curent cu ultimele descoperiri, deşi, în ceea ce-l priveşte pe Blunt, toată chestia era o pierdere de timp. Existau mereu conferințe despre securitate în fiecare oraş mare, dar nu aveau niciun rezultat. Experții vorbeau. Politicienii mințeau. Presa consemna totul. Lumea pleca acasă şi nimic nu se schimba. Alan Blunt era plictisit. Părea pe jumătate adormit.

La două şi un sfert fix, Max Webber începu să vorbească.

Era îmbrăcat într-un costum elegant şi vorbea rar, cu o voce sentențioasă, plină de autoritate. Avea notițe în față, dar se folosea de ele doar ocazional; ochii săi fixau audiența, el adresându-se direct fiecăruia. În nişte cabine de sticlă situate cu fața la scenă, nouă translatori vorbeau încet în microfoane, cu doar o secundă, două, în urma lui. Ici şi colo, în public, bărbați şi femei puteau fi văzuți cu o mână dusă la ureche, concentrându-se la ceea ce se spunea.

Webber întoarse o pagină.

— Sunt adesea întrebat care este cea mai periculoasă grupare teroristă din lume. Răspunsul nu este acela la care vă aşteptați. Este o grupare pe care s-ar putea să nu o ştiți. Dar vă asigur că este una de care ar trebui să vă temeți şi vreau să vorbesc puțin despre aceasta acum.

Apăsă un buton şi apărură două cuvinte proiectate pe un ecran gigant din spatele lui.

FORȚA TREI

În al cincilea rând, Blunt deschise ochii şi se întoarse către doamna Jones. Părea derutat. Ea dădu repede din cap. Deodată, amândoi deveniră agitați.

— Se autointitulează Forța Trei, continuă Webber. Numele se referă la faptul că Pământul este a treia planetă de la soare. Aceşti oameni nu s-ar descrie drept terorişti. Probabil că ar prefera să îi socotiți ecoluptători, care se zbat să protejeze Pământul de răul provocat de poluare. În general vorbind, ei protestează împotriva schimbărilor climatice, a distrugerii pădurilor tropicale, a folosirii puterii nucleare, a ingineriei genetice şi a avântului afacerilor multinaționale. Toate condamnabile, ați putea crede. Agenda lor este comparabilă cu cea a organizației Greenpeace. Diferența este că aceşti oameni sunt fanatici. Ucid pe oricine le stă în cale; au ucis deja de nenumărate ori. Pretind că respectă planeta, dar nu au respect pentru viața umană.

Webber făcu iar clic pe buton şi o fotografie apăru pe ecran. Se auzi un freamăt în public la vederea acesteia. La o primă impresie, părea o fotografie a globului. Apoi văzură că era un glob aşezat pe nişte umeri. În final, îşi dădură seama că era un bărbat. Avea un cap foarte rotund, complet ras – inclusiv sprâncenele. Şi harta lumii era tatuată pe pielea sa. Anglia şi Franța îi acopereau ochiul stâng. Lumea Nouă era pe cel drept. Argentina plutea pe o parte a gâtului. Un murmur de repulsie se răspândi în încăpere. Bărbatul era un monstru.

— Acesta este comandantul Forței Trei, explică Webber. După cum vedeți, îi pasă atât de mult de planeta noastră, încât lasă să i se urce la cap. Numele lui – sau cel puțin numele după care e cunoscut – este Kaspar. Se ştiu puține despre el. Se crede că ar putea fi francez, dar nu ştim sigur unde s-a născut. Nici nu ştim când a căpătat aceste tatuaje. Dar vă pot spune că a fost foarte ocupat în ultimele şase luni. Este responsabil de asasinarea lui Marjorie Schultz, o jurnalistă din Berlin, în luna iunie; singura ei crimă a fost că

a scris un articol critic la adresa Forței Trei. A plănuit răpirea şi uciderea a doi membri ai Comisiei Energiei Atomice din Toronto. A organizat atentate în şase țări, inclusiv în Japonia şi Noua Zeelandă. A distrus o fabrică de automobile din Dakota. Şi, trebuie să vă spun, doamnelor şi domnilor, îi place ceea ce face. Când e posibil, preferă să apese el însuşi butonul. După părerea mea, Kaspar este acum cel mai periculos bărbat în viață, pentru simplul motiv că este convins că are întreagă lumea de partea lui. Şi, într-un fel, are dreptate. Sunt sigur că sunt mulți oameni în această încăpere care cred în protejarea mediului. Problema este că el ar ucide pe oricare dintre dumneavoastră dacă ar crede că îl va ajuta să-şi atingă scopurile. De aceea lansez această avertizare. Găsiți-l pe Kaspar! Găsiți Forța Trei înainte ca ei să mai poată face rău! Pentru că, pe zi ce trece, cred că membrii ei devin o amenințare mai serioasă şi mai ucigătoare.

Webber făcu o pauză şi întoarse o altă pagină din notițele sale. Când începu din nou să vorbească, subiectul se schimbase. Douăzeci de minute mai târziu, exact la ora trei, termină. Lumea aplaudă politicos.

În foaier, se servea cafea şi biscuiți, sesiunea se terminase, dar Webber nu voia să rămână. Dădu repede mâna cu un diplomat pe care-l cunoştea şi schimbă vreo două vorbe cu câțiva jurnalişti, apoi plecă. Se îndrepta spre ieşire, când descoperi că drumul îi era blocat de un bărbat şi de o femeie.

Erau o pereche neobişnuită. Nu aveai cum să-i iei drept soț şi soție, deşi aveau cam aceeaşi vârstă. Femeia era subțire, cu păr scurt şi negru. Bărbatul părea mai scund şi cărunt. Nu avea nimic interesant.

— Alan Blunt! Webber zâmbi şi dădu din cap. Doamna Jones!

Puțină lume i-ar fi recunoscut pe aceşti doi indivizi, dar Webber ştiu pe dată cine erau.

— Ne-a plăcut prezentarea dumneavoastră, domnule Webber, spuse Blunt, deşi vocea sa nu trăda mult entuziasm.

— Mulțumesc.

— Ne-au interesat în mod deosebit comentariile

dumneavoastră cu privire la Forța Trei.

— Ştiți despre aceasta, nu-i aşa?

Întrebarea îi era adresată lui Blunt, dar doamna Jones fu cea care răspunse.

— Am auzit despre ea, bineînțeles. Dar adevărul este că ştim foarte puține. Cu şase luni în urmă, nici nu exista, în ceea ce ne priveşte.

— Este adevărat. A fost înființată foarte recent.

— Păreți să ştiți multe despre ei, domnule Webber. Am fi interesați să aflăm de unde aveți informațiile.

Webber zâmbi din nou.

— Ştiți că nu-mi pot dezvălui sursele, doamnă Jones, spuse el uşor. Deodată deveni serios. Dar mă îngrijorează faptul că serviciile de siguranță ale țării noastre sunt atât de ignorante. Credeam că datoria dumneavoastră este să ne protejați.

— Din acest motiv stăm de vorbă acum, răspunse doamna Jones. Dacă ştiți ceva, cred că ar trebui să ne spuneți...

Webber o întrerupse.

— Cred că v-am spus destule. Dacă doriți să ştiți mai multe, vă sugerez să veniți la următoarea mea prelegere. Voi vorbi la Stockholm peste două săptămâni şi este destul de probabil ca atunci să am mai multe informații despre Forța Trei. Dacă e aşa, voi fi bucuros să vi le împărtăşesc. Acum, dacă nu vă supărați, vă doresc o zi bună.

Webber îşi făcu loc printre ei şi se îndreptă către garderobă. Nu se putea abține să nu zâmbească. Mersese perfect, iar întâlnirea cu Alan Blunt şi cu doamna Jones fusese un bonus neaşteptat. Căută în buzunar şi scoase un jeton de plastic pe care i-l dădu femeii de la garderobă. Telefonul mobil îi fusese luat la intrare – măsură de siguranță pe care el însuşi o recomandase în cartea lui. Acum îl lua înapoi.

Nouăzeci de secunde mai târziu, ieşi pe trotuarul larg din fața râului. Era început de octombrie, dar vremea era caldă încă, soarele după-amiezii preschimbând culoarea apei în albastru intens. Era puțină lume în jur – în special copii alunecând încoace şi-ncolo pe plăcile lor de skateboard –

Webber îi observă, totuşi, asigurându-se că niciunul nu era interesat de el. Hotărî să meargă acasă pe jos, în loc să ia un mijloc de transport în comun sau un taxi. Acesta era un alt lucru pe care-l precizase în cartea sa. „În orice oraş mare, eşti întotdeauna mai în siguranță în aer liber, pe picioarele tale."

Făcuse doar câțiva paşi când mobilul său sună, vibrând în buzunarul hainei. Îl scoase afară. Undeva în mintea lui, părea să-şi amintească faptul că oprise telefonul când îl dăduse femeii de la garderobă. Dar era atât de mulțumit de el însuşi, de felul în care avusese loc prezentarea, încât lăsă la o parte cea mai mică bănuială.

Era ora trei şi douăzeci şi nouă de minute.

— Alo?

— Domnule Webber, vă sun să vă felicit. A mers foarte bine.

Vocea era blândă şi cumva artificială. Nu vorbea un englez. Era cineva care învățase limba cu mare atenție. Pronunția era prea calculată, prea precisă. Nu exista nici urmă de emoție în acea voce.

— M-ați ascultat?

Max Webber mergea în continuare, vorbind în acelaşi timp.

— A, da. Am fost în public. Sunt foarte mulțumit.

— Ştiți că şi cei de la MI6 au fost acolo?

— Nu.

— Am vorbit cu ei după. Erau foarte interesați de ceea ce aveam de spus, chicoti Webber încet. Poate ar trebui să ridic prețul.

— Cred că vom rămâne la aranjamentul inițial, răspunse vocea.

Max Webber strânse din umeri. Două sute cincizeci de mii de lire sterline erau o groază de bani. Fuseseră virați într-un cont secret, fără impozite, fără întrebări. Şi avusese de făcut un lucru atât de simplu. Un sfert de milion pentru o treabă de doar zece minute!

Bărbatul de la capătul celălalt vorbi din nou şi brusc vocea sa sună trist:

— Mă îngrijorează un singur lucru, domnule Webber...

— Care e acela?

Webber auzea ceva, în fundal. Un fel de interferențe. Apăsă telefonul mai tare pe ureche.

— În discursul de astăzi, ați făcut din Forța Trei un inamic. Şi, după cum ați subliniat şi singur, membrii ei sunt fără scrupule.

— Nu cred că vreunul din noi trebuie să-şi facă griji în privința Forței Trei. Webber privi în jur să se asigure că nu era auzit. Şi cred că trebuie să îți aminteşti, prietene, că am făcut parte din SAS. Ştiu cum să-mi port de grijă.

— Într-adevăr?

Vocea îşi bătea joc de el? Din motive pe care Webber nu le înțelegea, începea să se simtă incomod. Şi interferențele erau mai puternice; o auzea în telefonul său mobil. Un fel de ticăit.

— Nu mă tem de Forța Trei! se repezi el. Nu mă tem de nimeni! Asigurați-vă doar că banii ajung în contul meu.

— La revedere, domnule Webber, spuse vocea.

Se auzi un clic.

O secundă de tăcere.

Apoi telefonul mobil explodă.

Max Webber îl apăsase tare pe ureche. Dacă auzise explozia, fusese mort înainte ca aceasta să se producă. O pereche de tineri care alergau se apropiară din cealaltă direcție şi țipară amândoi în timp ce silueta care, cu câteva minute mai devreme, fusese un bărbat căzu în calea lor.

Explozia fusese surprinzător de puternică. Se auzise şi în sala de conferințe, unde lumea încă bea cafea, felicitându-se reciproc. Auziră şi sirenele ambulanței şi ale poliției, sosite imediat după.

Mai târziu, în acea după-amiază, Forța Trei contactă presa şi îşi asumă responsabilitatea pentru crimă. Max Webber le declarase război şi din acest motiv trebuia să moară.

În acelaşi comunicat lansară şi o avertizare fermă.

Îşi aleseseră deja următoarea țintă.

Şi plănuiau ceva ce lumea nu avea să uite.

BĂIATUL DIN REZERVA 9

Asistenta medicală avea douăzeci şi trei de ani, era blondă şi nu-şi găsea defel locul. Era abia în a doua săptămână la St. Dominic's, unul dintre cele mai exclusiviste spitale private din Londra. Staruri rock şi celebrități TV veneau aici – aşa i se spusese. Erau şi VIP-uri din străinătate, adică pacienți foarte importanți. Chiar şi cei faimoşi se îmbolnăvesc, iar aceia care doresc să se refacă într-un spital de cinci stele aleg St. Dominic's. Chirurgii şi terapeuții erau de clasă mondială. Mâncarea de la spital era atât de bună, încât se întâmplase ca pacienții să se pretindă a fi bolnavi pentru a se bucura încă puțin de aceasta.

În acea seară, asistenta trecea pe un culoar larg, puternic iluminat, ducând o tavă cu medicamente. Purta un halat alb, proaspăt spălat. Numele ei – „D. MEACHER" – era scris cu litere de tipar pe un ecuson prins de uniforma ei. Câțiva dintre doctorii mai tineri pariaseră care dintre ei urma să o convingă primul să iasă cu el.

Se opri în fața unei uşi deschise – rezerva 9.

— Bună seara, spuse ea. Sunt Diana Meacher.

— Mă bucur să vă cunosc, răspunse băiatul din rezerva 9.

Alex Rider stătea aşezat pe pat, citind un manual de franceză pe care ar fi trebuit să-l studieze la şcoală. Purta o pijama care se deschisese la gât şi asistenta putu scoate imediat bandajele prinse de-a curmezişul pieptului. „Un băiat foarte chipeş", gândi ea. Era blond şi avea ochi căprui, foarte serioşi, care păreau că văzuseră prea multe. Ea ştia că băiatul avea doar paisprezece ani, deşi părea mult mai în vârstă. Era din cauza durerii. Asistenta Meacher îi citise fişa medicală şi înțelesese prin ce trecuse.

În realitate, ar fi trebuit să fie mort. Alex Rider fusese lovit de un glonț tras de o puşcă de calibrul 22, de la o distanță de aproape şaptezeci şi cinci de metri. Lunetistul țintise către inima lui şi dacă glonțul şi-ar fi nimerit ținta, Alex nu ar fi avut nicio şansă de supraviețuire. Dar nimic nu e sigur – nici măcar moartea. O mişcare imperceptibilă îi salvase viața. În

timp ce ieşea din sediul MI6 de pe Liverpool Street, coborând de pe trotuar, cu piciorul drept înainte, îşi echilibră corpul la nivelul străzii. Exact în acel moment, glonțul îl atinsese şi, în loc să-i intre în inimă, îi intrase în corp cu jumătate de centimetru mai sus, ricoşând într-o coastă şi ieşind orizontal, pe sub brațul stâng.

Glonțul ratase zonele vitale ale inimii, dar, chiar şi aşa, făcuse destul rău, distrugând artera subclaviculară, care duce sângele pe deasupra plămânului către braț. Asta simțise Alex când fusese lovit. Când sângele i se scursese din artera grav afectată, umplând spațiul dintre plămân şi cavitatea toracică, simțise că nu mai poate respira. Alex ar fi putut muri cu uşurință din cauza şocului sau a pierderii de sânge. Dacă ar fi fost bărbat, aproape sigur ar fi murit. Dar corpul unui copil este diferit de cel al unui adult. Artera unei persoane tinere se blochează automat dacă este tăiată – doctorii nu pot explica cum sau de ce – şi acest lucru limitează cantitatea de sânge pierdută. Alex era inconştient, dar respira încă, patru minute mai târziu, când sosise prima ambulanță.

Paramedicii nu puteau face mare lucru: fluide intravenoase, oxigen şi o apăsare uşoară în jurul spațiului de intrare a glonțului. Dar asta era suficient. Alex fu dus de urgență la St Dominic's, unde doctorii îndepărtaseră fragmentele de os şi puseseră o grefă pe arteră. Se aflase în sala de operații timp de două ore şi jumătate.

Acum arăta de parcă nimic nu i s-ar fi întâmplat. Când asistenta intră în cameră, închise cartea şi se lăsă la loc pe perne. Diana Meacher ştia că aceea era ultima lui seară la spital. Se afla acolo de zece zile şi a doua zi pleca acasă. Ştia şi că nu avea voie să pună prea multe întrebări. Pe fişa lui era scris mare:

PACIENTUL 9/75958 RIDER/ALEX: STATUT SPECIAL (MISO).

FĂRĂ VIZITATORI NEAUTORIZAȚI. FĂRĂ PRESĂ.

REDIRECȚIONAȚI TOATE SOLICITĂRILE CĂTRE DR. HAYWARD!

Totul era foarte ciudat. I se spusese că avea să întâlnească nişte oameni interesanți la St. Dominic's şi i se ceruse să semneze o clauză de confidențialitate înainte de a începe munca acolo, dar nu se aşteptase la aşa ceva. MISO însemna Spionaj Militar: Operațiuni Speciale. Dar ce făceau serviciile secrete cu un adolescent? Cum ajunsese Alex să fie împuşcat? Şi de ce se aflaseră doi polițişti înarmați la uşa rezervei sale în primele patru zile ale şederii lui acolo? Diana încercă să-şi scoată din minte aceste gânduri în timp ce punea tava jos. Poate ar fi trebuit să continue să lucreze la stat.

— Cum te simți? întrebă ea.

— Sunt bine, mulțumesc.

— Nerăbdător să pleci acasă?

— Da.

Diana îşi dădu seama că se uita lung la Alex şi îşi întoarse atenția către medicamente.

— Te doare? întrebă ea. Să-ți dau ceva care să te ajute să dormi?

— Nu, e în regulă.

Alex dădu din cap şi, timp de o secundă, îi sclipi ceva în ochi. Durerea din piept îi scăzuse treptat, dar ştia că nu avea să-i treacă nicicând de tot. O putea simți acum, vagă şi distantă, ca o amintire urâtă.

— Vrei să vin mai târziu?

— Nu, e în regulă, mulțumesc, zâmbi el. N-am nevoie de nimeni să mă învelească la culcare.

Diana se înroşi.

— Nu la asta m-am referit, spuse ea. Dar dacă ai nevoie de mine, sunt pe coridor. Mă poți chema oricând.

— S-ar putea să fac asta.

Asistenta îşi luă tava şi ieşi din cameră. Lăsă în urmă miros de parfum – flori de câmp, flori de primăvară. Alex îl adulmecă. I se părea că, de când fusese rănit, simțurile îi deveniseră mai ascuțite.

Se întinse spre cartea de franceză, apoi se răzgândi. S-o ia naiba, gândi el. Verbele neregulate pot aştepta. Viitorul său îl

preocupa mai mult.

Privi în jur la camera curată, iluminată subtil, care încerca din greu să pară că aparținea mai degrabă unui hotel scump decât unui spital. Era un televizor pe măsuța din colț, ce funcționa cu ajutorul unei telecomenzi de lângă pat. Fereastra dădea într-o stradă largă din nordul Londrei, mărginită de pomi. Camera sa era la etajul al doilea, una dintr-o duzină de încăperi aşezate în cerc, în jurul unui spațiu de primire modern şi luminos. În primele zile după operație, fuseseră flori peste tot, dar Alex ceruse să fie luate. Îl duceau cu gândul la o cameră funerară şi hotărâse că prefera să fie în viață.

Păstrase totuşi ilustratele. Primise peste douăzeci, şi îl surprinsese câtă lume auzise că fusese rănit şi cât de mulți îi trimiseseră mesaje. Vreo douăsprezece erau de la şcoală, unul de la director, altul de la domnişoara Bedfordshire, secretara şcolii, şi câteva de la prieteni. Tom Harris îi trimisese nişte fotografii făcute în excursia lor la Veneția şi un bilet:

Ne-au spus că e apendicită, dar pun pariu că nu e.
Să te faci bine curând, orice ar fi.

Tom era singura persoană de la Brookland care ştia adevărul despre Alex.

Sabina Pleasure descoperise cumva că se afla în spital şi îi trimisese o vedere de la San Francisco. Îi plăcea viața în America, dar îi era dor de Anglia, spunea ea. Spera să vină de Crăciun. Jack Starbright îi trimisese cea mai mare felicitare din cameră, însoțită de ciocolată, reviste şi băuturi energizante, vizitându-l de două ori pe zi. Era chiar şi un mesaj de la biroul prim-ministrului – deşi părea că acesta fusese prea ocupat pentru a-l semna.

Avea şi mesaje de la MI6. Unul de la doamna Jones, altul de la Alan Blunt (tipărit, cu un singur cuvânt – „BLUNT” – semnat cu cerneală verde, de parcă era o notiță, nu o urare de însănătoşire grabnică). Alex fusese surprins şi bucuros să primească o vedere de la Wolf, soldatul pe care-l cunoscuse

în timpul antrenamentelor cu cei de la SAS. Timbrul poştal arăta că fusese expediat din Bagdad, dar favoritul său fusese trimis de Smithers. Pe față se afla un ursuleț. Nu era niciun mesaj înăuntru, dar, când Alex deschise felicitarea, ochii ursulețului scânteiară şi acesta începu să vorbească:

— Alex – îmi pare rău să aud că ai fost rănit. Ursulețul vorbea cu vocea lui Smithers. Sper să te faci bine repede, prietene. Ia-o încet – sunt sigur că meriți să te odihneşti. A, apropo, mesajul acesta se va autodistruge în cinci secunde.

Bineînțeles, spre oroarea asistentelor, felicitarea se aprinsese imediat.

În afară de vederi, avuseseră parte şi de vizitatori. Doamna Jones venise prima.

Alex abia ieşise din operație când apăruse ea. Nu o văzuse niciodată atât de nesigură pe adjuncta de la Operațiuni Speciale. Purta o haină de ploaie gri cărbune descheiată, ce dezvăluia un costum închis la culoare. Părul îi era ud şi picături de ploaie îi luceau pe umeri.

— Nu prea ştiu cum să-ți spun asta, Alex, începu ea. Nu-l întrebase cum se simte. Probabil că ştia deja de la medici. Ce ți s-a întâmplat în Liverpool Street a fost o lacună de neiertat în asigurarea securității. Prea multă lume ştie locația sediului nostru central. Suntem pe cale să renunțăm la a mai folosi intrarea principală. Este prea periculos.

Alex se mişcă incomod în pat, dar nu spuse nimic.

— Starea ta e stabilă. Nu-ți pot spune cât de uşurată mă simt. Când am auzit că ai fost împuşcat, am... se opri ea. Privind în jos, către tuburile şi firele ataşate de băiatul care zăcea în fața ei, intrându-i în braț, nas, gură şi stomac. Ştiu că nu poți vorbi acum, continuă. Deci voi fi succintă. Eşti în siguranță aici. Am mai folosit şi înainte St. Dominic's şi sunt respectate anumite proceduri. Există gărzi la uşa ta. Va fi cineva aici douăzeci şi patru de ore pe zi, cât timp e nevoie. Împuşcătura trasă în Liverpool Street a fost semnalată în presă, dar numele tău nu s-a menționat. Lunetistul care a tras era pe clădirea de peste drum. Investigăm încă felul în care a reuşit să urce acolo fără a fi detectat – şi mă tem că încă nu am reuşit să-l găsim. Dar acum siguranța ta este

prima noastră grijă. Putem discuta cu Scorpionul. După cum ştii, am mai avut înțelegeri în trecut. Sunt sigură că-i pot convinge să te lase în pace. Le-ai distrus operațiunea, Alex, iar ei te-au pedepsit. Dar totul are o limită.

Se opri. Aparatul care monitoriza inima lui Alex pulsa uşor în lumina scăzută.

— Te rog, încearcă să nu ne judeci prea aspru, adăugă ea. După toate prin care ai trecut – Scorpionul, tatăl tău... Nu mă voi ierta pentru ce s-a întâmplat. Uneori cred că noi, în primul rând, am greşit implicându-te de la început. Dar putem vorbi despre asta altădată.

Alex era prea slăbit să răspundă. Privi cum doamna Jones se ridică şi pleacă şi presupuse că Scorpionul hotărâse să-l lase în pace, pentru că, după câteva zile, gărzile înarmate de la uşa sa dispăruseră în linişte.

Şi acum, în doar douăsprezece ore, avea să plece şi el de aici. Jack planificase deja săptămânile următoare. Voia să-l ducă în vacanță în Florida sau poate în Caraibe. Era octombrie şi vara era cu siguranță încheiată, frunzele cădeau, iar nopțile erau reci. Jack dorea ca Alex să se odihnească şi să-şi recapete forțele la soare – dar, în secret, el nu era atât de sigur. Luă din nou manualul. Nu credea că va spune vreodată asta, dar adevărul era că voia să se întoarcă la şcoală. Dorea să fie din nou un elev obişnuit. Scorpionul îi trimisese un mesaj simplu, de neuitat. Joaca de-a spionul îl putea ucide. Verbele neregulate era mai puțin periculoase.

Se mişcă ceva la uşă şi un băiat privi înăuntru.

— Bună, Alex!

Băiatul avea un accent ciudat – est-european, probabil rusesc. Avea paisprezece ani, păr scurt, blond şi ochi de un albastru-deschis. Fața îi era îngustă, pielea – palidă. Purta pijama şi un halat mare care îl făcea să pară mai mic decât era. Stătea în rezerva de alături şi fusese cu adevărat tratat de apendicită cu complicații. Se numea Paul Drevin – numele de familie suna oarecum cunoscut – dar Alex nu ştia mai multe despre el. Cei doi vorbiseră puțin, doar de câteva ori. Avea aproape aceeaşi vârstă şi erau singurii adolescenți de pe

palier.

Alex ridică o mână în semn de salut.

— Bună!

— Am auzit că pleci mâine de aici, spuse Paul.

— Da. Tu?

— Încă o zi, din nefericire, spuse el clătinându-se în cadrul uşii. Părea că vrea să intre, dar în acelaşi timp parcă îl trăgea ceva înapoi. Mă bucur că voi pleca, recunoscu el. Vreau să plec acasă.

— Unde *anume* acasă?

— Nu sunt sigur. Paul era foarte serios. Locuim în Londra mult timp, dar tatăl meu se mută mereu. Moscova, New York, sudul Franței... a fost prea ocupat chiar şi pentru a veni să mă vadă. Şi avem atâtea case, încât uneori mă întreb care este căminul meu.

— Unde mergi la şcoală? Alex se gândi la faptul că menționase Moscova şi presupuse că Paul trebuie să fie rus.

— Nu merg la şcoală; am meditatori. Paul ridică din umeri. Este dificil. Am o viață destul de ciudată din cauza tatălui meu, din cauza tuturor lucrurilor. Oricum, sunt invidios că pleci înaintea mea. Succes!

— Mulțumesc!

Paul mai ezită o secundă, apoi plecă. Alex privi îngândurat către cadrul gol al uşii. Poate că tatăl său era vreun politician sau bancher. În puținele dăți când vorbiseră avusese impresia că băiatul nu avea prieteni. Se întrebă câți copii sunt internați la spitalul acesta, cu tați dispuşi să cheltuie mii de lire pentru a-i însănătoşi, dar care nu aveau timp să-i viziteze acolo.

Era ora nouă. Alex parcurse programele TV, dar nu era nimic de văzut. Îşi dorea acum să fi luat pastilele de dormit de la asistentă. O înghițitură de apă şi ar fi adormit pe loc. Şi ar fi plecat din spital a doua zi. Alex de-abia aştepta acest lucru. Avea nevoie să-şi reînceapă viața.

Privi timp de jumătate de oră o comedie care nu-l făcea să râdă. Apoi închise televizorul, stinse lumina şi se băgă în acel pat pentru ultima dată. Ar fi preferat ca Diana Meacher să se fi întors să-l vadă. Îşi aminti pentru o secundă mirosul

parfumului ei. Apoi adormi.

Dar nu pentru mult timp.

Când Alex se trezi, era ora douăsprezece şi jumătate. Avea un ceas lângă pat, cu cifrele strălucind în întuneric. Derutat, încercă să se întoarcă la somnul din care se trezise. Adevărul era că îi venea greu să doarmă când nu făcuse nimic obositor. Toată ziua zăcuse acolo, respirând în atmosfera curată, condiționată, care la St. Dominic's trecea drept aer.

Zăcea în semiîntuneric, întrebându-se ce să facă. Se dădu jos din pat şi-şi puse halatul. Acesta era cel mai rău lucru când erai internat Nu aveai cum să ieşi, nici unde să te duci. Alex nu se putea obişnui cu asta. În fiecare seară, timp de o săptămână, se trezise cam la aceeaşi oră şi, în final, decise să încalce regulile şi să evadeze din cutia sterilă care era rezerva sa. Voia să fie afară. Avea nevoie de mirosul Londrei, de zgomotul traficului, de sentimentul că aparținea încă lumii reale.

Îşi puse o pereche de papuci şi ieşi. Luminile erau slabe, aruncând doar o strălucire discretă pe hol. Un ecran de computer lumina în camera asistentelor, dar nici urmă de Diana Meacher sau de altcineva. Alex făcu un pas înainte. Sunt puține locuri mai tăcute decât un spital la miezul nopții şi aproape că îi era frică să se mişte, de parcă ar fi încălcat o lege nescrisă între cei bolnavi şi sănătoşi. Dar ştia că ar fi zăcut ore întregi dacă ar fi stat în pat. Nu avea de ce să-şi facă griji. Doamna Jones era sigură că Scorpionul nu mai reprezenta o amenințare. Aproape că era tentat să părăsească spitalul şi să prindă autobuzul de noapte către casă.

Bineînțeles că asta ieşea din discuție. Nu putea merge atât de departe. Era totuşi hotărât să ajungă la recepția principală, ce avea uşi glisante de sticlă şi – chiar în spate – se găsea o stradă adevărată cu oameni, şi maşini, şi zgomot, şi mizerie. În timpul zilei, trei recepționeri răspundeau la telefon solicitărilor. După ora opt nu mai rămânea decât unul. Alex îl cunoscuse deja – un irlandez vesel pe nume Conor Hackett. Cei doi deveniseră repede prieteni.

Conor avea şaizeci şi cinci de ani şi-şi petrecuse aproape toată viața în Dublin. Se angajase aici pentru a putea ajuta la creşterea celor nouă nepoți ai săi. După ce vorbiseră puțin, Alex îl convinsese pe Conor să-l lase afară şi petrecuse cincisprezece minute fericite pe trotuarul din fața intrării principale, privind traficul şi respirând aerul nopții. Voia să facă acelaşi lucru şi acum. Poate putea beneficia de jumătate de oră. Conor avea să se plângă; ar fi amenințat că o să cheme asistenta, dar Alex era sigur că avea să procedeze cum dorea el.

Evită liftul, de teamă că zgomotul clopoțelului la sosire l-ar fi dat de gol. Coborî pe trepte la etajul întâi şi înaintă pe coridor. De acolo putea privi în jos la podeaua lustruită a recepției şi la uşile de sticlă de la intrare. Îl văzu pe Conor aşezat la biroul său, citind o revistă. Chiar şi aici jos luminile erau scăzute, ca şi când spitalul ar fi vrut să le reamintească vizitatorilor unde se aflau, în momentul în care intrau.

Conor dădu pagina. Alex era pe cale să coboare ultimele trepte, când deodată uşa de la intrare se deschise.

Fu deopotrivă surprins şi puțin ruşinat. Nu voia să fie prins acolo, în halat şi pijama. În acelaşi timp, se întreba cine putea vizita spitalul St. Dominic's la acea oră din noapte. Făcu un pas înapoi, dispărând în umbră. Acum putea privi tot ce se întâmplă, neobservat.

Intrară patru bărbați. Aveau spre treizeci de ani şi erau bine-făcuți. Şeful purta o jachetă de camuflaj şi un tricou Che Guevara. Ceilalți purtau jeanşi, pulovere şi adidaşi. De unde era ascuns, Alex nu le putea distinge fețele foarte bine, dar ştia deja că era ceva ciudat în legătură cu ei. Modul în care se mişcau era cumva prea rapid, prea energic. Oamenii păşesc mai cu grijă când intră într-un spital. La urma urmei, nimeni nu vrea să se afle acolo.

— Hei, ce mai faci? întrebă primul bărbat.

Cuvintele sale curmară liniştea. Avea o voce veselă, cultivată.

— Cum vă pot ajuta? întrebă recepționerul. Părea la fel de surprins ca şi Alex.

— Am dori să vizităm un pacient de aici, explică bărbatul.

Mă întreb dacă-mi puteți spune unde este.

— Îmi pare foarte rău. Alex nu-i vedea fața lui Conor, dar îşi imagina zâmbetul din vocea sa. Nu puteți vizita pe nimeni acum. Este aproape ora unu! Va trebui să reveniți mâine.

— Nu cred că înțelegi.

Alex simți primele semne de nervozitate. O notă amenințătoare se strecurase în vocea bărbatului – ceva sinistru în modul în care ceilalți trei se poziționaseră. Erau înşirați între recepționer şi intrarea principală, de parcă n-ar fi vrut ca el să plece. Sau să intre altcineva.

— Vrem să-l vedem pe Paul Drevin.

Alex auzi numele cu un fior de îndoială. Băiatul din rezerva alăturată! De ce voiau aceşti bărbați să-l vadă la ora aceea târzie din noapte?

— În ce cameră este? întrebă bărbatul în jacheta de camuflaj.

Conor dădu din cap.

— Nu vă pot da această informație, protestă el. Reveniți mâine şi cineva va fi bucuros să vă ajute atunci.

— Vrem să ştim *acum,* insistă bărbatul. Băgă mâna în haină şi Alex simți cum îi alunecă pământul de sub picioare când acesta scoase o armă. Era echipată cu amortizor şi se îndrepta către capul recepționerului.

— Ce faceți...? Conor devenise agitat; vocea sa căpătase un timbru foarte ascuțit. Nu vă pot spune! exclamă el. Ce faceți aici? Ce doriți?

— Dorim numărul camerei lui Paul Drevin. Dacă nu ni-l spui în următoarele trei secunde, voi apăsa pe trăgaci şi singura zonă din acest spital de care vei mai avea nevoie va fi morga.

— Aşteptați!

— Unu...

— Nu ştiu unde se află!

— Doi...

Alex simți o durere în piept. Îşi dădu seama că-şi ținea respirația.

— Bine! În regulă! Stați să caut.

Recepționerul începu să butoneze în grabă pe tastatura

ascunsă sub birou. Alex auzi păcănitul tastelor.

— Este la etajul doi! Rezerva opt.

— Mulțumesc, spuse bărbatul şi-l împuşcă.

Alex auzi zgomotul înfundat făcut de glonțul ce trecuse prin amortizor. Văzu o pată neagră în fața frunții recepționerului. Conor fu aruncat pe spate, cu mâinile ridicate.

Nimeni nu se mişca.

— Rezerva opt. Etajul doi, mormăi unul dintre bărbați.

— V-am spus eu că era în camera opt, spuse primul.

— Atunci, de ce ai mai întrebat?

— Voiam să fiu sigur.

Unul dintre ei rânji.

— Să mergem după el, spuse un altul.

Alex înghețase. Îşi simți rana zvâcnindu-i puternic. Nu se putea întâmpla asta, nu? Dar se întâmpla. O văzuse cu ochii lui.

Cei patru bărbați se puseră în mişcare.

Alex se întoarse şi o luă la fugă.

TRATAMENT DE URGENȚĂ

Alex urca două trepte deodată şi sute de gânduri îi străbăteau mintea. Cine erau cei patru bărbați şi ce căutau ei aici? Ce voiau de la Paul? Numele Drevin îi spunea ceva, dar acum nu era momentul să se lămurească. Ce putea face pentru a-i opri?

Ajunse la un sistem de alarmă în caz de incendiu, amplasat într-o cutie roşie, agățată de perete, şi se opri. Timp de câteva secunde prețioase, pumnul său ezită deasupra sticlei. Ştia că pornirea alarmei nu ar fi ajutat. Pe moment, surpriza era tot ce avea de partea lui. Alarma în caz de incendiu doar i-ar fi anunțat pe intruşi că fuseseră văzuți, după care şi-ar fi făcut treaba mai repede, omorând sau răpind băiatul cu mult înainte ca poliția sau pompierii să ajungă.

Alex nu voia să se confrunte singur cu cei patru bărbați. Simțea o nevoie disperată de a chema ajutoare, deşi ştia că ar fi venit prea târziu.

Îşi continuă drumul în sus pe scări, cu un gând în minte. Bărbații dovediseră că erau hotărâți şi nemiloşi. Dar făcuseră deja o greşeală.

Când porniseră, o luaseră în direcția liftului, şi Alex ştia ceva ce ei nu ştiau. Lifturile de la St. Dominic's erau în locațiile originale de aproape douăzeci de ani. Erau destinate transportării pacienților de la sălile de operații la etajul întâi şi trebuia să se oprească fără cea mai mică abatere. Din acest motiv erau foarte, foarte încete. I-ar fi luat lui Alex mai puțin de douăzeci de secunde pentru a ajunge la etajul doi; bărbaților le-ar fi luat aproape două minute. Acest lucru îi oferea un minut şi patruzeci de secunde ca să facă totuşi ceva.

Dar ce?

Trecu printre uşi, către camera asistentelor din fața rezervei sale. Tot nu era nimeni în zonă, ceea ce păru ciudat. Poate că bărbații creaseră un fel de diversiune. Aşa se explica totul. Scăpaseră de asistentă cu un singur telefon şi acum ea

putea fi oriunde în spital. Alex stătea gâfâind în lumina palidă, încercând să gândească. Îşi imagina liftul înaintând centimetru cu centimetru către el.

Era dureros de conştient de inegalitatea dintre ei. Bărbaţii erau ucigaşi profesionişti. Alex ar fi ştiut asta chiar dacă nu i-ar fi văzut omorându-l pe recepţionerul din schimbul de noapte. Era evident din limbajul trupului, din felul în care zâmbeau, din conversaţia pe care o auzise. A ucide făcea parte din viaţa lor. Alex nu se putea lupta cu ei. Era neînarmat. Mai rău, era în pijama şi papuci, cu o rană la piept acoperită de plasturi şi de pansamente. Nu fusese niciodată mai neajutorat. Odată văzut, ar fi fost terminat. Nu avea nicio şansă.

Şi, totuşi, trebuia să facă neapărat ceva. Se gândi la băiatul ciudat, singuratic, din rezerva alăturată. Paul Drevin avea doar paisprezece ani – era cu opt luni mai mic decât Alex. Aceşti bărbaţi veniseră după el. Alex nu-i putea lăsa.

Se uită la uşa deschisă a rezervei lui – numărul 9. Era exact vizavi de lift – primul lucru pe care bărbaţii l-ar fi văzut când ieşeau. Paul Drevin dormea în rezerva alăturată. Uşa sa era închisă. Numele erau vizibile în lumina slabă: „Alex Rider" şi „Paul Drevin". Erau scrise pe fâşii de plastic puse într-un suport pe fiecare uşă. Dedesubt, tot pe fâşii, erau trecute numerele camerelor.

Deodată, de nicăieri, un plan începu să prindă contur în mintea lui Alex. Întrebându-se dacă avea destul timp, se repezi înainte şi luă o linguriţă de pe farfurioara pe care o asistentă o lăsase pe birou. Folosind mânerul acesteia, scoase numele şi numărul lui din suporturi, apoi făcu acelaşi lucru la camera vecină. Îi luă alte câteva secunde pentru a pune la loc fâşiile din plastic. Acum Alex Rider dormea în camera 9. Uşa de la camera 8 era deschisă şi Paul Drevin nu era acolo.

Alex alergă în camera lui, deschise în grabă dulapul şi înşfăcă o cămaşă şi o pereche de jeanşi. Ştia că nu era destul ce făcuse. Dacă bărbaţii s-ar fi uitat mai bine la uşi, şi-ar fi dat seama de încurcătură, pentru că nu era continuitate: şase, şapte, *nouă, opt,* zece. Alex trebuia să se asigure că ei

nu aveau timp să examineze nimic.

Trebuia să-i facă să vină după el.

Nu avusese curaj să se îmbrace în fața liftului. Ieşi în fugă cu hainele şi trecu de cabinetul asistentelor, departe de cele două camere. Ajunse la un coridor ce se întorcea la 90 de grade. Acesta mai continua vreo douăzeci de metri ajungând la o pereche de uşi glisante şi la o altă scară. De o parte a holului era un dulap de depozitare deschis şi, lângă acesta, un cărucior cu un fel de aparat mic şi plat, cu o serie de butoane şi cu un ecran TV îngust, dreptunghiular, care arăta de parcă fusese strivit. Alex recunoscu aparatul. Mai erau şi două tuburi de oxigen. Îşi simțea inima bătând sub bandaje. Liniştea din spital era deranjantă. Cât timp trecuse de când Conor fusese ucis?

Se dezbrăcă în viteză de pijama şi-şi puse hainele pe el. Era bine să fie îmbrăcat din nou după zece zile şi zece nopți lungi. Nu mai era pacient. Începea să-şi recapete viața.

Uşile liftului se deschiseră, întrerupând liniştea cu un zgomot metalic. Alex îi privi pe cei patru ieşind. Imediat îi examină. Erau doi negri şi doi albi. Se mişcau ca un tot unitar, de parcă erau obişnuiți să lucreze împreună. Le dădu nume după felul în care arătau. Bărbatul care îl împuşcase pe Conor era şeful. Avea un nas spart care părea să-i împartă fața precum o crăpătură într-o oglindă. Alex îl numi Jachetă de Camuflaj. Următorul era slab, avea obraji ridați şi ochelari portocalii: Ochelari. Al treilea era scund, musculos şi, evident, petrecea mult timp la sală. Avea un ceas greu, metalic, la încheietură, de unde i se trase şi numele: Ceas de Oțel. Ultimul era nebărbierit, cu păr negru, răvăşit. Cândva fusese la un dentist nepriceput, care îşi lăsase amprenta foarte vizibil. El avea să fie Dinte de Argint.

Toți patru se mişcau repede, grăbiți după lunga aşteptare din lift. Acesta era momentul adevărului.

Jacheta de Camuflaj văzu uşa deschisă şi patul gol de dinăuntru. Citi numele. În acel moment apăru Alex, mergând pe coridor de parcă ar fi fost la toaletă şi s-ar fi întors în cameră. Se opri şi păru surprins. Bărbații îl priviră şi imediat presupuseră ce ghicise Alex. Chiar dacă ar fi ştiut cum arăta

ținta lor, nu-i puteau vedea fața în lumina slabă. Era Paul Drevin. Cine altcineva putea fi?

— Paul?

Jachetă de Camuflaj rosti doar acest cuvânt.

Alex dădu din cap.

— Nu vrem să-ți facem rău, dar va trebui să vii cu noi.

Alex făcu un pas înapoi.

Jachetă de Camuflaj scoase o armă. Aceeaşi pe care o folosise pentru a-l ucide pe recepționerul de noapte.

Alex se întoarse şi dispăru.

În timp ce alerga pe covorul spitalului cu picioarele goale, se temea că era prea târziu, că va simți căldura albă a glonțului trecându-i printre umeri. Dar coridorul se afla drept în fața lui. Cu un sentiment de uşurare, o luă după colț. Acum se afla în afara razei lor vizuale.

Cei patru reacționară greu. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Paul Drevin ar fi trebuit să doarmă buştean. Dar el îi văzuse. Fugise. Mişcându-se ca un grup compact înaintară. Mişcările le păreau neîndemânatice – nu voiau să facă zgomot –, dar înaintau rapid. Ajunseră pe coridor şi văzură uşile glisante în față. Una dintre ele se închidea. Fără îndoială, băiatul trecuse pe-acolo cu câteva secunde în urmă. Cu Jachetă de Camuflaj în frunte, continuară drumul. Nimeni nu observă dulapul din stânga.

Jachetă de Camuflaj trecu prin uşile glisante; Ceas de Oțel şi Ochelari îl urmară. Dinte de Argint rămase în urmă, şi atunci Alex luă inițiativa.

Alex alergase pe toată lungimea holului, deschisese uşile şi apoi se ascunsese după dulap. Acolo se afla acum. Mişcându-se pe vârfuri, ieşi. Acum era în spatele lui Dinte de Argint. Ținea ceva în mână, un disc circular, de care atârnau fire electrice.

Aparatul pe care îl văzuse pe cărucior era un defibrilator Lifepack 300, un echipament standard în majoritatea spitalelor britanice. Alex văzuse destul de des defibrilatoare în seriale TV pentru a şti la ce ajută şi cum funcționează. Când inima unui pacient se oprea, doctorul apăsa discurile pe pieptul pacientului şi folosea încărcătura electrică pentru

a-l readuce la viață. Alex conectase defibrilatorul în ultimele secunde înainte ca liftul să ajungă. Era proiectat să fie uşor de folosit şi gata numaidecât; bateriile erau mereu încărcate. Strângând din dinți, fixă discurile pe gâtul bărbatului din fața lui şi apăsă pe butoane.

Dinte de Argint țipă şi sări în sus, în timp ce curentul electric trecea prin el. Căzu în inconştiență înainte de a ajunge la podea.

Uşile se deschiseră din nou. Ochelari auzise țipătul. Se întoarse, aproape târându-se, alergând cu un cuțit în mână. Fața îi era contorsionată într-un rânjet de mânie dezgustător. Ceva nu era în regulă. Dar cum se putea asta? De ce nu dormea băiatul?

Nici măcar nu parcursese jumătate din hol. Forța întreagă a unui tub de oxigen de zece kilograme îl lovi chiar între picioare. Se făcu mov la față şi scăpă cuțitul. Încercă să respire, dar nu avea aer. Se prăvăli, cu ochii holbați.

Alex lăsă să-i cadă tubul. Îi trebuise toată puterea pentru a-l ridica. Îşi trecu o mână peste piept, întrebându-se dacă nu cumva îşi făcuse rău, dar se părea că plasturii ținuseră.

Lăsându-i în urmă pe cei doi bărbați fără cunoştință, alergă înapoi pe lângă camera lui, până la scara principală. Auzi uşile izbindu-se de perete când ceilalți se întorceau după el. Cel puțin înjumătățise numărul de adversari, deşi avea să fie mai dificil de acum încolo. Cei doi care rămăseseră ştiau că este periculos; nu aveau să se mai lase luați prin surprindere. Alex se gândi să dispară. Erau zeci de locuri în care se putea ascunde. Dar nu acesta era scopul. Se forță să o ia mai încet. Trebuia să-i ducă departe de rezervele 8 şi 9.

Îl văzură. Alex îl auzi pe unul din ei înjurând – o singură şoaptă intensă, plină de ură. Asta era bine. Cu cât erau mai furioşi, cu atât aveau să facă mai multe greşeli. Alex alergă în jos pe scări. Se simți amețit şi un moment se gândi că avea să leşine. După ce petrecuse atâta timp în pat, corpul său nu era pregătit pentru asta. Brațul stâng îl durea.

Brațul îi aminti unde mergea. Sala de fizioterapie era la etajul întâi. Alex fusese acolo de mai multe ori; făcea parte

din tratament.

Glonțul care îi trecuse prin arteră îi afectase grav şi plexul branhial. Aceasta este o rețea complicată de nervi spinali, ce duc la brațul stâng. Doctorii îl avertizaseră că brațul avea să-l doară; va simți înțepături şi muşchii i se vor încorda aleatoriu, poate chiar pentru tot restul vieții. Dar, încă o dată, Alex avea tinerețea de partea sa. După câteva zile de terapie, o parte din durere dispăruse. În acest răstimp făcuse o serie de exerciții – rezistență statică, întinderi, reacție şi viteză. La sfârşitul săptămânii, Alex cunoştea sala de fizioterapie mai bine decât orice altă încăpere din spital. De aceea se ducea acolo acum.

Trecu, împleticindu-se, de câteva uşi şi se opri un moment, să-şi tragă răsuflarea. Erau două compartimente cu paturi în care pacienții stăteau întinşi pentru exerciții. Un schelet uman – foarte realist, dar, de fapt, de plastic – atârna de o ramă metalică de partea cealaltă. Coridorul făcea o curbă, apoi continua pe lângă o serie de uşi şi dulapuri până la o altă pereche de uşi glisante la capăt. Alex ştia exact ce găsea în dulapuri. Una dintre camerele la care ducea coridorul era o sală de gimnastică echipată complet cu biciclete, gantere, mingi medicinale grele şi steppere. Dulapurile conțineau şi mai multe echipamente, printre care extensoare de piept şi benzi elastice. În fiecare zi, fizioterapeutul tăia o fâşie de elastic şi i-o dădea lui Alex să o întrebuințeze la exerciții simple de întindere. Acestea fuseseră uşoare la început, dar deveniseră mai solicitante, întrebuințând benzi elastice mai groase pe măsură ce se vindeca.

Deschise primul dulap. Se gândi la ce avea de făcut. Întrebarea era aceeaşi ca înainte. Avea suficient timp?

Patruzeci de secunde mai târziu, uşile se deschiseră şi Jachetă de Camuflaj intră. Respira din greu. El era şeful acestei operațiuni şi într-o zi avea să dea socoteală pentru cele întâmplate. Doi dintre bărbați zăceau inconştienți la etaj – unul din ei, electrocutat. Şi ceea ce era mai rău – de neimaginat – era că amândoi fuseseră doborâți de un puşti! Li se spusese că va fi simplu. Poate că de asta făcuseră atât de multe greşeli. Ei bine, nu avea de gând să mai comită

niciuna.

Se strecură încet înainte, cu pumnul strâns pe o armă urâtă de mână. Era un FP9, un pistol cu acțiune simplă, fabricat în Ungaria, una dintre numeroasele arme aduse ilegal din Europa de Est. Nu era lumină în partea aceasta a spitalului. Singura sursă de lumină era luna ce se strecura prin ferestre. Se uită într-o parte şi văzu scheletul înşirat acolo ca un obiect ieftin luat din târg. Găurile ochilor păreau să se holbeze la el. Îl avertizau? Bărbatul îşi mută privirea, cu dispreț. Nu-l speria atâta lucru.

Privi în cele două compartimente. Draperiile fuseseră strânse, şi era evident că băiatul nu se ascundea acolo. Jachetă de Camuflaj trecu de schelet şi o luă după colț. Acum putea privi coridorul întreg. Era foarte întuneric, dar când ochii i se acomodaseră, el distinse o figură în capăt. Zâmbi. Era băiatul! Părea că ține ceva la piept. Ce era? Un fel de minge. Ei bine, de data asta făcuse o greşeală mare. Nu avea să-i dea şansa de a o arunca. Dacă ar fi mişcat vreun pic, Jachetă de Camuflaj l-ar fi împuşcat în picior şi apoi l-ar fi târât în maşină.

— Las-o jos! ordonă Jachetă de Camuflaj.

Alex Rider dădu drumul mingii.

Era o minge medicinală de la sala de gimnastică. Cântărea cinci kilograme şi, pentru a doua oară, Alex se temuse că bandajele aveau să cedeze. Dar ce nu văzuse Jachetă de Camuflaj era că Alex luase şi o bucată de elastic din dulap. O legase între pereții coridorului, de la un mâner al uşii la celălalt, şi apoi o întinsese până în spate cu mingea medicinală. Aceasta era acum un proiectil într-o catapultă mărită şi, când Alex îi dădu drumul, mingea străbătu toată lungimea coridorului, de parcă ar fi fost trasă de un tun.

Jachetă de Camuflaj nu fu conştient de marea greutate ce se repezea înspre el din umbră decât atunci când aceasta îl lovi drept în stomac, dărâmându-l. Arma îi zbură din mână. I se tăie respirația. Umerii săi atinseră podeaua şi bărbatul alunecă cinci metri înainte de a se izbi de perete. Avu timp doar pentru a-şi spune că acesta nu era Paul Drevin – că nu era un băiat obişnuit de paisprezece ani – înainte de a leşina.

Ceas de Oțel tocmai intrase în sala de fizioterapie. Auzise izbitura şi apăru de după colț în poziție de luptă, cu arma pregătită. Nu înțelegea ce se întâmpla, dar ştia că pierduse inițiativa. Ceea ce trebuia să fie o simplă răpire mersese foarte prost. Era cineva întins pe podea în fața lui, cu gâtul răsucit şi cu fața palidă. O minge medicinală mare zăcea alături.

Ceas de Oțel clipi fără să înțeleagă. Văzu una dintre uşile de la capătul holului închizându-se. Atât voia să ştie. Plecă şi el.

La douăzeci de paşi în fața lui, Alex cobora din nou scările. Părea singura cale. Scara îl ducea la parter, unde începuse totul. Recepția era neobişnuit de liniştită, în afară de zgomotul făcut de dozatorul de băuturi reci. Lumina albă se revărsa peste rândurile de Cola şi de Fanta, aruncând umbre peste podea. Trei birouri erau aşezate față în față. Alex ştia că era un cadavru în spatele unuia dintre ele, dar nu îndrăzni să privească. Vedea strada dincolo de uşile din sticlă. Oare să treacă printre ele? Să iasă şi să ceară ajutor? Nu avea timp. Îl auzi pe Ceas de Oțel coborând scările şi se aruncă în spatele celui mai apropiat birou, căutând acoperire.

Un moment mai târziu, Ceas de Oțel ajunse. Privind din locul său de ascunzătoare, Alex îi vedea ceasul strălucind la mână. Era imens, genul purtat de scufundători. Bărbatul avea o încheietură neobişnuit de groasă. Întregul său corp era supradezvoltat, diversele grupări de muşchi aproape că se luptau unele cu altele în timp ce mergea. Deşi era ultimul supraviețuitor, nu era panicat. Avea asupra lui un alt FP9. Părea că simte prezența lui Alex în apropiere.

— Nu vreau să-ți fac rău! strigă el. Nu părea convingător şi probabil că ştia asta, pentru că după o secundă izbucni: Ieşi cu mâinile sus sau îți trag un glonț în genunchi!

Alex îşi calculă exact mişcarea, alergând de-a lungul recepției. Ceva pocni de două ori şi covorul se făcu ferfeniță în fața picioarelor lui. Atunci se schimbară regulile. Ceas de Oțel hotărâse să-l prindă viu sau mort şi părea că preferă mort. Dar Alex dispăruse deja. Găsise un alt coridor cu

semnul spre „RADIOLOGIE”, şi ştia exact unde mergea. Venise aici de două ori la începutul spitalizării sale.

Era o uşă încuiată în fața lui – dar Alex văzuse când fusese introdus codul cu doar câteva zile în urmă. Cât de repede putu, apăsă numărul de patru cifre, încercând să nu greşească. Împinse şi uşa se deschise. Zona aceasta a spitalului era pustie la acea oră, dar el ştia că aparatele de pe partea cealaltă nu erau dezactivate niciodată noaptea. Rămâneau în funcțiune în caz că era nevoie de ele. Şi nu fusese nicicând mai mare nevoie de ele decât acum.

Alex îl auzea pe Ceas de Oțel venind în urma lui, dar se străduia să rămână calm. Mai era o încuietoare cu care avea de a face, adăpostită de un întrerupător ascuns sub unul din birourile asistentelor. Alex şopti o rugăciune tăcută de mulțumire personalului de la spital care glumise despre asta când îl adusese aici. În fața lui era o uşă mare, grea. Era acoperită cu semne de avertizare sub un singur cuvânt:

TOMOGRAF MAGNETIC

Alex ştia ce spun avertismentele. I se spusese şi lui. Deschise uşa şi intră.

Era o bancă îngustă, acoperită, în fața lui. Aceasta se afla lângă un aparat mare, ce îl ducea cu gândul la un uscător de rufe, o capsulă a timpului şi o gogoaşă uriaşă, toate la un loc. Era o gaură în mijlocul acesteia, cu marginea interioară rotindu-se încet. Banca era astfel construită încât putea fi ridicată şi trecută uşor prin gaură. Alex fusese aşezat pe ea atunci când venise prima dată la St. Dominic’s şi doctorul îi explicase exact ce făcea.

Era un aparat pentru RMN. Inițialele veneau de la „rezonanță magnetică nucleară”. Când Alex trecuse prin gaură, un scanner luase o imagine tridimensională a corpului său, verificând rănile musculare din piept, braț şi umăr. Îşi aminti ce-i spusese doctorul. Avea nevoie de acele cunoştințe acum.

Percepu o mişcare la uşă. Ceas de Oțel îl urmărise înăuntru.

— Nu mişca! ordonă Ceas de Oţel.

Ţinea arma la înălţimea pieptului. Amortizorul era îndreptat către capul lui Alex.

Alex lăsă umerii jos.

— Se pare că am greşit direcţia, spuse el.

— Ei bine, acum vei veni cu mine, băiete, răspunse bărbatul. Îşi trecu limba peste buză. Ceilalţi... poate că nu au vrut să te rănească. Dar dacă încerci ceva, bag un glonţ în tine.

— Nu mă pot mişca.

— Ce?

— Sunt rănit...

Ceas de Oţel se uita la Alex, încercând să vadă ce e în neregulă. Făcu un pas înainte. Şi atunci se întâmplă.

Arma îi fu smulsă.

Atât de repede, încât nu înţelese ce i se întâmplă. Era ca şi cum o pereche de mâini invizibile îi smulseseră pur şi simplu arma. Băiatul dispăru în întuneric. Ceas de Oţel strigă de durere. Arma îi dislocase două degete, aproape smulgându-i-le. Se auzi un zgomot puternic când aceasta se izbi de aparat şi rămase acolo, de parcă ar fi fost lipită.

Aparatul RMN foloseşte un câmp magnetic incredibil de puternic pentru a scana ţesutul moale. Puterea acestui aparat este de 1,5 tesla şi avertismentele de pe uşă spuneau tuturor celor care se apropiau de încăpere să scoată toate obiectele din metal. Un RMN poate scoate un set de chei din buzunar sau şterge o carte de credit de la douăzeci de paşi distanţă. Ceas de Oţel simţise puterea enormă a acestuia, dar tot nu înţelesese despre ce era vorba. Era pe cale să afle.

Alex Rider adoptă poziţia de karate cunoscută drept *zenkutsu dachi,* cu picioarele depărtate şi mâinile ridicate. Fiecare fibră îi era concentrată asupra bărbatului din faţa lui. Era o provocare pentru Ceas de Oţel să-l doboare cu mâinile goale şi acesta nu putu rezista tentaţiei. Făcu un pas înainte.

Ţipă când ceasul său greu intră în câmpul magnetic. Alex privi uimit cum are loc ceea ce e cunoscut drept efect de proiectil. Bărbatul fu ridicat şi azvârlit în aer, târât de ceasul

de la mână. Se auzi un zgomot oribil în timp ce acesta se izbi de aparatul RMN. Aterizase ciudat, cu brațul şi capul adunate la un loc. Rămase unde era, jumătate în picioare, jumătate zăcând, cu picioarele atârnând neputincios în urmă.

Era gata. Intraseră patru bărbați în spital, şi fiecare dintre ei era fie fără cunoştință, fie mai rău. Alex era încă pe jumătate convins că în orice secundă se va trezi în pat. Poate luase prea multe calmante. Cu siguranță totul era un vis indus de medicamente.

Dar nu era. Alex se întoarse la recepție, unde se afla Conor, întins în spatele biroului său, cu o singură rană la cap, cauzată de glonț. Alex ştia că trebuie să cheme poliția. Era uimit că nu văzuse nicio asistentă în tot acest calvar. Se aplecă peste birou, spre telefon. O adiere răcoroasă de noapte îi trecu peste ceafă.

Asta ar fi trebuit să-l avertizeze.

Patru bărbați intraseră în spital, dar cinci fuseseră trimişi în misiune. Mai era unul: şoferul. Şi, dacă uşa de la intrare nu s-ar fi deschis, nu ar fi fost nicio adiere.

Alex realiză prea târziu ce însemna. Se îndreptă cât putu de repede, dar nu fu suficient de rapid. Nu auzi nimic. Nici măcar nu simți lovitura de la ceafă.

Se prăbuşi la podea şi rămase nemişcat.

KASPAR

Te doare. E tot ce ştii. Capul îți zvâcneşte, inima îți bate cu putere şi te întrebi dacă nu cumva cineva a reuşit să facă un nod în gâtul tău.

Era o senzație pe care Alex Rider o ştia prea bine. Fusese doborât de domnul Grin pe când se afla la fabrica Stormbreaker, de către maliţioasa doamnă Stellenbosch la Academia Point Blanc şi de Nile la Palatul Văduvei din Veneția. Chiar şi Alan Blunt pusese un om să tragă cu o săgeată tranchilizantă în el, când se infiltrase prima dată în sediul MI6.

Şi era la fel de data aceasta, revenirea lentă din neant în lumea aerului şi a luminii. Alex era conştient că zăcea pe jos, cu obrazul apăsat pe podeaua prăfuită din lemn. Avea în gură un gust neplăcut. Deschise ochii cu efort şi apoi îi închise deoarece lumina unui bec gol atârnând deasupra îi ardea. Aşteptă, apoi îi deschise din nou. Îşi strânse picioarele încet, întinse brațele şi se gândi la ce se gândise şi în alte dăți când se aflase în situația asta.

„Eşti în viață încă. Eşti prizonier. Dar, dintr-un motiv anume, nu te-au ucis încă."

Alex se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Era într-o cameră complet goală: fără covor, fără perdele, fără mobilă sau decorațiuni. Nimic. Avea o uşă din lemn, probabil încuiată, şi o singură fereastră. Fu surprins să vadă că aceasta nu avea zăbrele, dar, când se împletici până la ea, înțelese de ce.

Era sus de tot, la etajul şapte sau opt. Zorile abia apăreau şi era greu să vezi prin sticla murdară, dar ghici că zăcuse fără cunoştință timp de câteva ore şi că se afla încă în Londra. Se părea că era ținut într-un bloc de apartamente abandonat. Mai era un bloc vizavi şi, privind în sus, Alex văzu un afiş imens, atârnat între două sârme întinse de la un bloc la celălalt. Primele cuvinte erau în afara câmpului său vizual, dar putea distinge restul:

HORNCHURCH TOWERS – ÎN CURÂND
POSIBILITĂȚI NOI DE DEZVOLTARE
PENTRU LONDRA
DE EST

Se duse la uşă şi o încercă, poate-poate. Aceasta nu se clinti.

Brațul stâng îl durea tare, şi el masă, întrebându-se cât rău îşi făcuse. Aceea trebuia să fie ultima lui noapte în spital! Cum de ajunsese să aibă de-a face cu o bandă de ucigaşi care intraseră prin efracție?...

Pentru ce?

Alex îşi sprijini umerii de un perete şi alunecă înapoi pe podea, ținându-şi brațul. Era încă desculț şi tremura. Cămaşa de pe el nu ajungea pentru a-l proteja de răcoarea dimineții. Aşezat astfel, rememoră evenimentele care îl aduseseră acolo.

Patru bărbați veniseră la St. Dominic's, dar nu aveau treabă cu el. Întrebaseră de băiatul din camera alăturată, Paul Drevin. Deodată Alex îşi aminti unde auzise numele. Îl văzuse în ziare – dar nu Paul. Nikolai. Asta era. Nikolai Drevin era un rus miliardar. Ei bine, asta avea sens. Bărbații îl voiau pe fiul lui din motive evidente. Bani. Dar ei îl răpiseră, din greşeală, pe el.

Ce aveau să facă atunci când descopereau adevărul? Alex încercă să-şi scoată asta din minte. Văzuse cum rezolvaseră cu Conor, recepționerul de noapte. Cumva îşi dădea seama că nu aveau să îşi ceară scuze şi să-i ofere un taxi care să-l ducă acasă.

Dar nu putea face nimic. Stătea acolo unde era, sprijinit de perete, privind cerul care devenea din gri, roşu şi apoi albastru straniu.

Probabil că ațipise, pentru că următorul lucru de care fu conştient era că uşa se deschisese şi Ochelari stătea în picioare în fața lui, cu o expresie de ură pe față. Alex nu era surprins. Ultima dată când se văzuseră, Alex îi trântise un tub de oxigen de zece kilograme între picioare. Dacă era vreo surpriză, aceasta consta în faptul că, la doar câteva ore

după, bărbatul găsise tăria să stea în picioare.

Ochelari ținea o armă. Alex îl privi în ochi. Aceştia aveau o nuanță portocalie în spatele lentilelor fumurii şi îl priveau cu otravă nedisimulată.

— Ridică-te! strigă el. Vii cu mine.

— Cum spuneți, zise Alex şi se supuse. E doar imaginația mea, întrebă el, sau vocea vă este mai subțire decât înainte?

Mâna ce ținea arma zvâcni.

— Pe aici, mormăi Ochelari.

Alex îl urmă pe un hol care era la fel de gol ca încăperea în care fusese închis. Pereții erau umezi şi se cojeau. Multe dintre plăcile de gresie de pe jos lipseau, dezvăluind găuri mari, pline de fire şi de țevi. Erau uşi la fiecare zece sau cincisprezece metri, unele de-abia ținându-se în țâțâni. Odată, deschideau calea către apartamentele oamenilor; acum însă era evident că – în afară de şobolani şi de gândaci – nimeni nu locuise acolo de ani de zile.

Jachetă de Camuflaj îi aştepta afară. Se recuperase după întâlnirea cu mingea medicinală, dar avea o vânătaie urâtă într-o parte a capului, acolo unde se lovise de perete. Cei doi îl duseră pe Alex pe un hol, către o uşă din capăt.

— Înăuntru! spuse Ochelari.

Alex împinse uşa şi intră.

Se găsea într-un spațiu mare, deschis, cu paie pe jos şi graffiti peste tot. Erau ferestre pe două părți, unele acoperite cu jaluzele. Alex ghici că se afla într-unul dintre apartamente, deşi pereții despărțitori fuseseră demolați pentru a face o singură încăpere. Văzu o baie abandonată într-un colț. În mijloc era o masă cu două scaune. Un bărbat era aşezat acolo, aşteptându-l. Ochelari îşi înfipse arma în spatele lui Alex. Acesta păşi înainte şi se aşeză.

Cu un fior, îl examină pe bărbatul care stătea în fața lui. Era îmbrăcat în ceea ce fusese cândva o uniformă, dar haina era ruptă şi fără nasturi. Bărbatul părea să aibă cam treizeci de ani. Fața şi capul îi erau tatuate în întregime. Alex văzu Statele Unite ale Americii întinzându-se pe un obraz, Europa pe celălalt. Nasul şi pielea de deasupra buzelor erau albastre, de culoarea Oceanului Atlantic. Brazilia şi Africa de Vest îi

atingeau colțurile gurii. Dacă bărbatul s-ar fi întors, Alex ştia că ar fi dat cu ochii de Rusia şi de China. Nu mai văzuse ceva atât de ciudat – sau de revoltător – în viața sa.

Cu dificultate, Alex îşi întoarse ochii şi privi în jur. Jachetă de Camuflaj şi Ochelari stăteau de o parte şi de alta a uşii. Dinte de Argint era într-un colț. Alex nu-l observase în umbră, dar acum acesta ieşise în lumină şi Alex văzu că avea gâtul umflat, cu două urme roşii de arsură pe piele. Nu era nici urmă de Ceas de Oțel. Poate că nu reuşiseră să-l desprindă de tomograful magnetic.

Bărbatul tatuat vorbi.

— Ne-ai dat mare bătaie de cap, spuse el. Ar trebui să fii mort.

Alex tăcu. Nu era încă sigur ce avea să spună.

— Mă numesc Kaspar, continuă bărbatul.

Alex dădu din umeri.

— Vreți să spuneți... Casper, fantoma prietenoasă?

Bărbatul nu zâmbi.

— De ce nu erai în camera ta aseară?

— Aveam nevoie de aer.

— Era mai bine dacă ai fi deschis fereastra, spuse Kaspar. Când vorbea, continente întregi se mişcau. Alex se gândi că, dacă acesta ar fi strănutat, ar fi declanşat un cutremur mondial. Ştii cine sunt? întrebă el.

— Nu, răspunse Alex. Dar ați fi de folos la un examen la geografie.

— N-aş crede că eşti în situația de a face glume. Vocea lui Kaspar era uniformă şi neutră. Făcu semn către ceilalți. Le-ai cauzat colegilor mei multă durere şi disconfort. Ei ar vrea să te ucid. Poate că o voi face.

— Ce doriți de la mine? întrebă Alex.

— Îți voi spune, zise Kaspar şi îşi trecu un deget peste față, din Norvegia până în Algeria. Văd că eşti surprins de aspectul meu. Poate că îl crezi extrem. Dar aceste însemnări reprezintă cine sunt şi în ce cred. Noi toți suntem parte a acestei lumi. Eu am făcut lumea parte din mine. Se opri. Sunt ceea ce poți numi un luptător pentru libertate. Dar libertatea în care cred este o planetă fără exploatare şi

poluare cauzată de bogătaşi şi de companii multinaționale care ar distruge toată viața doar pentru a se îmbogăți. Ne confruntăm cu încălzirea globală. Stratul de ozon a fost distrus. Resursele noastre prețioase se termină cu repeziciune. Dar în continuare aceste vaci grase îşi umplu buzunarele fără să se gândească la ziua de mâine. Tatăl tău este un astfel de om.

— Tatăl meu? Greşiți...

Bărbatul se mişca incredibil de repede. Se ridică şi îl lovi pe Alex cu dosul palmei într-o parte a capului. Alex sări în spate, mai mult speriat decât rănit.

— Nu mă întrerupe! porunci Kaspar. Tatăl tău şi-a făcut averea din petrol. Sondele lui au afectat trei continente. Şi acum, nemulțumit că a distrus Pământul, îşi întoarce atenția către spațiu. Patru specii de păsări sălbatice au dispărut din cauza lansării rachetelor sale din Caraibe. Maimuțele şi cimpanzeii au fost victimele fără voie ale acestor zboruri-test. El este duşmanul omenirii şi a devenit, aşadar, o țintă legitimă pentru Forța Trei. Kaspar se aşează din nou. Sunt unii care ne cred criminali, continuă el. Dar tatăl tău este adevăratul criminal şi el ne-a forțat să acționăm astfel. Acum am decis să-l facem să plătească. Ne va da un milion de lire sterline pentru ca tu să te întorci întreg. Aceşti bani vor fi folosiți pentru a ne continua lupta pentru protejarea planetei. Dacă refuză, nu te va mai vedea niciodată. De asta te-am luat aseară de la St. Dominic's. Vei rămâne cu noi până ce răscumpărarea va fi plătită. Nu vreau să-ți fac rău, Paul, dar trebuie să-i dovedim tatălui tău că eşti la noi. Trebuie să-i trimitem un mesaj pe care să nu-l poată ignora. Şi mă tem că îți cer un mic sacrificiu.

Alex încercă să vorbească, dar capul i se învârtea. Totul se întâmpla prea repede. Înainte de a putea reacționa, brațul drept îi fu apucat de la spate. Jachetă de Camuflaj se furişase lângă el în timp ce Kaspar vorbise. Alex încercă să opună rezistență, dar bărbatul era prea puternic. Manşeta îi fu ruptă şi mâneca trasă. Apoi mâna i se aşeză cu forță pe masă, cu degetele răsfirate unul câte unul. Nu putea face nimic. Jachetă de Camuflaj îl ținea atât de strâns, încât

degetele îi deveniră albe. Dinte de Argint se apropie din partea cealaltă. Îşi scosese cuțitul şi i-l înmână lui Kaspar.

— Am putea să-i trimitem tatălui tău o fotografie, explică apoi Kaspar. Dar la ce ar ajuta? El ştie deja că ai fost luat cu forța. Există căi mai dure de a ne face cunoscute cererile, căi pe care le găsim mai convingătoare.

Îşi duse cuțitul aproape de bărbie, de parcă ar fi fost pe cale să se bărbierească. Lama avea cincisprezece centimetri şi marginea – zimțată. Îşi examină imaginea reflectată în oțel.

— I-am putea trimite o şuviță de păr. Ar recunoaşte-o ca fiind a ta, sunt sigur. Dar apoi, ar putea-o lua ca pe un semn de slăbiciune – sau de compasiune – din partea noastră. Aşa că îmi cer scuze, Paul Drevin. Nu-mi face plăcere să rănesc un copil, chiar şi unul bogat şi răsfățat ca tine. Dar ce intenționez să-i trimit tatălui tău este un deget de la mâna ta dreaptă...

Alex încercă să se tragă înapoi, dar Jachetă de Camuflaj se aştepta la asta. Întreaga sa greutate apăsa pe mâna lui Alex. Degetele îi erau răsfirate, neputincioase, pe masă.

— Durerea va fi imensă. Dar există copii în întreaga lume care nu cunosc decât durerea şi foametea, în timp ce băieți ca tine se lăfăie în locul de joacă al bogaților. Cânți la pian, Paul? Sper că nu. Nu va mai fi aşa uşor de azi înainte.

Se întinse şi apucă degetul cel mic al lui Alex. Pe acesta îl alesese. Cuțitul îşi începu drumul în jos.

— Nu sunt Paul Drevin! Alex scuipă cuvintele în viteză. Ochii i se măriseră. Simțea cum i se scurge sângele din față. Cuțitul se mişca în continuare. Ați făcut o greşeală! insistă el. Mă numesc Alex Rider. Eu stăteam în camera 9. Nu ştiu nimic despre Paul Drevin.

Cuțitul se opri. Era la câțiva milimetri deasupra degetului cel mic.

— Fă-o! sâsâi Jachetă de Camuflaj.

— Eram treaz aseară, insistă Alex. Vorbele i se împleticeau în gură. Ieşeam de la toaletă. Am văzut oameni în fața uşii mele. Unul dintre ei a scos o armă şi apoi au început să mă urmărească. Nu ştiam ce se întâmplă. Trebuia să mă apăr...

— Minte, strigă Jachetă de Camuflaj. L-am întrebat cum îl

cheamă. Se întoarse către Ochelari. Spune-i!

— E adevărat, aprobă Ochelari. Am văzut camera lui. Rezerva 8. Era goală. Apoi a apărut el. L-am strigat pe nume şi a răspuns.

Kaspar strânse mai tare cuțitul. Se hotărâse.

— Eram în camera 9, nu 8!

Alex țipa. Îi vâjâia capul. Vedea deja cuțitul tăind carnea şi osul. Îşi putea imagina durerea. Apoi se gândi la ceva.

— Pentru ce credeți că mă aflam în spital? întrebă el.

— *Ştim* pentru ce erai acolo, răspunse Kaspar. Apendicită.

— Apendicită. În regulă. Atunci priviți-mi pansamentele. Nu se află deloc lângă apendice.

Urmă o tăcere lungă. Alex simțea cum Jachetă de Camuflaj apasă în continuare cu putere, dorind ca tăierea să înceapă. Dar Kaspar era nesigur.

— Deschideți-i cămaşa! ordonă el.

Nimeni nu mişcă.

— Acum!

Jachetă de Camuflaj îl ținea încă foarte strâns pe Alex, dar Dinte de Argint păşi înainte. Se întinse şi trase cămaşa lui Alex, rupând primii doi nasturi de sus. Kaspar se uită uimit la pansamentele încrucişate de pe pieptul lui Alex. Acesta îşi simțea inima zbătându-se dedesubt.

— Ce e asta? întrebă Kaspar.

— Am fost rănit la piept.

— Cum?

— Un accident cu bicicleta.

Era singura minciună pe care o spusese Alex. Nu le putea spune ce se întâmplase cu adevărat. Nu voia ca ei să ştie cine era.

— L-am cunoscut pe Paul Drevin, recunoscu el. E de vârsta mea. Dar nu arată deloc ca mine. Dați un simplu telefon. Puteți afla destul de uşor, zise el inspirând adânc. Îmi puteți tăia toate degetele dacă vreți, dar tatăl său nu vă va da niciun ban. Nici măcar nu ştie că exist!

Urmă o nouă tăcere.

— Minte! Jachetă de Camuflaj insista.

Dar Kaspar se prinsese deja. Îl auzise pe Alex vorbind.

Paul Drevin avea un uşor accent rusesc. Acest băiat era evident că trăise toată viaţa lui în Anglia. Kaspar înjură şi azvârli cuţitul. Lama se înfipse în tablă la mai puţin de un centimetru de mâna lui Alex. Mânerul tremură.

Alex văzu dezamăgirea de pe feţele lui Ochelari şi Dinte de Argint. Dar Kaspar se hotărâse.

— Daţi-i drumul!

Jachetă de Camuflaj îl mai ţinu strâns un moment, apoi îi dădu drumul la braţ şi se trase înapoi, mormăind ceva urât. Alex îşi trase mâna. Braţul drept îl durea la fel de tare ca stângul. Era curios dacă avea să fie trimis înapoi la spital. Când ar fi ieşit de acolo, ar fi avut nevoie de asta.

Dar nu era gata încă.

Ochelari şi Dinte de Argint aşteptau să-l escorteze afară, dar Kaspar le făcu semn să aştepte. Îl examină încă o dată pe Alex. Era imposibil să-ţi dai seama, după semnele de pe faţa lui, ce-i trece prin minte.

— Dacă reiese că într-adevăr nu eşti Paul Drevin, nu ne eşti de niciun folos. Putem să te ucidem în orice mod ne dorim. Şi cred că oamenii mei vor fi foarte mulţumiţi să te ucidă încet. Aşa că, prietene, poate ar fi fost mai bine pentru tine să nu fie nicio greşeală. Poate că pierderea unui deget ar fi fost calea cea mai uşoară.

Dinte de Argint râânjea. Ochelari aproba din cap, grav.

— Duceţi-l înapoi în camera lui! comandă Kasper. Voi face cercetările necesare. Şi apoi ne vom reîntâlni.

IEŞIRE ÎN CAZ DE INCENDIU

Era după-amiază târziu, când uşa se deschise şi intră Jachetă de Camuflaj. Alex ghici că se afla în cameră de opt ore. I se permisese odată să folosească o toaletă chimică şi cam pe la prânz primi un sendviş de la Ochelari. Sendvişul era expirat de două zile şi împachetat încă în plastic, cumpărat dintr-un garaj, dar Alex îl înfulecă, de foame.

Jachetă de Camuflaj fusese trimis să îl aducă. Îl duse pe Alex pe un hol către apartamentul în care avusese loc interogatoriul, figura lui cu nasul spart şi urât nedezvăluind nimic. Era ceva la întreaga scenă ce Alex nu înțelegea. Kaspar îi spusese că ei erau luptători pentru libertate – ecoluptători sau aşa ceva. Erau cu siguranță fanatici. Tatuajele erau dovada vie. După felul în care se purtau cu el, amenințările pentru bani păreau să aparțină unei alte lumi. Vorbeau despre poluare şi stratul de ozon, dar se purtau ca nişte hoți sau criminali de rând. Îl omorâseră pe recepționerul de noapte fără motiv. Nu părea să le pese deloc de oameni.

Dar acum, presupuse Alex, probabil că ştiau adevărul. Aşadar ce aveau să facă cu el? Îşi aminti ce spusese Kaspar şi se mai linişti. În schimb, căuta o modalitate prin care să scape de acolo. Nu avea să fie uşor. Cei patru bărbați îl testaseră deja o dată. Ştiau de ce e în stare. Nu aveau să-i ofere o a doua şansă.

Kaspar îl aştepta. Era un ziar pe masă în fața lui, dar nici urmă de cuțit. Ochelari şi Dinte de Argint stăteau în picioare în spatele lui. Când Alex se aşeză, Kaspar întoarse ziarul. Era *Evening Standard* şi titlul de pe prima pagină spunea întreaga poveste în doar trei cuvinte.

Răpirea altui băiat

Nimeni nu vorbea, aşa că Alex citi repede articolul. Era o fotografie cu St. Dominic's Hospital, dar niciuna a lui sau a lui Paul Drevin. Asta nu-l surprinse. Îşi aminti că citise

undeva despre faptul că tatăl lui Paul – Nikolai Drevin – reuşise să pună embargo pe orice publicare a fotografiilor cu familia, pretinzând că era un risc prea mare. Şi, bineînțeles, MI6 nu lăsaseră să fie folosită nicio fotografie de-a lui Alex. Nici măcar numele nu îi era menționat.

> Un paznic a fost ucis dimineața devreme în timpul unui atac fără milă la un spital din nordul Londrei. Este aproape sigur că ținta dorită era Paul Drevin, în vârstă de 14 ani, fiul unuia dintre cei mai bogați oameni din lume, omul de afaceri rus Nikolai Drevin. Drevin a ținut titlurile ziarelor la începutul acestui an, când a cumpărat Clubul de Fotbal Stratford East. El este şi persoana din umbră în proiectul de miliarde de lire sterline Ark Angel – primul hotel din spațiu.
>
> Uimită, poliția a confirmat că banda a reuşit să răpească un alt băiat, căruia nu i s-a dat numele. Acesta lipsea din camera sa, în care se afla în urma unei operații grave. Din partea spitalului, Doctorul Roger Hayward le cere răpitorilor ca băiatul să fie înapoiat de urgență. Condiția sa e, conform declarațiilor, stabilă, dar gravă.

Alex privi în sus. Kaspar părea că aşteaptă să-l audă vorbind.

— V-am spus, zise el. Deci, de ce nu-mi dați drumul? Nu am de a face cu toate astea. Eram alături, atâta tot.

— Te-ai implicat special, spuse Kaspar.

— Nu.

Alex negă, dar gura îi era uscată.

— Ai schimbat numerele camerelor. Ai răspuns la numele de Paul Drevin. Mi-ai rănit oamenii.

Alex nu spuse nimic, aşteptând să cadă securea.

— Nu înțeleg de ce ai ales să te implici, continuă Kaspar. Dar ai ales. Ai ales să devii un inamic al Forței Trei, aşa că trebuie să plăteşti.

— Nu am ales nimic.

— Nu am de gând să mă cert cu tine. Lupt într-un război

şi în războaie există victime – victime inocente care se întâmplă să stea în cale. Dacă îți e mai uşor, consideră-te una dintre ele. Kaspar oftă, dar nu era nici urmă de tristețe pe harta de pe fața lui. La revedere, Alex Rider! Păcat că a trebuit să ne întâlnim. M-a costat un milion de lire sterline, bani de răscumpărare. Pe tine te va costa ceva mai mult...

Înainte ca Alex să poată reacționa, fu înşfăcat de la spate şi ridicat în picioare. Nu vorbi, în timp ce fu împins către ieşirea din cameră şi înapoi pe hol. De data asta fu aruncat într-o altă cameră, mai mică decât celula anterioară. Alex de-abia avu timp să vadă un scaun, o fereastră cu gratii şi patru pereți goi, înainte de a fi împins tare în spate şi aruncat la podea.

Jachetă de Camuflaj stătea peste el.

— Aş fi vrut să mă lase puțin cu tine, rosti el. Dacă ar fi fost după mine, am face asta în alt mod...

— Mişcă!

Vocea venise de afară. Unul dintre ceilalți bărbați îi aştepta.

Jachetă de Camuflaj îl scuipă pe Alex şi ieşi. Uşa se închise şi aproape imediat Alex auzi sunetul inconfundabil al ciocanului. Îşi scutură capul în semn de neîncredere. Nu numai că îl încuiau. Băteau uşa în cuie.

Încă o dată, examină împrejurimile. Se întreba de ce aleseseră acea cameră. Gratiile de la fereastră nu contau. Chiar dacă fereastra ar fi fost larg deschisă, era cel puțin la etajul şapte. N-ar fi fost în stare să iasă. Şi ce-şi propuneau ei să facă? Era evident că nu plănuiau să se întoarcă după el. Îl lăsau pur şi simplu acolo, să moară de foame şi de sete?

Răspunsul veni cam după o oră. Soarele se pregătea să apună şi lumini apăreau la ferestre în tot estul Londrei. Alex devenea tot mai nervos. Era de unul singur, sus de tot, într-un bloc-turn părăsit. Era ca şi cum Kaspar şi ceilalți plecaseră deja; nu se auzea nimic de partea cealaltă a uşii. Liniştea era apăsătoare. Ştia că MI6 făcea tot posibilul, căutând în tot oraşul după el, dar ce speranțe avea să-l găsească acolo? Nu putea deschide fereastra. Camera era goală. Nu putea atrage atenția nimănui. De data asta părea

complet neajutorat

Atunci simți mirosul. Strecurându-se prin pardoseală, venea de undeva din inima clădirii.

Ardea.

Dăduseră foc blocului-turn. Alex îşi dădu seama de asta chiar înainte de a vedea primele fâşii gri strecurându-se sub uşă. Stropiseră locul cu benzină, puseseră foc şi îl lăsaseră pe el închis în ceea ce avea să devină în curând cel mai mare monument funerar. Un moment simți panica – neagră şi irezistibilă – cum îl copleşeşte. Şi mai mult fum se strecura sub uşă. Alex sări în picioare şi se duse cu spatele la geam, întrebându-se dacă avea cum să spargă sticla. Dar nu l-ar fi ajutat. Se forță să o ia încet, să se gândească. Nu voia să-i lase să-l ucidă. Cu doar unsprezece zile în urmă, un asasin plătit trăsese cu un glonț de calibrul 22 în inima lui. Dar trăia încă. Nu era uşor de ucis.

Erau două căi de a ieşi din cameră: uşa şi fereastra. Ambele erau evident fără scăpare. Dar pereții? Erau făcuți din placă dură şi din tencuială. În apartamentul în care Kaspar îl interogase, fuseseră dărâmați. Poate că reuşea să facă acelaşi lucru aici. Trecu mâinile peste ei, apăsând şi probând, căutând locuri slabe. Îl durea gâtul şi ochii începură să-i lăcrimeze. Tot mai mult fum pătrundea înăuntru. Se dădu înapoi, apoi luă o poziție de karate, lovind cu piciorul în mijlocul peretelui. Durerea îi străbătu piciorul şi întregul corp. Peretele nici măcar nu crăpă.

Rămânea doar tavanul. Alex îşi aminti de holul de afară. Îi lipseau câteva plăci de pe tavan şi văzuse o gaură sub țevile şi sârmele ce treceau pe deasupra. Tavanul din camera aceasta era acoperit cu aceleaşi plăci.

Şi îi lăsaseră un scaun.

Îl trase în colțul cel mai apropiat de uşă şi se urcă în picioare pe el. Podeaua aproape că dispăruse sub un covor de fum. Părea că se ridică de parcă ar fi vrut să-l prindă şi să-l devoreze. Alex se echilibră, apoi lovi în sus cu podul palmei. Plăcile erau făcute dintr-un fel de fibre şi cedară uşor. Lovi din nou, apoi trase de marginile găurii pe care o făcuse. Praf şi moloz căzură, orbindu-l aproape. Când privi din nou în

sus, văzu că era un spațiu deasupra lui. Dacă ar putea ajunge acolo, s-ar strecura peste uşă şi ar sări de partea cealaltă.

Rupse mai multe plăci până ce gaura fu destul de largă pentru a se strecura prin ea. Auzea ceva câteva etaje mai jos – un trosnet slab. Sunetul îi făcu pielea să se încrețească. Asta însemna că focul se apropia. Se forță să se concentreze la ce făcea. Scaunul se clătina sub el. Dacă ar fi căzut şi şi-ar fi sucit glezna, ar fi fost terminat.

În sfârşit era gata. Se încordă, apoi sări. Simți cum scaunul se zgâlțâie şi cade la podea – dar reuşise! Mâinile i se prinseră de țeava de apă şi acum atârna chiar sub tavan, cu brațele dispărând în spațiul de deasupra. Încă o dată, conştient fiind de bandajele de la piept, se întrebă scurt dacă aveau să reziste. Doamne! Cei de la fizioterapie îi spuseseră că trebuie să continue cu exercițiile de întindere, dar se îndoia că la asta se gândiseră.

Strângând din dinți, Alex îşi adună toate puterile pentru a se trage în cavitate. Fața îi trecu printr-o plasă de păianjen şi Alex se strâmbă când firele subțiri îi rămaseră pe nas şi pe gură. Atinse cu abdomenul marginea găurii. Era pe jumătate în afara camerei. Spațiul în care se putea târî era în fața lui. Peretele cu uşa era dedesubt. Zeci de fire şi țevi izolate îi treceau la centimetri deasupra capului, întinzându-se la distanță. Praful îi înțepa ochii. Ce urma acum?

Alex se târî de-a lungul țevii, aducându-şi picioarele în cavitatea din tavan. Lovi în jos cu călcâiele. Mai multe plăci de pe tavan se desprinseră şi văzu holul dedesubt. Era o distanță de circa patru metri. Se legănă înainte, apoi îşi lăsă picioarele şi torsul să-i atârne. În final îşi dădu drumul. Căzu, aterizând ghemuit. Era pe hol, de partea cealaltă a uşii încuiate. Cu un oftat de uşurare, se îndreptă. Stătea în afara camerei, dar se afla cel puțin la etajul şapte al unei clădiri abandonate care ardea. Nu era încă în siguranță.

Zgomotele făcute de flăcări erau mai mari pe hol. Blocul i se păruse lui Alex umed şi mucegăit, dar ardea ca o torță. Simțea căldura din aer. La capătul holului – unde fusese interogat – aerul tremura deja din cauza căldurii. Unde erau

pompierii? Cu siguranță că văzuse cineva ce se întâmplase. Alex observă o alarmă de incendiu în perete, dar sticla era deja spartă şi butonul de alarmă lipsea. Trebuia să iasă singur de acolo.

Pe unde? Avea două opțiuni – la stânga sau la dreapta – şi hotărî să se îndepărteze de camera de interogatoriu. Nu văzuse nicio scară când fusese dus acolo la întâlnirea cu Kaspar, dar poate că era una în direcția cealaltă. Fumul se strecura în sus prin plăcile podelei. Atârna deasupra uşilor. În curând, ar fi devenit imposibil să vadă ceva. Foarte curând ar fi devenit imposibil să respire.

Alergă pe lângă prima uşă în care fusese ținut captiv şi înaintă mai departe pe coridor, trecând pe lângă uşile unor lifturi. Nici măcar nu-i trecu prin minte să încerce liftul. Nimic din clădire nu funcționa şi uşile erau închise. Dar lângă lift găsi ce căuta: o scară. Treptele erau solide şi coborau în zigzaguri, împrejmuind casa liftului. Se sprijini puțin de balustrada de metal a scării – era fierbinte. Focul se apropia.

Dar nu avea de ales. Începu să alerge în jos, cu picioarele goale lipăind pe ciment. Spera doar să nu treacă peste sticlă spartă. Erau douăzeci şi cinci de trepte între etaje; le numără fără să vrea. Ajunse la un colț şi văzu o uşă care ducea la un hol plin de fum. Cu siguranță nu putea ieşi pe-acolo.

Cu cât cobora mai mult, cu atât mai greu îi era să respire. Încă douăzeci şi cinci de trepte, şi ajunse la altă uşă. Holul de pe partea cealaltă era în flăcări. Acestea erau roşii şi portocalii, acoperind pereții, sărind de pe podea, devorând totul în calea lor. Alex era şocat de viteza şi de puterea lor. Trebui să ridice o mână pentru a se proteja de vâlvătaie.

Continuă să coboare. Forța Trei aprinsese focul la parter, permițând aerului să ridice flăcările. Când Alex ajunse la etajul trei şi se angajă într-o nouă fugă pe scări în jos, de-abia mai putea respira. Fumul îl copleşea. Îşi dorea să se fi gândit să-şi înmoaie cămaşa în apă, pentru a-şi acoperi ochii şi gura. Dar unde ar fi găsit apă în clădirea aceea? Alte douăzeci şi cinci de trepte. Apoi altele. Alex se îneca. Simțea cum transpirația i se prelingea pe față, de parcă s-ar fi aflat

într-un cuptor uriaş. Cât mai era?

Văzu lumina zilei, apoi o uşă ce ducea în stradă.

Şi atunci apăru Jachetă de Camuflaj, o creatură de coşmar ce ieşi de nicăieri dat parcă cu încetinitorul, având arma ridicată în faţa lui. Alex zări flama de la capătul armei şi se aruncă înapoi în timp ce glonţul trecu la câţiva centimetri deasupra capului său. Aterizã incomod pe scări şi se rostogolea deja când un al doilea glonţ ţintit în beton îi proiectă bucăţi de ciment pe obraz. Reuşi să se ridice în picioare şi începu să urce înapoi. Jachetă de Camuflaj trase încă de două ori, dar fumul fu de partea lui Alex şi gloanţele îşi ratară ţinta. Acesta o luă după un colţ. Nu se opri până nu ajunse înapoi la etajul întâi.

Îi era rău – un amestec de furie şi disperare. Aproape că reuşise. Ce căuta Jachetă de Camuflaj acolo, aşteptându-l? ghicise că Alex ar putea evada cumva? Nu avea sens. Dar nu se putea gândi la asta acum. Era încă prins într-o clădire în flăcări şi i se epuizau rapid alternativele. Îi venea din ce în ce mai greu să respire. Privi pe hol. Era ca un furnal. Nu putea merge pe acolo. Nu putea coborî. Îi rămânea doar să o ia în sus.

Îngrijorat, începu să urce. Ajunse la al doilea etaj în câteva secunde. În timp ce continua să urce, o avalanşă de flăcări apăru brusc şi se auzi un zgomot puternic când o parte din tavan se prăbuşi. Lemn arzând, metal şi sticlă se prăvăleau în jos. Focul ajunsese la scări: acum drumul în jos era blocat de tot. Trebuia să încerce să ajungă pe acoperiş. Poate că avea noroc. Poliţia şi pompierii erau pe drum. Poate că aveau elicoptere.

Alex continua să urce. Mâinile îi erau negre, faţa, plină de lacrimi. Dar nu se opri. În cel mai rău caz, avea să moară în aer liber. Nu voia să lase focul să-l nimicească acolo.

Nu mai număra treptele. Picioarele îl dureau şi bandajele de pe piept se lărgiseră. Trecu de etajul opt cu o senzaţie crescândă de disperare. Acolo începuse totul. Se forţă să continue să urce; trecu de etajul nouă, zece... unsprezece... doisprezece... Era conştient de flăcările ce-l urmăreau, umplând casa scării, atingându-i călcâiele. Parcă focul ştia

că el e acolo şi se temea să nu-l piardă. În sfârşit, ajunse la o uşă solidă cu un mecanism din metal de deschidere prin împingere. Apăsă cu palmele mânerul, îngrozit că acesta ar putea fi încuiat; dar uşa se deschise. Răcoarea aerului de seară îl întâmpină. Soarele apusese, dar cerul era roşu strălucitor, la fel ca focul care avea să îl ajungă foarte curând.

Alex era aproape epuizat. Nu mâncase mai nimic toată ziua. Trebuia să fie în pat. Îi venea să plângă. În schimb înjură. Apoi se şterse pe față cu mâneca murdară şi privi în jur.

Era pe acoperiş, deasupra etajului cincisprezece. În fața lui avea un rezervor de apă şi o clădire de cărămidă ce adăpostea cablurile lifturilor. Dar lifturile nu mergeau şi probabil că nici apă nu era, aşa că nimic nu-l putea ajuta. Cândva muncitorii în construcții lucraseră aici sus. Lăsaseră câteva țevi şi un malaxor de ciment care se uscase de mult. Alex alergă la marginea acoperişului, căutând o ieşire de incendiu. Simțea smoala pe tălpi. Era deja fierbinte. În curând avea să se topească.

Nu era nicio ieşire în caz de incendiu. Nicio cale în jos. Vedea strada mult dedesubt. Nu erau maşini. Nici pietoni. Se afla într-un fel de zonă industrială din estul Londrei. Întreaga zonă părea abandonată, în aşteptarea banilor ce ar fi făcut posibilă redezvoltarea ei. Clădirea de peste drum era identică cu aceasta, în aceeaşi stare de condamnare. Era la mai puțin de cincizeci de metri, comunicând cu blocul în flăcări prin afişul pe care Alex îl văzuse când se trezise.

HORNCHURCH TOWERS – ÎN CURÂND POSIBILITĂȚI NOI DE DEZVOLTARE PENTRU LONDRA DE EST

Dacă s-ar întoarce aici peste un an, s-ar găsi poate în balconul unui apartament fabulos de la mansardă. Alex privi în jur. Se vedea Tamisa în față. Domul Mileniului, nedorit şi neiubit, se găsea pe o insulă de pământ, înconjurat de apă. Un avion apăru, îndreptându-se către aeroport; băiatul îl văzu peste umăr. Alex ridică brațul, făcând semn, dar ştiu pe

loc că nu ajuta la nimic. Avionul era prea sus. Era deja întuneric. Fumul era şi el prea gros.

Se repezi înapoi la uşă. Trebuia să coboare înapoi şi spera să se poată circula încă pe holurile superioare. Voia să încerce în partea cealaltă a clădirii. Deschise uşa cu grijă. Era imposibil ca Jachetă de Camuflaj să-l fi urmărit până acolo sus, dar nu dorea să rişte. Când uşa se deschise, realiză că bărbatul era cea mai mică problemă a sa.

Îl izbi o flacără. Scările deveniseră un infern.

În acelaşi moment avu loc o explozie şi Alex fu trântit pe spate de mii de fragmente de aşchii de lemn arzând, aruncate de jos. Aterizã dureros pe spate şi, când privi din nou în sus, văzu că până şi uşa ardea. Era singura cale de a scăpa de pe acoperiş.

Era prins în capcană.

Alex se ridică. Bitumul se încingea. Nu mai putea sta prea mult într-un picior. Fum negru ieşea din casa scării, încolăcindu-se spre cer. Acum auzi sunetul la care spera – cel al sirenelor. Dar ştia că până ajungeau la el ar fi fost prea târziu. Urmă o altă explozie dedesubt. Ferestrele începeau să se spargă, incapabile să suporte căldura. Nicio cale de coborâre. Ce putea face?

Afişul.

Avea cam douăzeci de metri, se afla la o sută de metri deasupra solului, o linie de viaţă între clădirea aceasta şi următoarea. Reclama la Hornchurch Towers era suspendată între două cabluri de oţel; cel de sus se afla la nivelul acoperişului, prins în cărămidă. Alex alergă într-acolo. Putea sta în picioare pe cablul de jos şi să se ţină de cel de sus? Ar fi fost ca o punte suspendată în junglă. Putea să-şi croiască încet drum până în partea cealaltă, unde ar fi fost în siguranţă.

Dar cablurile erau prea departe unul de celălalt, şi materialul flutura în vânt. L-ar fi dat jos înainte de a ajunge la jumătatea drumului.

Se putea târî cumva în mâini şi în genunchi?

Nu. Cablul era gros de numai doi centimetri. Nu era suficient de larg pentru a-l susţine. Alex şi-ar fi pierdut

echilibrul şi ar fi căzut Asta era sigur.

Deci cum?

Răspunsul îi veni într-o secundă. Tot ce avea nevoie era în faţa lui. Dar funcţiona numai asamblat. Putea face asta?

O altă fereastră se sparse. În spatele lui, ieşirea dispăruse într-un amalgam de flăcări şi fum. Stătea pe o uriaşă farfurie încinsă şi, cu fiecare secundă care trecea, devenea din ce în ce mai greu să rămână acolo. Alex vedea maşinile de pompieri de mărimea unor jucării, grăbindu-se la aproape un kilometru distanţă. Trebuia să încerce. Nu exista altă cale.

Ridică una dintre ţevile de plastic, cântărind-o în mână. Avea cam şase metri şi era destul de uşoară pentru ca el s-o care fără să se simtă împovărat. Trebuia s-o facă mai grea. Mişcându-se mai rapid, examină găleţile de oţel. Erau pe jumătate pline cu ciment întărit şi cântăreau cam la fel. Trebuia să le prindă cumva de ţeavă. Dar nu era nicio sfoară. Se înecă şi-şi şterse transpiraţia şi lacrimile de pe faţă. Ce putea folosi? Apoi privi în jos şi văzu bandajele atârnând de pieptul lui. Prinse de un capăt şi începu să le rupă.

Şaizeci de secunde mai târziu, era gata.

Lui Ian Rider trebuia să-i mulţumească, bineînţeles. O vizită la circul din Viena, cu şase ani în urmă, când Alex avea doar opt ani. Era de ziua lui. Şi îşi amintea încă actul său preferat – cei care merg pe frânghie.

— *Funambulism,* spusese Ian Rider.

— Ce înseamnă?

— E din latină. *Funis* înseamnă „frânghie”. Şi ambulare „a merge”. Funambulismul e arta de a merge pe frânghie.

— E dificil?

— Ei bine, e mult mai uşor decât pare. Nu mulţi îşi dau seama de asta, dar e un truc la mijloc...

Alex ridică ţeava din plastic, cu mijlocul apăsat pe piept, cam trei metri din ea întinzându-se în fiecare parte. Câte o găleată grea de oţel era ataşată la fiecare capăt, legată cu bandajele rupte. Cu fiecare secundă care trecea, Alex simţea căldura crescând. Tălpile îi erau deja umflate şi el ştia că nu mai putea aştepta. Păşi către marginea acoperişului. Cablul metalic de deasupra reclamei se întindea la distanţă.

Deodată celălalt bloc părea mult mai departe. Încercă să nu privească în jos. Ştia că ar fi devenit imposibil pentru el chiar şi să înceapă înaintarea.

Aşa trebuia procedat. Asta îi explicase Ian Rider.

Sârma funcționează ca o axă. Dacă încerci să mergi pe ea, vei cădea în secunda în care centrul greutății tale nu este exact deasupra acesteia. O singură clătinare şi gravitația va face restul.

Dar o prăjină lungă creşte ceea ce se numeşte inerție rotațională a artistului pe frânghie. Face mai dificilă căderea. Şi, dacă adaugi suficientă greutate la fiecare capăt, îți deplasezi de fapt centrul gravității *sub* sârmă. Asta făcuse Alex cu cele două găleți. Cu condiția să nu scape țeava, era aproape imposibil să-şi piardă echilibrul. Văzuse jucării care funcționau după acelaşi principiu. Trebuia să fie uşor.

Cel puțin asta era teoria.

Alex făcu un pas. Avea un picior pe marginea cărămizii şi unul pe cablul de metal. Tot ce avea de făcut era să se aplece înainte, transferând greutatea de pe un picior pe altul, şi avea să meargă pe frânghie. Dacă legile fizicii funcționau, ar fi traversat fără probleme. Dacă nu, ar fi murit. Era atât de simplu!

Inspiră adânc şi se desprinse de clădire.

Simțea țeava flexându-se din cauza găleților ce atârnau de o parte şi de alta. Timp de o secundă terifiantă, lumea părea să se mişte de o parte şi de cealaltă, şi fu sigur că avea să cadă. Se forță totuşi să nu intre în panică. Apăsă țeava mai strâns pe piept şi se concentră asupra cablului din fața lui. Închise o clipă ochii, dorind să nu se lupte pentru echilibru, ci să lase legile fizicii să-l ghideze.

Şi funcționă. Nu căzu. Simțea cablul zdrelindu-i tălpile, dar în mod miraculos era stabil. Acum – câți paşi până pe partea cealaltă? Flăcările îi încălzeau spatele. Era timpul să se mişte.

Un pas după altul, se îndrepta către țintă. Voia să privească în jos. Fiecare nerv din corpul lui țipa la el să facă doar asta, iar gâtul şi coloana sa erau rigide de încordare. Dar acela era singurul lucru pe care nu trebuia să-l facă.

Încercă să-şi imagineze că era din nou pe terenul de sport de la şcoala Brookland. Mersese de multe ori pe liniile vopsite în alb. Era cam la fel – numai că puțin mai sus.

Se afla cam la jumătatea drumului când lucrurile începură să se înrăutățească. Şi încă cum...

Mai întâi, ajunseră poliția şi pompierii. Alex auzi țipetele sirenelor chiar sub el şi, deşi n-ar fi trebuit, privi în jos. Era greşit. Nu mai mergea pe terenul de sport. Stătea pe o sârmă, nebuneşte de departe de sol. Văzu oameni în uniformă arătând înspre el şi strigând; aproape că le putea auzi vocile. Unul dintre camioanele de pompieri îşi întinse scara către el, dar Alex se îndoia că ar fi ajuns la timp până la el.

Întreaga lume începu să se învârtă. Simți cum îl cuprinde un atac de panică ce părea să dizolve fiecare muşchi din corpul său şi-l lăsă atât de slăbit, încât crezu că o să leşine. În acelaşi timp, vântul se înteți şi afişul începu să fluture ca pânza unui iaht, cablurile legănându-se dintr-o parte în alta. Alex ştia că doar greutățile de la capetele țevii îl țineau drept. Era paralizat. Nu putea face nimic.

Şi atunci explodă acoperişul. Flăcările se eliberaseră, în sfârşit. O minge de foc acoperi bitumul. Poliția şi pompierii plonjaseră să se ascundă din cauza cărămizilor şi a bucăților de metal ce cădeau. Întregul bloc-turn era gata să se prăbuşească. Alex simți o vibrație străbătându-i corpul şi realiză îngrozit că partea metalică ce ținea cablul de sus era gata să se desprindă. Nu putea aştepta ca pompierii să ajungă la el. Mai avea poate doar câteva secunde.

Şocul exploziei îl făcu să-şi vină în fire. Alex alergă, împingând în țeavă ca un sprinter care trece linia de sosire. Gălețile se legănau nebuneşte, ținute strâns de bandaje. Se auzi o altă explozie, mai tare de data aceasta. Nu îndrăzni să privească în jur.

Cealaltă clădire era apropiată, dar încă nu suficient. Mâinile îl dureau, de-abia reuşeau să țină greutatea. Cablul îi tăia tălpile. Era bătut de vânt. Nu avea să reuşească.

Atunci cablul plesni.

Alex auzi un sunet ca de bici şi ştiu că viața îi era în pericol. Cu un strigăt, aruncă țeava şi se azvârli înainte,

îndreptându-se spre acoperişul situat la câțiva metri distanță. Cablul şi afişul se rupseră sub picioarele lui. Mâinile sale ratară marginea clădirii şi începu să plonjeze în jos, înfăşurat în afiş. Alex apucă materialul şi icni când se izbi de perete. Picioarele îi atârnau în gol. Cablul atârna sub el, dar era ataşat încă de acoperişul situat la câțiva metri deasupra capului său. Alex aşteptă până ce fu sigur că nimic altceva nu se mai mişca. Apoi, cu durere, începu să se cațere.

Doi pompieri reuşiseră să ajungă pe acoperiş. Stăteau acolo, urmărind cum clădirea de peste drum îşi încheia colapsul spectaculos. Auziră un zgomot şi priviră în jos. Un băiat tocmai se cățărase pe margine, chiar la picioarele lor. Cămaşa îi era zdrențe şi câteva bandaje rupte îi atârnau de pe piept. Fața şi mâinile îi erau acoperite de funingine. Avea părul negru şi plin de transpirație.

— Ce...?

Îl prinseră şi-l traseră sus; era în siguranță.

Alex se aşează cu greu. Se uită la ruinele clădirii în care fusese ținut prizonier. Nu prea rămăsese mare lucru din ea. Pe cerul întunecos săreau scântei.

— Frumoasă seară pentru plimbare, spuse el şi leşină.

O & R

Jack Starbright gătea cea mai grozavă omletă din lume. Secretul, spunea ea, era să foloseşti ouă de țară amestecate cu unt fără sare şi puțin lapte, apoi să mănânci tot cât mai repede cu putință. Nu-i plăcea să gătească şi folosea doar rețete care puteau fi preparate în mai puțin de zece minute. Acest mic dejun, de exemplu, trecea din frigider pe masă în exact opt minute şi jumătate.

Puse ouăle pe două farfurii, adăugă şuncă prăjită, roşii şi pâine prăjită, şi le duse pe masa din bucătărie la care aştepta Alex Rider. Era ora unsprezece dimineața şi cei doi erau înapoi în casa din Chelsea în care Alex locuise cândva cu unchiul său. Jack venise aici prima dată ca studentă; plătea pentru camera ei având grijă de Alex când Ian Rider era plecat. Treptat, devenise un fel de menajeră. Acum era tutorele legal al lui Alex şi totodată, cea mai bună prietenă a lui. Alex purta pantaloni de trening şi un tricou larg; părul îi era încă ud de la duş. Trecuseră două zile de la confruntarea sa cu Forța Trei şi băiatul începea să semene cu el, cel de dinainte – deşi Jack observă că îşi masa încă brațul stâng. Aşeză farfuriile şi turnă două ceşti cu ceai. Niciunul din ei nu vorbea.

Alex fusese dus direct la spital după dramatica lui scăpare. Niciunul dintre pompieri nu-şi putea crede ochilor şi fiecare presupunea că fuseseră trimişi să salveze pe cineva care fusese antrenat la circ. Încă o dată, MI6 fusese forțat să anuleze dezvăluirile în presă. Fotografii cu Alex pe sârmă apăruseră în ziare din întreaga lume, dar el era prea departe pentru a fi recunoscut şi nu i se menționase numele. Îl luase deja o ambulanță înainte ca jurnaliştii să apară şi, pe la ora zece în acea seară, era din nou în patul său de la St. Dominic's. Adormise pe loc.

În dimineața următoare, fu trezit de asistentă – Diana Meacher – care intră în camera lui.

— Cum te simți? întrebă ea.

— Obosit, răspunse Alex.

— Erai chiar tu acolo pe acoperiş? Am văzut la ştiri aseară, zise ea şi se duse la geam să ridice jaluzelele. Toată lumea vorbeşte despre asta – deşi ni s-a spus că nu avem voie, spuse ea şi se întoarse la pat, ca să-i bage un termometru în gură. Şi bărbaţii aceia care au intrat prin efracţie! Ştim cu toţii ce ai făcut şi credem că eşti foarte curajos.

— Mulţumesc, spuse Alex cu dificultate.

— M-aş păzi, dacă aş fi în locul tău. Doctorul Hayward este foarte supărat. Spune că nu a petrecut ore întregi să te opereze doar pentru a fi aproape omorât a doua oară. Va veni aici în curând, spuse ea şi scoase termometrul să îl examineze. Temperatura ta e normală, deşi aş spune că e singurul lucru normal la tine!

Mai târziu în acea dimineaţă, doctorul Hayward intră la el şi, cu siguranţă, nu păru prea vesel. Îl examină în întregime pe Alex, începând cu tensiunea arterială şi pulsul, şi continuă cercetându-i rana. Abia dacă scoase un cuvânt în tot timpul acesta.

— Ai noroc că eşti în formă, remarcă el la sfârşit, privind în sus şi vorbind ca un director de şcoală, după o suferinţă lungă. Oamenii aceia puteau să-ţi facă mult rău, dar se pare că suturile au ţinut şi eşti întreg.

— Când pot pleca acasă?

— Te mai ţinem aici până la sfârşitul zilei. Mă tem că aceia pentru care lucrezi vor să discute cu tine.

— Nu lucrez pentru nimeni.

— Ei bine... ştii la ce mă refer. Oricum, există mereu o şansă ca organismul tău să reacţioneze la greul la care a fost supus. Aşa că vreau să stai în pat azi şi voi veni să te mai văd după ceai.

Se ridică.

— Şi încă ceva, Alex. Îţi voi prescrie cel puţin două săptămâni de odihnă şi recuperare. Insist chiar.

— Mă pot întoarce la şcoală?

— Mă tem că nu. Acum nicio săptămână erai supus unei intervenţii chirurgicale majore. Ştiu că te-ai recuperat nemaipomenit de bine, dar există încă tot felul de riscuri –

infecții şi altele. Două săptămâni de vacanță, Alex. Fără comentarii!

Doctorul Hayward plecă şi Alex rămase singur. Ca să mai treacă timpul, se duse la o plimbare pe coridor, pe lângă rezerva 8. Era goală. Nimeni nu-l menționase pe Paul Drevin şi se părea că băiatul plecase.

Nu e nimic mai rău decât să fii în spital când simți că nu trebuie să te afli acolo şi la ora unsprezece Alex era deja într-o dispoziție proastă. Jack sună, dar el îi spuse să nu vină; avea să o vadă când venea să-l ia. Următorul vizitator ajunse chiar înainte de prânz. Nu era persoana la care se aştepta.

Îşi dăduse seama că toți cei de la MI6 vor dori să ştie ce se întâmplase la Hornchurch Towers şi vor trimite pe cineva să afle totul. Se aşteptase la doamna Jones. În schimb fu John Crawley cel care veni, îmbrăcat într-un blazer albastru dezagreabil cu o insignă pe un buzunar şi ținând o cutie cu ciocolată în mână. Crawley pretinsese odată că era manager de resurse umane şi Alex încă nu era sigur ce făcea el la MI6. Avea aproape patruzeci de ani, păr rărit şi o față îngrijorată. Părea genul de om care numără agrafele şi îşi ține creioanele într-un sertar special.

Se aşeză lângă pat.

— Ți-am adus astea, spuse el, dându-i ciocolata.

— Mulțumesc, domnule Crawley. Acum că era mai aproape, Alex văzu că insigna de pe jachetă aparținea Clubului de Golf şi de Crichet Royal Tunbridge Wells.

— Doamna Jones îşi cere scuze că nu a putut veni ea însăşi. Este în Berlin. Mi-a cerut să aflu ce se întâmplă. Şi poliția voia să stea de vorbă cu tine, dar am discutat cu ei şi nu te vor deranja. Cum te simți, apropo? Am fost toți foarte şocați de ce s-a întâmplat. Am avut de-a face cu Scorpionul acu' vreo zece ani şi mi-a fost de ajuns. Oricum, să revenim la Forța Trei. Ce s-a întâmplat, mai exact?

Crawley scoase un reportofon miniatural şi îl puse pe pat. Repede, Alex îi povesti toate evenimentele, începând cu momentul în care cei patru bărbați intraseră în spital. Se gândi la faptul că acesta lăsase să-i scape ceva despre trecutul lui. Se luptase cu Scorpionul. Fusese şi el cândva

agent de teren? Alex descrise lupta din spital, întâlnirea cu Kaspar din apartamentul pustiu, suma de răscumpărare şi evadarea din foc. Crawley clipi de câteva ori în timp ce Alex vorbea, dar nu îl întrerupse.

— Ei bine, a fost o aventură, comentă el când Alex termină. Îmi amintesc când ne-am întâlnit pentru prima dată. Mi-am dat seama imediat că erai special. L-am cunoscut pe tatăl tău. N-am avut voie să-ți spun asta până acum. Am lucrat cu el de vreo două ori.

— Pe teren?

— Da. Asta a fost înainte... spuse Crawley, trecându-şi o mână prin păr. Ei, am fost rănit şi a trebuit să mă opresc. Dar tu eşti exact ca el. Remarcabil. Oricum, am câteva întrebări şi apoi te voi lăsa în pace, continuă el închizând reportofonul, după care îl deschise din nou. Bărbatul care te-a interogat – spui că se numea Kaspar. Îl poți descrie?

— Este uşor, domnule Crawley. Are o față pe care nu o poți uita.

— Tatuaje?

— Da.

Alex descrise bărbatul care fusese atât de aproape de a-i tăia degetul cel mic.

— Şi sigur ți-a spus că reprezintă Forța Trei?

— Da. Vorbea despre încălzire globală şi lucruri de genul ăsta.

— Aş spune că şi-a adus contribuția la asta dând foc clădirii.

— Şi eu m-am gândit la asta.

— Ce altceva îmi mai poți spune despre el? Vorbea cu accent?

Alex se gândi.

— Nu cred că e englez. Poate că avea un mic accent franțuzesc. Nu sunt sigur.

Crawley aprobă din cap.

— Încă o întrebare. Ceilalți trei bărbați din bloc – tu le spui Jachetă de Camuflaj, Ochelari şi Dinte de Argint. Ai auzit vreun nume?

— Nu, mă tem că nu.

— Mulțumesc, Alex.

Crawley apăsă un buton al reportofonului. Se auzi un clic şi acesta se opri.

— Aşadar cine e Kaspar? Ce este Forța Trei? Despre ce e vorba?

— E o poveste lungă.

— Nu plec nicăieri.

— Ei bine, răspunse Crawley. Să începem cu Nikolai Drevin. Cred că ştii cine e.

— Am auzit de el. Este un multimilionar rus.

— Născut în Rusia, da. Dar e multimiliardar, de fapt. Un bărbat absolut minunat. Locuieşte în Anglia o mare parte a timpului şi a spus clar că-i place să se socotească englez.

— A cumpărat un club de fotbal.

— Stratford East. E adevărat. Nimeni nu auzise vreodată de el, dar a adus unii dintre jucătorii cei mai buni din lume şi acum sunt în Liga I. Domnul Drevin are o reşedință imensă în Oxfordshire, un apartament la mansardă lângă Tower Bridge şi case în întreaga lume. Are chiar şi propria insulă în Caraibe – Flamingo Bay. Acolo au loc lansările.

— Ark Angel, spuse Alex.

— Ark Angel este numele hotelului din spațiu pe care îl construieşte. Este asamblat bucată cu bucată şi trebuie să trimită din când în când rachete cu următoarea componentă. Poate că nu ştii asta, Alex, dar guvernul britanic este partener în acest proiect şi asta înseamnă mult pentru el. Primul hotel din spațiu va avea arborat steagul britanic! Peste zece ani, călătoriile comerciale spațiale vor fi o realitate. De fapt sunt deja. Un om de afaceri american a călătorit deja în spațiu. A plătit douăzeci de milioane de dolari pentru acest privilegiu. Când Ark Angel va fi gata şi va funcționa, vor urma şi altele. Cei mai influenți şi puternici oameni din lume vor sta la coadă pentru bilete şi noi le vom furniza.

— Kaspar a spus ceva despre spațiu, spuse Alex. Nu părea prea încântat de idee.

— Kaspar e un fanatic, răspunse Crawley. Este adevărat că au dispărut câteva păsări sălbatice în Flamingo Bay la lansare. De fapt, acolo nu mai există păsări flamingo. Prieteni

ai Fondului pentru Pământ şi Viaţă Sălbatică s-au supărat puţin, dar nu-i vezi ucigând oameni. Forţa Trei este cu totul altceva.

— Ce ştiţi despre ei?

Crawley se încruntă.

— Nu prea multe. Până anul acesta, nimeni nu auzise de ei. Apoi o femeie din Germania a scris un articol despre ei în *Der Spiegel,* şi câteva zile mai târziu a fost împuşcată pe stradă. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Londra, chiar acum o săptămână. Un tip pe nume Max Webber i-a denunţat la o conferinţă despre siguranţa internaţională şi a sărit în aer, ca rezultat. Investigăm ambele morţi acum – de aceea doamna Jones este la Berlin. Forţa Trei pare să fie ceva destul de nou. Ecoterorişti… cred că aşa i-ai numi. Este foarte alarmant

— Dar Kaspar?

— În afară de ce ne-ai spus tu, nu ştim mai nimic despre el.

— Ei, ar trebui să fie destul de uşor de prins. Era ceva ce-l derutase pe Alex încă de la început – tatuajele. Cu o faţă ca a lui, poate fi depistat de la un kilometru.

— Măcar ştim ce căutăm. În ceea ce-l priveşte pe Drevin, îşi poate purta de grijă singur, cred. Are destule forţe de securitate pe Flamingo Bay. Grija noastră este că Forţa Trei poate avea ceva cu Ark Angel. Deja au făcut să sară în aer o fabrică de autoturisme, un centru de cercetare şi alte câteva instalaţii. Bineînţeles că au şi piedici. La urma urmei, Ark Angel este la cinci sute de kilometri în spaţiu. Dar asta nu te priveşte pe tine, zise Crawley şi se ridică. Ai făcut o treabă grozavă, Alex! Sunt sigur că Drevin îţi este foarte recunoscător. N-aş fi surprins dacă ar apărea prin poştă un cec mare. Sau poate că vei primi cel puţin două bilete la un meci al echipei Stratford East.

— Nu vreau niciun cec, spuse Alex. Vreau doar să merg acasă.

— Doctorul a spus că poţi pleca în seara aceasta. Crawley îşi băgă reportofonul în buzunar. Am stat destul, spuse el. Mă bucur că te-am văzut, Alex. Sunt sigur că ne vom revedea.

„Sunt sigur că ne vom revedea.”

Alex îşi reaminti aceste cuvinte acum, în timp ce mânca omleta. Oare Crawley chiar credea că el va mai lucra vreodată pentru MI6? Dacă era aşa, greşea cumplit. Lucru ciudat era că se putea gândi la zeci de băieți de la şcoala Brookland care visau să fie spioni. Îşi imaginau probabil că e distractiv. Alex descoperise realitatea neplăcută. Fusese rănit, amenințat, manipulat, împuşcat, bătut şi aproape ucis. Se aflase într-o lume în care nu se putea încrede în nimeni şi unde nimic nu era ceea ce părea a fi. Şi îi ajunsese. În doi ani avea să termine şcoala. De acum înainte avea să țină capul plecat şi, data următoare când patru terorişti răpitori aveau să intre într-un spital, pur şi simplu avea să facă stânga împrejur şi să se culce la loc!

Jack Starbright aproape terminase de mâncat şi Alex îşi dădu seama că ea nu scosese nicio vorbă de când se aşezase. Fusese foarte tăcută şi când îl luase de la spital.

— Jack, eşti supărată pe mine? întrebă el.

— Nu, spuse ea.

Cuvântul îi dezvălui lui Alex exact contrariul.

Alex puse cuțitul şi furculița jos.

— Îmi pare rău.

Jack oftă.

— Nu ştiu ce să-ți spun, Alex. Nu sunt sigură că mai pot avea grijă de tine.

— Te întorci în America?

— Nu! Nu ştiu, răspunse ea privindu-l cu tristețe. Nu ai idee cum a fost pentru mine în ultimul timp. Mai întâi îmi spui că pleci în vacanță la Veneția, după care aflu că te-ai înhăitat cu o bandă internațională de criminali, apoi că ai fost împuşcat. Cum crezi că m-am simțit când mi-au spus? Dar scapi şi eşti la spital, şi orice alt copil ar fi stat acolo să se facă bine. Nu şi tu! Trebuia să te iei de o bandă de răpitori şi să fii din nou aproape ucis!

— N-a fost vina mea, protestă Alex. S-a întâmplat.

— Ştiu. Asta îmi spun şi eu. Dar mă simt complet inutilă. Tăcu. Şi nu vreau să fiu aici data viitoare când îmi vor spune

că n-ai supraviețuit. N-aş putea suporta asta.

Alex se duse la ea.

— Nu va mai exista o dată viitoare, spuse el. Şi nu eşti inutilă, Jack. Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Nu mai e nimeni care să aibă grijă de mine. Şi nu e numai asta. Uneori, cred că eşti singura persoană care mă cunoaşte cu adevărat. Mă simt normal doar când sunt cu tine.

Jack se ridică şi îl îmbrăţişa.

— Norocul meu, spuse ea. Dintre toți puştii de paisprezece ani din lume, m-am ales exact cu tine.

Telefonul sună pe hol.

— Răspund eu, spuse ea.

Alex duse farfuriile la maşina de spălat vase şi începu să le aşeze înăuntru. Două minute mai târziu, Jack se întoarse. Avea o privire ciudată.

— Cine era? întrebă el.

— Era pentru tine. Nu-mi vine să cred! Era Nikolai Drevin.

— A sunat chiar el?

— Da. Te-a invitat să iei ceaiul cu el în după-amiaza aceasta. Dă o conferință de presă la hotelul Waterfront şi voia să ştie dacă mergi să te întâlneşti cu el după.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că te voi întreba şi el a zis că va trimite o maşină. Presupun că se aştepta să spui da.

Alex se gândi un moment. Domnul Crawley spusese că Drevin îl va contacta, probabil.

— Crezi că ar trebui să merg?

Jack oftă.

— Nu ştiu. Presupun că vrea să-ți mulțumească. La urma urmei, i-ai economisit un milion de lire, şi datorită ție fiul său e acum sănătos.

Alex îşi aminti de Paul Drevin. Se întreba dacă băiatul avea să fie la hotel.

— Pot suna să spun că eşti prea obosit, adăugă Jack.

O secundă, Alex fu tentat de această idee. Ultima dată când cunoscuse un multimilionar, fusese Damian Cray – şi acea experiență aproape că-l ucise. Pe de altă parte, de data aceasta era diferit Drevin reprezenta o țintă. Bărbatul pe

nume Kaspar era inamicul. Şi era de aşteptat ca Drevin să vrea să-l întâlnească după cele întâmplate. Alex credea că nu e bine să refuze.

Uneori, cele mai mici lucruri fac diferența dintre viață şi moarte. Câțiva centimetri de bordură îl salvaseră pe Alex când păşise pe trotuarul de pe Liverpool Street, atunci când lunetistul trăsese în el. Acum, un cuvânt avea să-l atragă înapoi în lumea pe care credea că o lăsase în urmă.

— Să mergem!

LA HOTELUL WATERFRONT

Hotelul Waterfront era nou-nouț – un turn din sticlă şi argint ce se ridica deasupra Tamisei, lângă St. Katharine's Dock. Privind în sus, pe fluviu, Alex vedea Tower Bridge şi vasul reginei, Belfast, ancorat la țărm. Nu privi în cealaltă parte. Era la mică distanță de locul unde fusese ținut prizonier. Nu voia să-şi amintească despre asta.

În spatele său, Jack Starbright coborî din taxiul londonez obişnuit care îi adusese acolo. La început, fusese puțin dezamăgită.

— Deci ce s-a întâmplat cu Rolls Royce-ul? se întrebă ea cu voce tare.

Dar admise că Drevin avusese dreptate. Ultimul lucru pe care îl doreau ei era să-şi facă apariția în stil grandios.

Păşiră în foaier, unde totul părea alb sau din sticlă. O tânără aştepta să îi întâmpine.

— Bună, spuse ea. Voi trebuie să fiți Alex Rider şi Jack Starbright. Domnul Drevin mi-a cerut să am grijă de voi, zise ea cu un accent american. Mă numesc Tamara Knight. Sunt asistenta personală a domnului Drevin.

Alex o studie în timp ce-şi strângeau mâinile. Tamara Knight avea douăzeci şi cinci de ani, deşi părea mult mai tânăra. Nu era mai înaltă decât el, avea părul şaten-deschis strâns la spate şi ochii albaştri, atrăgători. Lui Alex i se păru că ținuta formală de afaceri şi pantofii din piele lustruită nu i se potriveau. Ar fi vrut să zâmbească şi ea mai mult. Nu părea deloc încântată să-l vadă.

— Domnul Drevin este încă prins în conferința de presă, explică ea în timp ce-i conducea prin sala principală a hotelului.

Lifturi argintii, din sticlă, urcau şi coborau în jurul lor, mişcându-se silențios pe cabluri ascunse. Un grup de oameni de afaceri japonezi trecu pe lângă ei, pe podeaua din marmură.

— A spus că sunteți bine-veniți să priviți, dacă doriți. Sau îl puteți aştepta în apartamentul său.

— Aş vrea să ştiu cât costă un apartament aici, şopti Jack.

Tamara Knight zâmbi rece.

— Pe domnul Drevin nu-l costă nimic. E hotelul său.

— Să mergem şi noi la conferința de presă, spuse Alex.

— Bineînțeles. Vorbeşte despre Ark Angel. Sunt sigur că vi se va părea interesant.

Îi duse pe o scară largă şi apoi pe un coridor, până la o uşă dublă din sticlă fumurie. Doi bărbați bine făcuți în costume păzeau intrarea.

— Ne vom strecura în spate, şopti Tamara. Aşezați-vă! Nimeni nu vă va observa.

Făcu semn cu capul şi unul din bărbați deschise uşa.

Alex intră şi se pomeni într-o încăpere mare, impunătoare, cu ferestre mari ce ofereau o vedere panoramică asupra râului. Erau cam o sută de jurnalişti aşezați în rânduri cu fața către o masă mare pe o platformă. Cuvintele „ARK ANGEL" apăreau cu litere mari din oțel, fiecare de doi metri înălțime, şi erau fotografii cu Pământul, luate din spațiu, suspendate pe cabluri subțiri. Trei oameni erau aşezați în spatele mesei. Unul era ministrul pentru ştiință şi inovație; celălalt arăta ca un funcționar – Alex nu-l recunoscu; cel din mijloc era Nikolai Drevin.

Drevin era inexpresiv – acesta fu primul gând al lui Alex. Dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, l-ar fi confundat cu un director de bancă sau cu un contabil. Drevin era un bărbat foarte serios de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu ochi gri, apoşi, şi păr ce fusese cândva blond, dar acum era cărunt. Avea o piele ciudată; în jurul bărbiei şi pe gât avea o iritație de parcă ar fi avut probleme la bărbierit. Hainele sale – costumul, cămaşa cu guler scrobit, cravata de mătase – păreau nou-nouțe şi scumpe. Dar nu-l avantajau. Le purta cu la fel de mult stil ca un manechin dintr-o vitrină. Alex observă un ceas de aur pe o mână şi un inel din platină sau aur alb pe cealaltă.

Drevin părea pitic pe lângă cei din jur. Era mai mic de înălțime decât cei doi bărbați cu care împărțea platforma. Ministrul răspundea la o întrebare când intră Alex. Drevin se agita neliniştit, răsucindu-şi inelul de pe deget. Tamara făcu

semn către un scaun şi Alex se aşeză. Ministrul termină de vorbit şi celălalt bărbat privi în jur după alte întrebări.

Unul dintre jurnalişti ridică mâna.

— Înțeleg că Ark Angel este acum cu două luni în urma programului stabilit şi cu trei sute de milioane de dolari peste buget, spuse el. Aş vrea să-l întreb pe domnul Drevin dacă regretă acum că s-a implicat.

— Greşiți, răspunse Drevin şi Alex sesiză imediat accentul din vocea sa, care era mai pronunțat decât cel al fiului său; vorbea rar, accentuând fiecare cuvânt. Ark Angel a depăşit de fapt cu trei sute de milioane de lire sterline bugetul. Este un proiect britanic, trebuie să rețineți.

Urmă o rafală de râsete în sală. Drevin ridică din umeri.

— Ne aşteptam să fie unele dificultăți, continuă el. Este cel mai ambițios proiect al secolului XXI. Un hotel funcțional în spațiu! Dar dacă regret? Bineînțeles că nu. Vorbim acum despre începuturile turismului în spațiu, cea mai mare aventură din timpul vieții noastre. Peste o sută de ani, nu va fi doar posibil să călătoreşti până la marginea universului, ci şi ieftin! Poate că într-o zi strănepoții dumneavoastră vor păşi pe lună şi îşi vor aminti că totul a început cu Ark Angel. Totul a început de aici.

O altă mână se ridică.

— Ce mai face fiul dumneavoastră? Nu vă îngrijorează faptul că toți cei care au încercat să-l răpească sunt încă în libertate?

Jack îl înghionti pe Alex. Ajunseseră la momentul potrivit.

— În mod normal nu vorbesc despre familia mea, răspunse Drevin. Dar vă spun asta. Aceşti oameni – Forța Trei – pretind că luptă pentru mediu. Este adevărat că viața sălbatică de pe Flamingo Bay a fost deranjată când am lansat primele rachete şi regret profund acest lucru. Dar nu am decât dispreț pentru aceşti oameni. Au încercat să scoată bani de la mine. Sunt criminali de rând şi sunt sigur că poliția britanică sau europeană îi va aduce în curând în fața justiției.

— Cu siguranță! aprobă ministrul.

— Mai avem timp pentru încă o întrebare, spuse al doilea

bărbat.

Un domn cu barbă din primul rând ridică un deget pătat de nicotină.

— Eu am o întrebare, spuse el. Am auzit zvonuri că guvernul Statelor Unite îl investighează în prezent pe domnul Drevin. Se pare că verifică anumite nereguli financiare. Este ceva adevărat în asta?

— Domnul Drevin nu este aici ca să răspundă unor întrebări despre afacerile lui personale.

Funcționarul se încruntă şi ministrul aprobă din cap.

Drevin interveni, fără să pară îngrijorat:

— E în regulă, spuse el privindu-l pe jurnalist drept în ochi. Sunt om de afaceri. Sunt, veți fi de acord, un afacerist de succes.

Asta produse câteva zâmbete. Toată lumea din sală era conştientă că le vorbea unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

— Este foarte adevărat că CIA îmi verifică afacerile. Ar fi surprinzător să nu o facă. Este treaba lor. Dar… – îşi întinse brațele – nu am nimic de ascuns; într-adevăr, îmi ofer întreaga cooperare. Se opri. Este posibil să găsească anumite nereguli. Am luat masa în oraş săptămâna trecută şi am uitat să păstrez chitanța. Dacă ei hotărăsc să mă acuze pentru asta, mă voi asigura că sunteți primii care află.

De data asta se râse puternic şi chiar se aplaudă. Bărbatul cu barbă se înroşi şi îşi coborî privirea în carnețelul său. Ceilalți jurnalişti se ridicară şi începură să iasă. Conferința de presă se terminase.

— Este un orator deosebit, spuse Tamara Knight şi Alex nu se putu îndoi de entuziasmul din vocea ei.

Ea îi conduse pe Alex şi pe Jack înapoi pe unde veniseră, apoi prin sala principală până la unul dintre lifturi. Înăuntru, scoase o cheie. Clădirea avea douăzeci şi cinci de etaje; cheia activa butonul pentru ultimul.

Uşile se închiseră şi liftul începu să urce cu viteză. Alex simți un gol în stomac în timp ce holul dispăru sub ei. La etajul douăzeci liftul intră într-un cadru închis şi vederea le fu blocată. Alte câteva secunde încetiniră, liftul se opri şi

uşile se deschiseră.

Ajunseseră.

Se aflau într-o încăpere imensă, cu ferestre pe două părți, dezvăluind asupra St. Katharine's Dock o vedere ce-ți tăia respirația, iahturi şi vase de croazieră ancorate mult mai jos. Tower Bridge era aproape. Părea ireal, ca de jucărie, scăldat în soarele după-amiezii. Alex privi în jur. Camera era simplă, dar decorată scump, cu trei covoare persane peste podeaua din lemn deschis la culoare. Mobila era modernă. Într-o parte se afla o masă de sufragerie cu douăsprezece scaune din piele. Un coridor ducea la o uşă închisă, în capăt. În mijlocul camerei, era o zonă mai joasă cu trei canapele uriaşe şi o măsuță de cafea din sticlă. Ceaiul – cu sendvişuri şi biscuiți – era deja servit.

— Ce loc! spuse Jack.

— Aici stă domnul Drevin când se află la Londra. Tamara Knight arătă spre o fereastră. Vedeți a treia barcă din stânga? *Crimean Star.* Şi aceea îi aparține.

Jack inspiră adânc. Vasul era alb strălucitor, de dimensiunile unui vas oceanic mic.

— Ați fost vreodată la bord? întrebă ea.

— Sigur că nu. Munca mea pe lângă domnul Drevin nu-mi permite să intru în spațiul său privat, explică ea prompt.

Chiar atunci uşa de la capătul coridorului se deschise şi Nikolai Drevin intră. Alex se gândi că probabil mai era un lift, ce-l adusese în altă parte a apartamentului de la mansardă. Era singur, cu mâinile încrucişate, răsucindu-şi inelul cu degetele.

— Mulțumesc mult, domnişoară Knight, spuse el. Ne poți lăsa acum.

— Da, domnule Drevin.

— Ai programat întâlnirile de sâmbătă?

— Am lăsat dosarul pe biroul dumneavoastră, domnule Drevin.

— Bun. Vorbim mai târziu.

Tamara Knight îi făcu semn din cap lui Alex.

— Mă bucur că te-am cunoscut, spuse ea, dar fără prea mult entuziasm. Apoi se întoarse şi se duse înapoi la lift.

Uşile se închiseră şi ea dispăru.

Pentru prima dată, Nikolai Drevin părea să se relaxeze. Merse până la Alex şi îi puse mâinile pe umeri – timp de o secundă, Alex se întrebă dacă avea să-l sărute. În schimb, Drevin îl strânse tare, ca un fel de îmbrățișare.

— Tu eşti Alex Rider, spuse el. Mă bucur foarte, foarte mult să te cunosc. Îi dădu drumul lui Alex şi se întoarse către Jack; dădu mâna cu ea. Domnişoară Starbright. Mă bucur că ați putut veni. Vă rog, luați loc! zise el şi îi conduse la canapele, după care luă ceainicul. Ceai? întrebă el.

— Mulțumesc.

Nimeni nu vorbi în timp ce el turna. În sfârşit, se lăsă pe spate şi îi studie pe cei doi oaspeți.

— Nu-ți pot spune cât de recunoscător îți sunt, Alex, spuse el. Deşi sper că mă vei lăsa să încerc. Este posibil ca tu să fi salvat viața fiului meu. Cu siguranță l-ai scăpat de un mare chin. Îți sunt foarte îndatorat

— Ce mai face? întrebă Alex.

— Paul e bine, mulțumesc. Vă rog, serviți…

Jack luă un sendviş, dar lui Alex nu-i era foame. Se simțea oarecum stingherit atât de aproape de Drevin. Bărbatul era cu doar câțiva centimetri mai înalt decât el; părea un om obişnuit. Şi totuşi, iradia putere, ca toți oamenii bogați pe care Alex îi cunoscuse. Banii lor, miliardele de lire din conturi vorbeau înaintea lor.

— Ar trebui să întreb cum te simți *tu,* Alex, continuă Drevin. Am înțeles că te recuperai în urma unei răni la piept. Un accident de bicicletă?

— Da.

Alex ura să mintă, dar asta era povestea la care se convenise.

— Alex este foarte dispus la accidente, mormăi Jack, ținând sendvişul sus.

— Ei bine, a fost un mare noroc pentru mine că ai nimerit în rezerva de lângă cea a lui Paul. Încă îmi vine greu să cred că ai acționat în felul în care ai făcut-o. Dar să trec direct la subiect. Sunt sigur că ştii cine sunt. Nu caut atenție, dar ziarelor le place să scrie despre mine, în special când echipa

mea pierde. Simt un om foarte bogat. Dacă există ceva pe lumea asta ce îți dorești, Alex, eu îți pot oferi. Nu o spun ca să mă dau mare – chiar așa e. Mi-ai făcut un mare serviciu și aș vrea să te răsplătesc.

Alex se gândi un moment.

— Chiar nu vreau nimic, mulțumesc, spuse el. Mă bucur că l-am putut ajuta pe fiul dumneavoastră. Dar s-a întâmplat pur și simplu. Nu am nevoie de recompensă.

Drevin dădu din cap.

— M-am gândit eu că s-ar putea să spui asta și mă tem că nu accept acest răspuns. Așa că vreau să-ți fac o propunere. Am vorbit cu doctorul tău în dimineața asta – doctorul Hayward. Poate vrei să știi că am făcut o donație de două milioane de lire în numele tău pentru o nouă secție de cardiologie la St. Dominic's.

— Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse Alex. Atâta vreme cât nu îi dați numele meu.

Drevin zâmbi.

— Nu te îngrijora! Doctorul Hayward mi-a spus că nu ai voie să te întorci la școală pentru încă două săptămâni. Ce vreau să-ți propun este să vii să stai cu mine, ca oaspete al meu. Aș fi foarte bucuros să am grijă de tine cât timp te recuperezi. Angajez personal medical non-stop, așa că vei fi pe mâini sigure dacă apar complicații. Iar bucătarul meu este un specialist de talie mondială. Vei primi tot ce-ți dorești. Domnișoara Starbright este și ea bine-venită.

— Nu sunt sigur, începu Alex.

— Te rog, Alex! Drevin îl întrerupse. E ceva ce nu ți-am spus. Fiul meu, Paul. E aproape de vârsta ta și mi-a zis că ați stat de vorbă de câteva ori la spital. Știu că se va bucura de compania ta. Paul nu se prea întâlnește cu alți băieți – în mare parte din cauza mea. Mă tem pentru el. Există mereu pericolul să ajungă cineva prin el, la mine. Ce s-a întâmplat la St. Dominic's este dovada acestui lucru.

Se opri. Alex simți cum îl examinează ochii gri.

— Vreau să vă ofer două săptămâni de lux cum n-ați mai avut parte niciodată. Vom începe aici în Anglia. Nu pot pleca până la sfârșitul săptămânii; am afaceri, dar, mai important,

jucăm cu Chelsea sâmbătă şi nu pot rata meciul. După aceea zbor la New York. Am un apartament acolo şi din nou nişte afaceri de care trebuie să mă ocup. Vedeți? Paul este mereu singur.

Îşi puse jos ceaşca şi se aplecă. Deşi tonul nu i se schimbase, Alex simți energia şi entuziasmul.

— Peste o săptămână este ceva de la care nu puteți lipsi. Avem o lansare pe Flamingo Bay. Ați văzut vreodată cum decolează o rachetă? Este o experiență de neuitat. Dacă vremea permite, va porni exact la ora nouă, ora locală, miercuri dimineață. Va cără un modul de observare pentru Ark Angel; Ne-a luat trei ani să-l construim. Va fi inima lui Ark Angel – centrul de comunicații, o fereastră ca niciuna din lume. Bineînțeles că şi Paul va fi acolo şi vreau ca tu să fii acolo cu el. Am o casă pe insulă şi plajele sunt spectaculoase. După lansare, poți sta cât de mult vrei.

Alex nu spuse nimic. Voia să meargă. Nu văzuse niciodată o lansare de rachetă şi părea genul de aventură de care s-ar fi bucurat – fără să încerce cineva să-l ucidă. Şi totuşi...

Drevin părea să-i simtă nesiguranța.

— Sunt sigur că doctorul Hayward va fi de acord că puțin soare din Caraibe îți va face bine, spuse el. Te rog! Nu mă refuza. Trebuie să-ți spun, m-am hotărât deja şi sunt genul de persoană obişnuită să obțină ceea ce doreşte.

Alex se întoarse către Jack. Încă nu era sigur. Ceva îl deranja – ceva din ce spusese Drevin nu se punea cap la cap.

— Ce crezi? întrebă el.

Ochii lui Jack străluceau. Era evident impresionată de Drevin, de apartamentul de la mansardă, de vasul *Crimean Star.*

— Cred că e o idee grozavă, spuse ea. Două săptămâni la soare sunt exact ceea ce-ți trebuie. Sunt sigură că domnul Drevin va avea grijă de tine.

— Aveți cuvântul meu.

Alex aprobă din cap.

— În regulă, atunci. Mulțumesc, zise el luând un sendviş. Dar cred că trebuie să vă avertizez: sunt fan Chelsea.

Drevin zâmbi.

— E în regulă. Nimeni nu e perfect. Voi trimite un şofer să vă ia – să spunem poimâine? Vă va duce la Neverglade – e casa mea din Oxfordshire. Paul e acolo acum. Trebuie să-l sun să-i spun că veniți, zise el şi îşi privi ceasul. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să vă părăsesc. Am o întâlnire la Banca Angliei.

— Acolo aveți contul? întrebă Jack.

— Unul dintre ele. Domnişoara Knight vă va conduce când terminați – şi va aranja ca o maşină să vă ducă acasă. Mulțumesc din nou, Alex. Sunt sigur că nu vei regreta.

Din nou îşi răsuci inelul. Alex observă că mâinile lui nu stăteau niciodată nemişcate. Drevin plecă pe unde venise.

Urmă o tăcere lungă.

— Uau! exclamă Jack.

— Flamingo Bay... murmură Alex.

— Exact ce ți-a prescris doctorul, Alex. Nici nu putea veni într-un moment mai bun.

— Sigur...

Dar Alex *nu era* sigur. Ce îl deranja?

Da. Asta era.

Paul Drevin era o țintă. Asta spusese Drevin – mereu în pericol.

Atunci de ce fusese singur? În noaptea aceea la spital, patru bărbați intraseră pentru a-l răpi. Ştiau că era acolo.

Totuşi nu era nimeni care să-l păzească.

O VIAȚĂ DE LUX

— Bine ai venit la Neverglade! spuse Paul Drevin.

Alex ieşi din maşina luxoasă care-l adusese acolo şi privi în jur. Mai văzuse astfel de lucruri înainte. Odată se dăduse drept fiul unui magnat al supermarketurilor, şi petrecuse o săptămână la o vilă din Lancashire. Dar locul acesta era cu totul deosebit.

Pe domeniul de la țară al lui Drevin văzu o poartă drăguță, dar foarte obişnuită, pe o alee rurală, cam la treizeci de kilometri nord de Oxford. Chiar şi acolo, Alex observă pereții înalți, pădurile ce împrejmuiau domeniul şi camerele de filmat cu circuit închis care se roteau discret printre copaci. Aleea avea cam doi kilometri şi ducea din pădure către o câmpie cu iarba tunsă foarte scurt. Într-o parte era un lac cu două ambarcațiuni *jet ski* şi cu o barcă din lemn ancorată lângă un ponton. În cealaltă parte, parțial ascuns după o adâncitură, şerpuia un circuit de curse în miniatură, care trasa viraje; acesta avea propria tribună pentru spectatori. Patru dintre cei mai frumoşi cai pe care-i văzuse Alex vreodată se aflau într-un padoc. Soarele strălucea, de parcă s-ar fi întors vara.

Acolo se afla Neverglade. Nu era o casă, ci un castel din secolul al XIV-lea, cu turnuri, metereze, val de apărare şi capelă separată. Era construit din piatră cenuşie, cu iederă verde-închis ce se întindea în diagonală pe fațadă. Alex îşi ținu respirația în timp ce trecu pe lângă acesta, apoi traversară podul de la intrare. Castelul nu părea real. Semăna cu unul dintr-o carte ilustrată. De ce fusese construit tocmai aici? Se întrebă de ce nu văzuse până atunci fotografii cu acesta.

Alex îşi dorea acum ca Jack Starbright să fi venit şi ea.

Deşi păruse stingheră şi gânditoare în taxiul care îi adusese de la hotelul Waterfront, abia mai târziu în aceeaşi seară îi anunțase decizia ei.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine, Alex, spuse ea. Şi aş vrea să văd lansarea acelei rachete. Dar nu pot. Nu i-am văzut pe

mama şi pe tata de aproape un an şi trebuie să mă întorc la Washington. Săptămâna viitoare e aniversarea căsătoriei lor şi aceasta ar fi o ocazie bună pentru o vacanță. Eşti în siguranță şi vei fi bine îngrijit. Oricum, îl ai pe Paul Drevin. Este de vârsta ta şi n-aveți nevoie de mine în preajmă. Aşa că du-te şi simte-te bine; şi vezi să nu mai intri în belele! Odihnă şi recuperare – asta a spus doctorul.

Nikolai Drevin trimisese un şofer în uniformă să-l ia pe Alex – de data asta venise cu un Rolls-Royce, un Corniche albastru-deschis decapotabil. Călătoriseră în afara Londrei, pe M40, maşina cu motor V8, de 6,75 litri, depăşind fără efort tot ce era în trafic, de parcă drumurile ar fi fost construite special pentru ea. Maşina dispăruse în laterala castelului în timp ce Paul Drevin ieşise să-l întâmpine.

Ultima dată când Alex îl văzuse pe băiat, acesta purta halat şi pijama. Acum era îmbrăcat în jeanşi şi într-un jerseu larg. Părea mult mai sănătos decât în spital – dar mai era ceva. Era mai încrezător. Aceasta era casa lui, teritoriul lui, şi într-o zi avea să-l moştenească. Alex trebui să-şi reamintească faptul că acest băiat era el însuşi multimilionar. Banii săi de buzunar pe o săptămână veneau probabil cu o dubiță securizată. Brusc Alex se întrebă dacă fusese o idee aşa de bună să vină aici.

— Ce loc! spuse el în timp ce mergeau către uşa principală, paşii lor răsunând pe pietriş.

— Tatăl meu a pus să fie construit aici. Castelul era undeva în Scoția. Se dărâma, aşa că l-a cumpărat, l-a adus aici pe apă, bucată cu bucată, şi apoi l-a reasamblat. Haide, să-ți arăt camera ta!

Alex l-a urmat pe Paul într-un hol de intrare cu tapiserii şi un şemineu atât de mare, încât ar fi intrat şi un autobuz în el. În timp ce urcau pe o scară maiestuoasă, trecură pe lângă tablouri semnate de Picasso, Warhol, Hockney şi Lucian Freud. Nikolai Drevin era pasionat, se părea, de arta modernă.

— Ce ai făcut la spital a fost uimitor, spuse Paul. Chiar ai vrut să-mi iei locul?

— Ei bine, s-a întâmplat..

— Dacă bărbații aceia m-ar fi răpit, mi-ar fi tăiat degetul!

Paul se cutremură şi Alex se întrebă de unde ştia el asta. Detaliile despre ce se întâmplase exact la Hornchurch Towers nu apăruseră în ziare. Dar presupuse că, pentru un om ca Drevin, chiar şi informațiile cele mai confidențiale nu erau greu de obținut.

— Erau cât pe ce să te omoare din cauza mea, continuă Paul. Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic.

— Mă bucur că ai acceptat să vii.

Alex ridică din umeri.

— Tatăl tău nu accepta un refuz.

— Da. Aşa e el.

Ajunseră în capătul scărilor. Paul scoase un aparat de inhalat şi inspiră de două ori din el.

— Am astm, explică el.

— Ghinion.

— Pe aici...

Păşiră pe un coridor cu uşi din lemn decorat, dispuse de ambele părți, la intervale regulate.

— Sunt treizeci de dormitoare, îi spuse Paul. Nu ştiu de ce avem nevoie de atâtea. Nu sunt niciodată pline. Ți-am dat unul lângă mine. Dacă doreşti ceva, ridică telefonul. Este ca atunci când locuieşti la un hotel, numai că nu trebuie să plăteşti.

Ajunseră lângă o uşă deschisă şi intrară într-un dormitor cu ferestre ce dădeau spre lac. Şoferul probabil că intrase prin altă parte; bagajul lui Alex se afla pe pat. Camera era modernă. Alex văzu un ecran TV cu plasmă montat pe perete, o consolă cu DVD, video şi PlayStation, telefonul cu vreo douăsprezece butoane pentru diferite servicii, un raft cu cărți – toate noi-nouțe, după aspect – baia cu cadă, duşul cu jet puternic şi un jacuzzi. Drevin îi promisese un stil de viață luxos şi se ținuse de cuvânt

— Ce vrei să faci? întrebă Paul.

— Spune tu.

— Putem merge să călărim, dacă vrei. Avem două piscine: înăuntru şi afară. Mai târziu putem vedea un film. Avem şi

un cinema şi tata cumpără toate ultimele noi apariţii. Putem juca tenis sau golf. Ai văzut lacul – putem merge cu jet skiul sau cu barca, ori la pescuit. Cred că mai bine ţi-aş arăta împrejurimile. Asta ne va ocupa toată ziua şi tata ia cina cu noi diseară. Depinde de tine.

Alex nu ştia ce să spună.

— Nu mă deranjează.

— Atunci îţi arăt casa, apoi putem lua două biciclete şi te voi duce pe domeniu. Sunt cam două sute de acri. Ţi-e foame?

— Nu, mi-e bine.

— Atunci să mergem!

— Bine.

Alex încerca să pară entuziasmat, dar nu reuşea.

Paul observase asta.

— Cred că e foarte ciudat pentru tine, spuse el. Nu mă cunoşti şi probabil nici nu mă placi. Nu multă lume mă place. Toţi cred că sunt un puşti bogat şi răsfăţat şi, dacă vin aici, este pentru că nu îi costă nimic. Tatăl meu te-a invitat pentru că voia să-ţi mulţumească pentru ce ai făcut la spital. Dar a fost mai mult de atât. Speră că vom fi prieteni şi e singurul lucru pe care nu-l poate cumpăra – prietenia. Dar voi înţelege dacă vrei să-ţi iei lucrurile şi să pleci naibii de aici. Uneori şi eu simt asta.

Alex se gândi un moment.

— Nu, spuse el. Sunt bucuros să mă aflu aici. Nu mă pot întoarce la şcoală; trebuie să mă odihnesc în următoarele două săptămâni şi, ca să fiu sincer, nu am unde merge. Aşa că, dacă tatăl tău vrea să mă trateze ca pe un multimilionar, nu mă plâng.

— Bine, spuse Paul uşurat. Vom merge la New York duminică şi va fi grozav. Apoi, la Flamingo Bay. Ai încercat vreodată să faci surfing cu zmeul?

Alex dădu din cap că nu.

— Îţi voi arăta cum se face. Suntem pe partea cu Atlanticul, aşa că avem valuri uriaşe.

Paul deveni deodată mai animat şi Alex se trezi că se însufleţeşte şi el, influenţat fiind de Paul.

— Să începem de la cinema, spuse el. Putem merge...

Două ore mai târziu, încă nu terminaseră. Alex văzuse mai multă bogăție decât îşi putea imagina. Majoritatea nu trăia aşa. Era, probabil, doar o mână de oameni în lume, care să aibă veniturile lui Nikolai Drevin. Putea avea tot ce dorea – de la armura medievală din afara sălii de mese, la jet skiurile Polaris MSX de pe lac. Aflase ceva mai mult şi despre trecutul lui Paul. Nu avea frați sau surori. Părinții săi divorțaseră când el avea doar şase ani, iar mama lui locuia acum în America. O vedea de câteva ori pe an, dar ea şi tatăl lui nu vorbeau niciodată. Când Paul era mai mic, fusese la o şcoală obişnuită, dar cum apăruseră prea multe probleme de securitate, era acum educat de meditatori particulari. O parte din casă devenise şcoală. Alex o văzuse şi îl întristase. Erau cărți şi table, pupitre şi computere. Dar nu erau copii; nu se făcea gălăgie; nu era viață adevărată.

La ora cinci se duse înapoi în cameră, dormi o oră, apoi făcu duş şi se schimbă pentru cină. Văzuse sala de mese imensă de la Neverglade, cu candelabrele şi masa din stejar antic – mare cât pentru douăzeci de persoane – şi fu uşurat să afle că aveau să mănânce în încăperea de lângă bucătărie. Aceasta era o cameră drăguță cu coloane din marmură, gresie italiană şi plante exotice în vase mari din teracotă. Nikolai Drevin era deja acolo când ajunse.

— Te rog, intră, Alex! Aşază-te!

Drevin tocmai bea vin. Se schimbase în jeanşi şi o jachetă denim şi Alex nu putu să nu observe că hainele nu i se potriveau deloc. Părea prea bătrân pentru acestea – era un tip născut pentru a purta costum.

— Vrei nişte vin? întrebă Drevin. Sau poate bere?

— Apă, mulțumesc, răspunse Alex.

— În Rusia, copiii beau alcool de la o vârstă fragedă.

Uşa se deschise şi intră o tânără ducând primul fel pe o tavă: pepene galben cu şuncă. Alex nu avea idee câtă lume lucra la Neverglade; servitorii erau invizibili, în afară de momentele în care era nevoie de ei. Servi apă cu gheață. Paul sosi şi se aşeză fără să vorbească. Servitoarea plecă şi cei trei

rămaseră singuri.

— Ți-a arătat Paul împrejurimile? întrebă Drevin.

— Da. E grozav.

— L-am cumpărat când am venit prima dată în țara voastră. La origine, Neverglade este un conac din secolul al XVI-lea. Se spune că Regina Elisabeta I a stat aici şi a văzut piesa *A douăsprezecea noapte* în sala mare. Dar nu mi-a plăcut stilul arhitectonic. Casa era prea întunecoasă şi avea doar unsprezece dormitoare. Era prea mică.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Drevin oftă.

— Un accident îngrozitor. A ars din temelii. Acest castel s-a ridicat din cenuşă – sau, mai degrabă, eu l-am adus aici. Mi-a plăcut din momentul în care l-am văzut. Singura problemă a fost că se afla în Scoția. Dar, din fericire, am putut să fac ceva în privința asta. Ați hotărât ce veți face mâine?

— M-am gândit că am putea face o plimbare, spuse Paul.

Drevin se întoarse către el şi Alex văzu o strălucire în ochii săi gri. Fu scurtă şi nu putea fi sigur, dar semănase cu o privire disprețuitoare.

— Cu siguranță vă puteți gândi la ceva mai aventuros decât atât! spuse el. De ce nu scoateți caii afară? Sau bicicletele? Bineînțeles, amândoi vă recuperați! Paul după operația de apendicită, iar tu, Alex – ochii i se ațintiră asupra lui – după accidentul cu bicicleta.

— Da.

Îi punea Drevin povestea la îndoială?

— Am sărit peste ghidon şi m-am lovit de un gard.

— Probabil că mergeai cu viteză mare.

— Da, până ce am lovit gardul.

— Atunci probabil că bicicletele nu sunt cea mai bună idee.

Drevin se gândi un moment. Degetele îi pipăiau inelul, dar figura sa nu lăsa să se vadă nimic. Era un bărbat obişnuit să-şi țină secretele doar pentru el.

— Vă spun eu, zise el. Am o teleconferință mâine-dimineață. Având în vedere că lansarea este peste mai puțin de o săptămână, trebuie să fiu în contact continuu cu

oamenii mei, la fel şi cu NASA, şi bineînțeles, cu guvernul britanic. Dar după-amiază nu v-ar plăcea să vă întreceți cu mine?

— Călare?

— Cu carturile. Cred că ai văzut că am o pistă aici. Am construit-o pentru Paul, deşi mă tem că el o foloseşte foarte rar.

— O folosesc, protestă Paul. Dar nu e distractiv când nu ai cu cine să te întreci.

Drevin îl ignoră.

— Am mai multe carturi, continuă el. Îți va plăcea, Alex. Tu împotriva mea. Ce spui?

— Sigur.

Lui Alex nu-i plăcea cum sună, dar era ceva în modul în care îl întrebase – la fel ca atunci când Drevin îl invitase să stea, care arăta că nu prea i se oferă alternativă.

— Şi ca să fie mai distractiv, de ce nu pariem? Dacă mă bați, îți dau o mie de lire.

— Nu sunt sigur că vreau o mie de lire, spuse Alex.

Nu banii erau problema; nu ştia dacă voia să-i ia de la acest bărbat.

— Atunci îi voi da în scop caritabil, unde vrei tu. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Nu ai nicio şansă să câştigi. Paul poate da startul. La ora două e bine?

— În regulă.

Drevin luă tacâmurile şi începu să mănânce. Alex observă că fiul lui nu se atinsese de mâncare. Deja simțea distanța dintre ei – era evident cu fiecare cuvânt spus, cu fiecare moment petrecut împreună. Şi, încă o dată, se întrebă dacă fusese o idee bună să vină.

Două ore mai târziu, Alex se întorcea în cameră singur. Nikolai Drevin ieşise în grădină să fumeze un trabuc. Paul spusese că era obosit şi se dusese deja la culcare.

Păşea pe coridorul principal de la parter. Acolo se aflau o sală de sport complet echipată şi o piscină olimpică la capătul celălalt – Alex fu tentat să înoate puțin înainte de culcare. Nu se mai simțea obosit. Voia să se scufunde în apa

caldă şi să spele unele dintre amintirile primei zile la Neverglade. Era tentat să o sune pe Jack Starbright. Probabil că ajunsese deja în America. Încă îi părea rău că hotărâse să nu vină cu el şi îi era teamă că o dezamăgise. Poate ar fi trebuit să plece cu ea.

În drum, trecu pe lângă uşa dublă a biroului lui Drevin. Paul i-l arătase mai devreme, dar nu intraseră. Dintr-un impuls, se opri şi privi în dreapta şi în stânga. Coridorul se întindea pustiu, în ambele direcţii, cu gresia alb-negru dând impresia celei mai lungi table de şah din lume. Apăsă pe clanţă. Uşa se deschise. Fără să ştie exact ce face, Alex aprinse lumina şi intră.

Biroul era enorm, dominat de o masă din oţel şi sticlă în formă de semilună. Podeaua de lemn era parţial acoperită de un covor persan care fusese probabil ţesut în ani de zile. În spatele biroului erau uşi din sticlă ce dădeau spre peluza din faţă. Alex numără patru telefoane pe birou, două computere, o imprimantă, câteva teancuri cu documente şi o serie de ceasuri ce arătau ora în toată lumea. Era şi o fotografie mică a lui Paul într-o ramă de argint.

Dacă Alex spera că această cameră îi va spune puţin mai multe despre gazda sa, fu dezamăgit. Nikolai Drevin era foarte bogat şi puternic, dar băiatul nu avea nevoie de un birou supradimensionat şi de o groază de echipamente scumpe drept mărturie. Unul dintre pereţi era acoperit cu fotografii; Alex se apropie. Era altceva. Găsise cel puţin o fisură în armura impresionantă a bărbatului, şi anume vanitatea. Peretele conţinea o galerie de celebrităţi.

Erau fotografii ale lui Drevin cu staruri pop şi actori, fotografii făcute la petreceri pretenţioase şi în hoteluri de lux. Nu părea prea emoţionat în niciuna dintre ele, dar chiar şi aşa, Alex îşi putea da seama că era destul de satisfăcut că se afla acolo – Drevin cu Tom Cruise, Drevin cu Julia Roberts, Drevin pălăvrăgind cu Steven Spielberg la ultimul său film, sau la Whitehall, în guvernul britanic, cu prim-ministrul (care zâmbea larg), ori în Washington, cu preşedintele Statelor Unite. Într-una dădea mâna cu preşedintele Rusiei – Alex fu surprins să vadă figura rotundă a lui Boris Kirienko.

Se întâlnise cu acesta când fusese ținut prizonier pe Insula Rechinilor.

Papa îi oferise lui Drevin o audiență. Ca şi Nelson Mandela, la Cape Town. Unele fotografii fuseseră luate din ziare, iar titlurile spuneau povestea vieții lui cu litere mari, groase, în prezentări simple:

DREVIN SE MUTĂ ÎN MAREA BRITANIE

DREVIN, MAI BOGAT DECÂT REGINA

DREVIN ÎŞI CONSTRUIEŞTE O CASĂ
DE 50 DE MILIOANE DE LIRE STERLINE
ÎN OXFORD

DREVIN CUMPĂRĂ STRATFORD EAST

Acest ultim titlu era însoțit de o fotografie a lui Drevin cu Adam Wright, atacantul Angliei care fusese prima lui mare achiziție pentru noua echipă. Alex privi celelalte articole.

DREVIN ANUNȚĂ PLANUL ARK ANGEL

DREVIN CUMPĂRĂ HOTELUL WATERFRONT

DREVIN PĂTRUNDE PE PIAȚA DE
PROPRIETĂȚI LONDONEZE

Se auzi o mişcare în spatele său.

Nikolai Drevin intrase în birou prin ferestrele franceze. Ținea încă trabucul în mână şi îl examina pe Alex curios.

— Alex? Ce faci aici? Nu se simțea niciun pic de supărare în vocea lui. Părea, cel mult, puțin surprins.

— Îmi pare rău. Alex avu nevoie de câteva secunde ca să-şi găsească cuvintele. Ştia că încălcase spațiul intim. Pe de altă parte, uşa nu era încuiată. Eram în drum către camera mea. Nu mai intrasem aici şi m-am gândit să arunc o privire.

— Este biroul meu privat; aş prefera să nu intri aici.

— Bineînțeles. Eram pe cale de a ieşi, dar am văzut aceste imagini, zise Alex arătând către una dintre ele. Ați întâlnit-o pe regină.

— De mai multe ori, chiar. Mi-a vorbit mult despre caii ei. Nu mi s-a părut interesantă.

— Şi pe Nelson Mandela.

— A, da, un mare om. Mi-a dat o copie cu autograf a cărții sale.

Tăcerea şi suspiciunea pluteau în aer.

— Ei, mai bine merg sus, spuse Alex.

— Te descurci?

— Da, mulțumesc, zâmbi Alex. Noapte bună!

— Noapte bună!

Alex se simțea amețit. Brațul stâng îi zvâcnea. Părăsi biroul cât de normal putu şi nu se opri până nu ajunse în camera lui de la etajul doi. Se aşeză cu greu pe pat. Ştia ce tocmai văzuse, dar nu-i venea să creadă.

Ultima tăietură din ziar îl arăta pe Drevin purtând o jachetă fluorescentă şi o cască de protecție, stând în picioare în fața unei clădiri părăsite din estul Londrei. Alex o recunoscuse imediat şi nu avusese nevoie de afişul ce se zărea în fundal ca să-i afle numele.

Hornchurch Towers – clădirea care arsese. Fotografia fusese făcută cu doar câteva zile înainte ca el să se fi aflat în pragul morții, în acelaşi loc.

Fie era o coincidență incredibilă, fie Kaspar şi oamenii lui – grupul ce se autointitula Forța Trei – îl duseseră în mod deliberat într-un bloc de apartamente pe care Drevin tocmai îl achiziționase. Crezuseră că era Paul Drevin. Plănuiseră să ceară o răscumpărare de un milion de lire în schimbul lui. Şi, totuşi, de ce îl duseseră într-o clădire a tatălui său?

Alex se dezbrăcă şi se băgă în pat. Nu putea să mai doarmă. Crezuse că urma să aibă parte de două săptămâni de răsfăț. „Îngrijit şi în siguranță”, cum spusese Jack. Începea să creadă că poate se înşelaseră amândoi.

CIRCUIT SCURT

Clădirea se afla în Soho, la capătul sudic al Manhattanului. Era situată între o cofetărie şi un garaj, pe o stradă plină de depozite cu ieşiri de incendiu metalice şi de buticuri care nu simțeau nevoia să-şi facă reclamă. În această parte a New Yorkului nu se găseau zgârie-nori. Soho se mândrea cu atmosfera sa rurală, chiar dacă aveai nevoie de un salariu bun pentru a-ți putea permite un apartament aici. Întreg cartierul era liniştit. Oamenii îşi plimbau câinii sau îşi mâncau sendvişurile sub soarele de toamnă. Nu prea era trafic. Puteai să uiți gălăgia şi haosul ce se aflau la doar douăzeci de străzi depărtare.

Creative Ideas Animation se potrivea perfect aici. Vindea desene animate – de la *Familia Simpson* până la *Futurama,* desene originale de la companiile Disney şi Dreamworks. Avea doar o vitrină micuță şi câteva imagini afişate. Spre deosebire de celelalte galerii din zonă, uşa din față era încuiată. Vizitatorii trebuiau să sune. Chiar şi aşa, oamenii ar fi intrat ocazional, dar odată ajunşi înăuntru, aflau că fata care lucra acolo nu era de ajutor, prețurile erau ridicole şi găseai lucruri mai bune oriunde altundeva. În cei douăzeci de ani de când galeria se afla acolo, nimeni nu cumpărase nimic.

Asta era şi ideea. Oamenii care lucrau la Creative Ideas Animation nici nu doreau asta. Aveau nevoie de o sucursală la New York şi o aleseseră pe asta. Soho li se potrivea de minune. Nimeni nu observa cine intra sau ieşea şi, oricum, nu conta. Dețineau garajul de alături şi foloseau o intrare laterală secretă.

La ora şase în acea seară, cinci bărbați şi două femei stăteau în jurul unei mese de conferință, într-o încăpere surprinzător de spațioasă şi de bine aranjată, la etajul întâi al galeriei. Masa era un dreptunghi din sticlă lustruită pe o ramă cromată şi scaunele erau făcute din crom, cu şezut din piele neagră. Ceasuri ce arătau ora în întreaga lume erau aliniate pe doi pereți. Un ecran mare cu plasmă acoperea un

al treilea perete. Al patrulea era o fereastră mare din sticlă, ce dădea spre un restaurant de pe cealaltă parte a străzii; avea sticla reflectorizantă. Nimeni din restaurant nu putea vedea înăuntru.

Toți oamenii din încăpere erau îmbrăcați formal, în costume închise la culoare şi cămăşi albe, scrobite. Şase dintre ei erau tineri şi în formă, de parcă abia terminaseră colegiul. Al şaptelea, aşezat în capul mesei, era mai ridat – un bărbat de culoare, la vreo şaizeci de ani, cu ochi afundați în orbite, păr grizonant, mustață şi o expresie veşnic obosită.

Unul dintre bărbații mai tineri vorbea.

— Trebuie să raportez ceva din Anglia, spunea el. Poate că nu e relevant, dar, după cum ştiți, Nikolai Drevin a fost acum şase zile ținta unei grupări ecologiste, Forța Trei. Au plănuit răpirea fiului său pentru a obține o răscumpărare, dar au capturat un alt puşti. Se pare că acest băiat le-a ieşit în cale intenționat. S-a lăsat răpit, pur şi simplu. Puteți crede asta? Ce s-a întâmplat după e încă neclar, dar, cumva, puştiul a reuşit să scape şi Drevin a decis să-l răsplătească luându-l sub aripa sa. Aşa că acum sunt pe cale să ajungă aici. Va călători cu Drevin şi cu fiul său până la Flamingo Bay.

— Puştiul ăsta are un nume? întrebă cineva.

— Alex Rider, răspunse bărbatul mai în vârstă. Cred că ar trebui să vă uitați puțin la el.

Pe masă, în fața lui, era un dosar fără titlu. Se aplecă, îl deschise şi scoase o fotografie. I-o dădu bărbatului de lângă el.

— Asta mi-a fost trimisă aseară, explică el. Despre puştiul ăsta vorbim. Femeia de lângă el este tutorele lui. Nu are părinți.

Unul după celălalt, cei patru bărbați şi cele două femei examinară fotografia – îi arăta pe Alex Rider şi pe Jack Starbright intrând în hotelul Waterfront şi fusese făcută cu o cameră ascunsă la nivelul solului.

— Faptul că Alex Rider s-a implicat schimbă totul, continuă bărbatul mai în vârstă. Mă miră faptul că Drevin nu l-a verificat. Ar putea fi prima şi cea mai mare greşeală a lui.

Una din femei dădu din cap.

— Nu înțeleg. Cine *este* Alex Rider?

— Nu e un băiat obişnuit. Şi, drept să vă spun, informația nu trebuie să părăsească această încăpere. Ce vă zic, este strict confidențial, dar se pare că suntem într-o situație în care trebuie să ştim. Se opri. Alex este un agent care lucrează pentru Operațiunile Speciale de la MI6.

Un murmur de neîncredere circulă în jurul mesei.

— Dar, domnule... protestă femeia. Este o nebunie. Nu poate avea mai mult de cincisprezece ani.

— Are paisprezece. Şi aveți perfectă dreptate. Ce idee au avut şi cei de la MI6... Dar a funcționat. Alex Rider este aproape o armă mortală şi lucrează pentru britanici.

— Atunci, cum de a ajuns în compania lui Drevin? întrebă cealaltă femeie.

Bărbatul mai în vârstă zâmbi de parcă ar fi ştiut ceva în plus. De fapt, de-abia începea să pună lucrurile cap la cap.

— Poate e o coincidență, poate nu, murmură el. Oricum ar fi, e cu totul altceva. Alex Rider l-a întâlnit pe Kaspar. A fost în mijlocul Forței Trei. Şi acum e aproape de Drevin.

— Credeți că ne poate ajuta?

— Ne va ajuta, fie că vrea sau nu, zise bărbatul privind fotografia; deodată, privirea i se înăspri. Dacă Alex Rider vine la New York, vreau să-l văd. Înțelegeți? Este obiectivul numărul unu. Folosiți toate mijloacele necesare pentru a-l găsi. Vreau să mi-l aduceți pe acest băiat.

La cinci mii de kilometri depărtare, la Neverglade, Alex tocmai terminase două seturi de tenis cu Paul Drevin. Spre surprinderea lui, fusese bătut măr.

Paul era un jucător strălucit. Dacă ar fi vrut, ar fi făcut as după as şi Alex n-ar fi avut nicio şansă. Îşi încetinise dinadins serviciul, dar în ciuda eforturilor lui Alex, scorul fusese 3-6 în primul set şi 4-6 în al doilea. Alex ar mai fi jucat bucuros, dar Paul dădu din cap că nu. Se trântise în iarbă cu o sticlă de apă în mână. Alex observă că-şi scosese din nou şi inhalatorul. La sfârşitul ultimului set se luptase să respire.

— Ar trebui să te înscrii la un club, remarcă Alex, aşezat

lângă el. Poți juca la competiții?

Paul dădu dezaprobator din cap.

— Două seturi e tot ce pot. După asta plămânii mei cedează.

— De când ai astm?

— Dintotdeauna. Din fericire, nu e chiar aşa de rău, dar apare şi asta e. Tata s-a săturat.

— N-ai ce face dacă eşti bolnav.

— El nu vede lucrurile aşa, zise Paul şi se uită la ceas. Probabil e deja la pistă. Haide, merg cu tine!

Lăsară rachetele în urmă şi o luară peste pajişte împreună. Un bărbat trecu cu un tractor şi îi salută din cap. Alex observase că nimeni din personal nu vorbea cu Paul; se întrebă dacă aveau voie.

— Tu nu participi la întrecere? întrebă el.

— Poate mai târziu. Dacă am fi fost doar eu şi cu tine, nu m-ar fi deranjat. Dar tata... zise Paul şi tăcu, de parcă era ceva ce nu voia să spună. Tata o ia foarte în serios, mormăi el.

— Cât de repede merg carturile astea?

— Ajung la o sută şaizeci de kilometri pe oră, răspunse Paul şi văzu cum ochii lui Alex se fac mari. Nu sunt jucării, dacă la asta te aşteptai. Tata a avut nişte prieteni de afaceri în vizită acum câteva luni. Unul dintre ei a pierdut controlul la o curbă şi cartul s-a rostogolit. Se mai întâmplă – am văzut eu. S-a rostogolit de vreo şase, şapte ori. Noroc că purta cască, altfel ar fi murit.

— Cât de grav a fost rănit?

— Şi-a rupt încheietura şi clavicula, iar fața îi era toată tăiată. Şi trebuia să vezi cartul! Era distrus. Fii foarte atent, Alex, îl avertiză el. Tatălui meu nu-i place să piardă.

— Ei bine, nu cred că am vreo şansă să câştig.

— Dacă vrei sfatul meu, nici să nu încerci.

Era o întrebare pe care Alex dorise să i-o pună toată dimineața şi hotărî că, probabil, atunci era momentul cel mai potrivit

— De ce locuieşti cu el şi nu cu mama ta?

— El a insistat.

— Părinții tăi chiar se urăsc?

— El nu vorbeşte despre ea, iar ea se enervează dacă întreb despre el, oftă Paul. Dar părinții tăi?

— Nu am. Au murit când eram foarte mic.

— Îmi pare rău.

Merseră un timp în tăcere.

— Aş vrea să fi avut un frate, spuse Paul deodată. E groaznic să fiu mereu singur.

— Nu poți merge la şcoală?

— Am fost o vreme, dar au apărut tot felul de probleme. A trebuit să am gardă de corp – tata a insistat – aşa că nu m-am încadrat niciodată. În final, a decis că e mai uşor să iau lecții acasă. Mă tot gândesc că în curând voi avea şaisprezece ani şi poate o să pot pleca de aici. Tata nu e atât de rău, dar îmi doresc să pot avea viața mea.

Traversaseră pajiştea şi pista se afla acum în fața lor: un kilometru de asfalt şerpuit, cu tribună pentru circa cincizeci de spectatori şi şase carturi aşteptând într-o parte. Nikolai Drevin era deja acolo, verificând unul dintre motoare. Erau şi vreo doi mecanici, dar nimeni altcineva. Cursa asta urma să aibă loc fără public.

— Succes! şopti Paul.

— A, Alex! Drevin îi auzise sosind. Privi în sus. Ai mai făcut asta vreodată?

— De vreo două ori. Alex mai fusese pe pista de la King's Cross din Londra. Nu cred că respectivele carturi erau la fel de puternice ca acestea.

— Acestea sunt cele mai bune. Am pus să fie construite special. Cadru din crom Molly şi motoare Rotax pentru Formula E, 125cc, pornire electrică, răcire cu apă. Arătă cu degetul. Le porneşti apăsând butonul de lângă volan. Sper că ai simțul vitezei. Ajung de la zero la şaizeci în 3,8 secunde. E mai rapid decât un Ferrari.

— Câte tururi vreți să facem?

— Trei e bine? Dacă treci primul linia de sosire, voi da banii în scopuri caritabile, unde vrei tu. Drevin ridică două căşti şi îi dădu una lui Alex. Sper că e pe măsurata.

Casca lui Alex era albastră; Drevin purta una neagră.

Alex şi-o puse pe a lui şi o strânse sub bărbie. Casca avea un vizor care aluneca peste față şi protecție pentru gât şi urechi.

— E ultima ta şansă, Alex, spuse Drevin. Dacă ai emoții, acum e momentul să te retragi...

Alex examină carturile. Erau ceva mai mult decât un schelet, un amalgam de sârme şi țevi cu un scaun din plastic în mijloc şi două rezervoare de combustibil în spate. Când s-ar fi aşezat, s-ar fi aflat la doar câțiva centimetri deasupra solului. Şi mai lipsea ceva – în afară de podea. Observase deja asta – spre deosebire de carturile pe care le condusese la King's Cross, acestea nu aveau tampoane laterale. Acum înțelegea ce-i spusese Paul. Maşinile erau mortale. Pista avea de jur împrejur baloturi de paie, dar, dacă ar fi pierdut controlul şi unul dintre cauciucuri ar fi intrat în contact cu roțile lui Drevin, ar fi putut uşor să se răstoarne – exact cum menționase Paul. Iar dacă motorul se atingea de asfalt şi scânteile ajungeau la rezervoarele de combustibil, ar fi explodat cu totul.

Drevin aştepta ca el să răspundă. Privindu-l cum ține casca, detaşat, cu degetul mare prins în jeanşii de firmă, Alex se enervă. Avea să se întreacă cu acest individ şi avea să câştige.

— Nu am emoții, spuse el.

— Bine. Vom face două tururi de probă înainte de a începe. Paul poate semnala primul şi ultimul tur cu stegulețul.

Alex examină circuitul. Avea o serie de curbe strânse, cu doar două secțiuni drepte unde putea prinde viteză. O parte a pistei se ridica pe picioare metalice şi apoi cobora formând un pod peste o altă secțiune a pistei. Alex îşi dădu seama că acolo trebuie să încetinească. Avea să se afle la şase metri înălțime – şi, deşi marginile pistei erau protejate de un perete din cauciucuri, nu voia să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi pierdut controlul şi s-ar fi izbit de ele. După pod, urma un tunel cu linia de sosire de partea cealaltă.

Se urcă în cart şi apăsă butonul de pornire. Imediat

motorul hurui zgomotos. Alex se simțea deja groaznic de expus. Cartul nu avea margini laterale, nici acoperiş. Şedea cu genunchii îndoiți şi cu picioarele întinse în fața lui. Trase centura peste umăr şi o închise. Era prea târziu să se mai retragă. Drevin îşi pornise cartul şi se mişca încet. Alex testă pedalele de pe fiecare parte a schimbătorului de viteze – erau doar două. Piciorul stâng opera frâna, piciorul drept, viteza. Cartul său înaintă – motorul era nerăbdător să îl ducă pe pistă. Drevin o luase deja înainte. Alex strânse din dinți şi apăsă pedala până la pământ.

De la zero la şaizeci în 3,8 secunde. Alex nu merse atât de repede din primul tur de pistă, dar chiar şi aşa, puterea motorului îl uimi. Nu exista vitezometru şi, fiind atât de jos, era greu să judeci cât de repede gonea. Presupuse că mergea cam cu şaizeci şi patru de kilometri la oră, deşi simțea că se deplasa cu mult mai repede. Pista se vedea ca prin ceață. Întreg circuitul părea să se fi contractat în timp ce perspectiva lui se îngusta. Văzu tribuna trecând pe lângă el. Mecanicii se opriseră din treburi şi îl urmăreau. Întreaga lui atenție era concentrată pe mâinile care strângeau cu putere volanul şi îi tremurau. Ajunse la un viraj şi răsuci volanul la dreapta. Simți cum cauciucurile alunecă sub el şi aproape pierdu controlul. Depăşise viteza. Se corectă rapid. Cartul intră în porțiunea ridicată şi se trezi urcând. La jumătatea podului, pista făcea o curbă strânsă la stânga. Alex se roti şi peretele de cauciucuri trecu pe lângă el; aproape îl atinse. Deja regreta că acceptase întrecerea aceasta stupidă. De-abia ieşise din spital. O singură greşeală la viteza asta şi ar fi ajuns înapoi.

Îşi termină primul tur şi începu un altul. Nu era nici urmă de Drevin şi Alex se întreba dacă părăsise pista. Apoi se auzi un zgomot în spatele lui şi rusul îl întrecu, cu fața ascunsă după casca neagră. Reuşise să facă două tururi complete în timp ce Alex terminase doar unul şi jumătate. Era clar că nu era nicio întrecere, decât dacă Alex apăsa pe pedală. Cât de repede îi spusese Paul că mergeau carturile? O sută şaizeci la oră. Ce nebunie!

Şi Paul se afla acolo, la linia de pornire, cu un steguleț în

mână. Drevin încetinise, aşteptând ca Alex să-l ajungă din urmă. Cursa era pe cale să înceapă. Ei bine, cel puțin Alex avusese şansa de a testa cele mai grele viraje şi curbe. Începuse să-şi pună la punct cursa şi îşi dădu seama că avea un mare avantaj în fața lui Drevin – cântărea cu mult mai puțin decât el. Asta îi oferea o şansă în plus când venea vorba despre viteză.

Dar nu mai era timp de gândire. Steguleţul căzu. Porniră.

Cincizeci la oră, şaizeci, şaptezeci. La doar câțiva centimetri deasupra asfaltului, Alex apăsă piciorul drept cât putu de tare şi îl simți zvâcnind cu putere în spatele lui. Îl prinsese repede din urmă pe Drevin. Ajunseră la o curbă. Drevin o luă strâns, pe interior. Alex veni pe exterior, fiind la conducere, şi trecu prin tunel. Deci avea dreptate: greutatea lui făcea diferența în mod vital. Acum tot ce-i mai rămânea de făcut era să se mențină în față, în următoarele două tururi, ca să câştige.

Tocmai începuse al doilea tur, când cartul lui se cutremură. Un moment, Alex se gândi că motorul explodase. Apoi se întâmplă din nou, mai tare de data aceasta. Simți cum este împins înapoi în scaunul său şi oasele gâtului îi scrâşnesc. Cauciucurile derapară şi trebui să se lupte să mențină controlul. O a treia lovitură. La viteza aceea, se simțea de parcă fusese lovit de un baros. Privi în spate şi înțelese ce se întâmpla. Drevin îl tampona din spate. Era destul de metodic; nu încerca să preia conducerea. Aveau o sută zece kilometri la oră, suspendați în mijlocul unui cadru de oțel ce nu oferea nicio protecție. Oare Drevin dorea ca amândoi să moară?

Alex puse frână şi imediat Drevin o luă înainte, urcând pe panta pistei. Alex îl urmă, căutând o posibilitate de a trece pe lângă el. Dar Drevin trişa din nou, făcând zigzaguri la dreapta şi la stânga, refuzând să-i facă loc. Coborâră panta şi ajunseră la partea dreaptă, apoi intrară în tunel. După soarele strălucitor, înăuntru era foarte întuneric. Alex acceleră şi ajunse în dreptul lui Drevin. Acesta răsuci volanul şi se izbi din lateral în Alex.

Întreaga lume se răsuci. Scântei explodară în întuneric,

când metalul se atinse de metal. Pereții tunelului fugeau pe lângă ei. Alex se luptă cu disperare să mențină controlul şi, odată ce cele două carturi ajunseră la lumina zilei, se retrase. Din nou, Drevin era în față.

Cu coada ochiului, Alex îl văzu pe Paul fluturând steguleţul, semnalizând al treilea tur, cel final. Cursa părea să fi durat secunde – şi se părea că Drevin avea să câştige. Alex se gândi să-l lase. Mai conta cine câştigă? La urma urmei, era jucăria lui Drevin. Drevin plătea. Poate era politicos să piardă.

Dar ceva în interiorul său se opunea acestei idei. Apăsă pe pedală, grăbind cartul înainte. Încă o dată ajunse la acelaşi nivel cu adversarul. Acum, cele două carturi erau unul lângă altul, îndreptându-se către pantă pentru ultima dată. Alex îl văzu pe Drevin cum priveşte în lateral şi apoi învârte volanul. Alex înțelese pe dată ce făcea: încerca să-l lovească în cauciucuri, să-l trimită peste margine! Timp de o secundă, Alex se văzu sărind cu cartul în lături. Văzu cum lumea se întoarce cu capul în jos şi auzi scrâşnetul metalic în timp ce atingea asfaltul de dedesubt. Oare Drevin l-ar fi ucis doar ca să câştige cursa? Nervii săi îi strigau: „Opreşte-te acum!” Era o prostie. Nu avea nimic de dovedit.

Drevin îl izbi din nou. Asta era. Alex nu avea să-l lase în niciun caz pe rusul miliardar să câştige. Apăsă pe frână, ca şi cum ar fi acceptat înfrângerea. Drevin se lansă înainte, luând curba. Apoi Alex acceleră. Dar nu întoarse volanul. Se îndrepta direct către peretele din cauciucuri. Se izbi de acestea cu capul înainte şi, țipând în gura mare, zbură în aer. Pentru scurt timp se află suspendat în spațiu. Cauciucuri negre căzeau în jurul lui, rostogolindu-se ca nişte monede supradimensionate. Apoi căzu. Pista se apropia cu repeziciune. Urmă o izbitură care îi zgâlțâi oasele când atinse din nou solul şi Alex căzu înapoi în scaunul său. Volanul i se răsuci în mâini, încercând să-l tragă într-o parte în timp ce el se zbătea să-l controleze. Cumva cartul continua să meargă. Cauciucuri săreau de jur împrejur şi era forțat să le ocolească gonind nebuneşte. Dar reuşise. Tăiase curba şi acum era cu zece metri în fața lui Drevin.

Tunelul se întindea în fața lui. Intră în întuneric şi ieşi pe partea cealaltă, traversând linia de sosire. Puse frână. Prea tare. Cartul se răsuci necontrolat şi se opri. Motorul se oprise. Dar cursa se terminase.

Alex câştigase.

Câteva secunde mai târziu, Drevin opri lângă el. Îşi scoase casca. Transpirase puternic; părul îi era lipit de cap. Era furios.

— Ai trişat! exclamă el. Ai ratat o parte a pistei.

— M-ați împins, protestă Alex. Nu a fost vina mea.

— Ne vom întrece din nou!

— Nu, mulțumesc. Alex îşi scosese casca, bucuros să simtă vântul pe față. A fost foarte distractiv, dar cred că mi-a ajuns. Ieşi din cart. Mecanicii se plimbau pe marginea pistei, întrebându-se dacă trebuie să se apropie.

Paul sosi, cu stegulețul încă în mână.

— Nu-mi vine să cred ce am văzut! A fost uimitor, Alex. Dar puteai să mori!

— Cursa e fără câştigător, spuse Drevin. Nu am pierdut!

— Ei bine, dar nici nu ați câştigat, mormăi Alex.

Paul stătea acolo fără să ştie ce să facă, uitându-se de la unul la celălalt. Drevin se gândi un moment, apoi dădu încet din cap.

— A fost egalitate, spuse el. Apoi se întoarse şi plecă.

Alex îl privi cum pleacă.

— Înțeleg ce vrei să spui, murmură el. Chiar nu ştie să piardă.

Paul se întoarse către Alex, foarte serios.

— Să fii atent, Alex, îl avertiză el. Să nu ți-l faci duşman. Alergă după tatăl său.

Alex rămase singur.

PRELUNGIRI

Până sâmbătă, cursa părea uitată. Nikolai Drevin era într-o dispoziție bună, aştepta un alt Rolls-Royce – acesta era un Silver Phantom – să fie tras la uşa din față. Era o zi importantă pentru el. Stratford East, echipa pe care o cumpărase pentru douăzeci de milioane de lire sterline, juca împotriva echipei Chelsea în Prima Ligă şi, deşi fuseseră bătuți cu 3-0 de către Newcastle cu doar o săptămână înainte, Drevin era foarte optimist.

— Ai fost mereu suporter Chelsea? îl întrebă pe Alex în timp ce plecau de acasă.

— Da.

Era adevărat. Alex locuia la o distanță de doar douăzeci de minute de Stamford Bridge şi mergea adesea la meciuri cu unchiul său.

— Clubul era aproape falimentar când a fost cumpărat de Roman Abramovici. Drevin păru gânditor. L-am întâlnit de câteva ori la Moscova. Nu ne-am înțeles. Sper să vă dezamăgesc astăzi pe amândoi.

Alex nu spuse nimic. Era o intensitate în vocea lui Drevin ce sugera că, în ceea ce-l priveşte, acesta era mai mult decât un joc. Maşina apăru şi cei doi urcară.

Paul Drevin nu-i însoțea. Avusese un atac de astm şi doctorul, care se afla permanent la Neverglade, spusese că avea nevoie de odihnă. Aşa că Alex se afla singur cu Drevin, pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce erau conduşi pe autostrada către Londra.

— Nu ai părinți, spuse Drevin deodată.

— Nu. Au murit amândoi când eram foarte mic.

— Îmi pare rău. Un accident?

— Un accident aviatic.

Era uşor pentru Alex să repete minciuna pe care MI6 i-o spusese toată viața.

— Nu ai rude?

— Nu. Doar pe Jack. Ea are grijă de mine.

— Este foarte neobişnuit. Dar mi se pare că şi tu eşti un

băiat neobişnuit. Ar fi interesant, cred, să am un fiu ca tine. Drevin privi pe fereastră. Cum te înțelegi cu Paul? întrebă.

— Bine.

— Te place.

Drevin continua să privească afară, evitând privirea lui Alex.

— Aş vrea să fie măcar puțin ca tine. Pare atât de... fără țintă.

— Poate că ar fi mai fericit dacă l-ați lăsa să meargă la o şcoală obişnuită, spuse Alex.

— Asta nu e posibil.

— Chiar credeți că e în pericol?

— Este fiul meu. Drevin spuse cuvintele fără nicio emoție. Îl descrisese pe Paul. Nu mai era nimic de spus. Se strădui să schițeze un zâmbet. Dar destul cu asta, continuă el. Echipa mea o va bate pe a ta. Doar asta contează azi.

O oră mai târziu, cotiră pe Fullham Road şi fură forțați să conducă încet printre miile de oameni care soseau la meci, fanii Chelsea în albastru, suporterii Stratford East în roşu şi negru. Alex era bucuros că ferestrele maşinii lui Drevin erau fumurii. Nimeni nu vedea înăuntru. Venise la Stamford Bridge de sute de ori pe jos şi mereu îi plăcuse sentimentul acela de apartenență, momentul în care devenea o parte a mulțimii care-şi croia drum prin ploaie sau zăpadă, în speranța de a vedea o victorie acasă. Acum stătea prea confortabil, prea izolat. S-ar fi simțit stânjenit să-l vadă cineva.

Ajunseră la complexul de hoteluri, restaurante şi centre de sănătate numit Chelsea Village, apoi se îndepărtară de fani, trecând pe o cale îngustă, către tribuna vestică. Maşina se opri în fața unei uşi cu cuvintele „MILLENIUM RECEPTION”, scrise cu litere argintii deasupra. Ieşiră.

Drevin devenise mai încordat pe măsură ce se apropiaseră de Londra. Ochii şi gura îi erau trei dungi înguste şi îşi răsucea inelul cu mişcări bruşte.

— Uite-o pe domnişoara Knight, spuse el şi Alex o văzu pe Tamara Knight, secretara personală super-eficientă pe care o

întâlnise la hotelul Waterfront.

Era îmbrăcată tot elegant, cu sacou şi cămaşă, deşi era la un meci de fotbal. Alex observă că avea cercei negru cu roşu: nu uitase complet de culorile echipei.

— Bună ziua, domnule Drevin. Alex... Dădu din cap către amândoi. Masa se serveşte la etajul trei. Am permisele dumneavoastră.

Le dădu două permise de trecere pe care scria „ACCES COMPLET + T".

— T-ul de la ce vine? întrebă Alex.

— Cred că înseamnă că se poate trece prin tunel, explică Tamara. Părea neinteresată. De fapt, poți merge oriunde vrei, cu excepția terenului. Se întoarse către domnul Drevin. Succes în după-amiaza aceasta, spuse ea.

— Mulțumesc, domnişoară Knight.

Intrară în ceea ce putea fi holul unui club de sănătate foarte elegant, cu un birou din lemn închis la culoare şi un coridor cu două lifturi supradimensionate. Un paznic în uniformă şi un recepționer îi priviră în timp ce Tamara chema liftul. Urcară la etajul trei în tăcere.

Alex observă că se afla pe teritoriu sfânt. Aici veneau directorii, preşedinții, managerii şi sponsorii. În mod normal, nu i s-ar fi permis să se apropie. Încă nu se simțea în largul său. Drevin poate că uitase de cursa de carturi, dar el nu. Lui Alex i se părea că, cu cât afla mai multe despre el, cu atât îi plăcea mai puțin. Un om deosebit. Aşa îl descrisese Crawley. Ei bine, şi MI6 spuse la fel despre Damian Cray. Alex ştia că lui Drevin nu-i plăcea să piardă şi nu putea să scape de presentimentele referitoare la acest meci.

— Îți place la domnul Drevin? întrebă Tamara deodată.

— E bine.

— Sper că nu intri în bucluc.

Încerca să îi spună ceva? Alex examină ochii albaştri atrăgători, dar aceştia nu dezvăluiau nimic.

Uşile de la lift se deschiseră şi ieşiră pe un coridor cu lambriuri din lemn, ca mai apoi să intre într-o sală de mese, cu un bufet într-o parte. Chelnerițe serveau oaspeții cu şampanie. Spre deosebire de restul complexului, camera era

de modă veche, cu tavan sculptat şi cu ferestre ornamentate, fumurii. Exceptând cele două ecrane late de televizor montate pe pereți, ar fi putut data din secolul al XIX-lea.

Drevin acceptă un pahar de şampanie şi se aşează la una dintre mese unde vreo şase persoane, inclusiv preşedintele de la Stratford East şi vreo două soții de fotbalişti erau deja aşezați. Se aflau cam cincizeci de persoane în încăpere. Alex recunoscu nişte actori TV care vorbeau cu preşedintele de la Chelsea care, spre deosebire de Drevin, părea complet relaxat. O chelneriță îi dădu lui Alex un pahar cu limonadă şi el o bău în tăcere.

Se trezi aşezat lângă Tamara Knight.

— Sunteți microbistă? întrebă el.

— Nu. Părea plictisită. Nu am înțeles niciodată obsesia britanicilor pentru fotbal. Bineînțeles, vreau ca domnul Drevin să câştige. Dar altfel nu mă interesează.

Alex simți că începe să îl deranjeze ceva. Tamara arăta ca un model sau ca o actriță. Dar părea hotărâtă să se poarte ca o femeie de afaceri cu sânge rece.

— Cum ați ajuns să lucrați pentru domnul Drevin? întrebă el.

— A, o agenție m-a recomandat.

— Vă place?

— Bineînțeles. Domnul Drevin este un bărbat foarte interesant.

Nu voia să spună mai multe şi păru uşurată când uşa se deschise deodată şi o tânără intră. Alex privi părul blond, bronzul, colierul cu diamante şi dantura perfectă. O recunoscu pe loc. Figura ei lipsea rar din ziare sau de pe ecranul TV.

Se numea Cayenne James şi fusese cândva model şi actriță. Apoi se căsătorise cu Adam Wright, unul dintre cei mai vestiți atacanți britanici şi jucător al echipei naționale. Wright se aflase şi el pe prima pagină când Drevin plătise douăzeci şi patru de milioane de lire sterline pentru a-l cumpăra de la Manchester United; acum era căpitanul echipei Stratford East. Alex nu era surprins că soția sa venise să-l vadă jucând.

O privi cum merge lângă Drevin şi sărută aerul de lângă obrajii lui, apoi tânăra se aşează şi se servi cu şampanie. Conversația din cameră se oprise când intrase ea şi Alex auzi primele lor replici.

— Ce mai faci, Niki? Avea o voce puternică. Îmi pare rău că am întârziat. Tocmai am fost la Harrod's. E foarte aproape.

— A fost şi soțul tău cu tine?

— Nu! Stai liniştit! chicoti. Adam se concentrează la marele meci. Nu merge niciodată la cumpărături când urmează un meci...

Se servi mâncare. Alex se simțea tot mai stingher. Îi părea rău că Paul nu putuse veni. Era două şi jumătate. Dorea ca meciul să înceapă.

O jumătate de oră mai târziu, acesta începu. Ferestrele fumurii şi uşile se deschiseră şi toată lumea ieşi. Alex merse cu ei, în tribuna suprapusă cu o sută de locuri, față în față cu tunelul. Şi în momentul acela putu să uite de Drevin, Neverglade, carturi şi toate celelalte. Magia stadionului, momentele premergătoare meciului îl copleşiră.

Stamford Bridge are locuri pentru peste patruzeci şi două de mii de spectatori şi, în acea zi, în soarele strălucitor al după-amiezii, toate erau ocupate. Muzica se auzea din difuzoare, la concurență cu fanii, care cântau deja, plini de voie bună. Alex privi cum un val mexican se formează în fața lui. Primise locul A10, exact la mijloc între cele două porți. Nu se vedea niciun polițist. Chelsea avea propria armată de gardieni, dar nimeni nu părea pus pe scandaluri.

Apoi se auzi un vuiet când echipele apărură şi formară două rânduri, fiecare jucător fiind însoțit de un copil. Arbitrul de centru şi cei doi de tuşă erau prezenți şi ei.

— Stai lângă mine, îl anunță Tamara.

Alex se aşeză. Era hotărât să se bucure de următoarea oră şi jumătate.

Dar era evident, chiar de la început, că avea să fie un meci greu, neprietenos. După doar zece minute, unul dintre jucătorii lui Chelsea fu doborât printr-un fault urât ce aduse imediat echipei Stratford East un cartonaş galben. Era primul din multe. Chelsea domină prima jumătate şi, dacă

portarul de la Stratford East n-ar fi asudat din greu, ar fi preluat curând conducerea. Apoi, după o jumătate de oră, aripa dreaptă prinse mingea şi o trimise perfect către careu şi o secundă mai târziu aceasta intrase în poartă. Mulțimea urla; difuzoarele vuiau. Era 1-0 pentru Chelsea şi doar cinci minute mai târziu căpitanul acesteia trecu de doi apărători şi trimise mingea în poartă.

Stratford East intră la pauză cu două goluri în minus.

În pauză se mai serviră băuturi în sala de mese, dar Alex era atent să-l evite pe Nikolai Drevin. Îşi amintea cum se purtase la sfârşitul cursei de carturi. Acum era de mii de ori mai umilitor. Meciul era difuzat în întreaga țară. Drevin cheltuise o avere pentru echipă. Şi faptul că era învins de Chelsea, deținută de un alt rus, făcea ca totul să fie şi mai rău.

Cayenne James nu era de ajutor.

— Nu te supăra Niki, spuse ea cu vocea ei prostească şi pițigăiată. Nu s-a terminat încă. Sunt sigură că Adam va vorbi cu băieții la vestiare.

— Ar fi bine dacă soțul tău ar atinge mingea, răspunse Drevin. Luase un pahar de şampanie, dar îl ținea de parcă era otravă.

— Pare puțin obosit azi. Poate că îşi păstrează forțele pentru a doua jumătate.

De fapt, Adam Wright nu prea se făcu văzut nici la reînceperea meciului şi Alex se întreba de ce antrenorul nu-l scoate. Juca la centru, dar nu părea să se afle pe lângă minge şi când o avea în posesie, nu crea nicio oportunitate. Alex ştia că presa îl criticase pe căpitanul de la Stratford East. N-ar fi trebuit să părăsească Manchester United. Petrecea mai mult timp prezentând moda şi făcând reclamă la aftershave decât jucând fotbal. Ultimele jocuri pentru Anglia fuseseră dezastruoase. Jumătate din țară se întorsese împotriva sa şi poate că asta îi afecta jocul.

Următorul gol, când sosi, fu mai uşor decât orice altceva. În fața porții echipei Chelsea era atât de îngrămădeală, încât mingea nici nu se mai vedea. Apoi un jucător de la Stratford East puse piciorul pe ea. Mingea ricoşă din coapsa altui

jucător şi trecu la milimetri de degetele întinse ale portarului lui Chelsea. Nu fusese frumos, dar a făcut ca scorul să devină 2-1 cu cincisprezece minute rămase de jucat

După asta, Chelsea pierdu arareori controlul mingii. Alex îşi dorea să continue aşa, să-şi păstreze avantajul până la fluierul arbitrului. Ştia că nu era frumos din partea lui; se afla acolo ca oaspete al lui Drevin. Dar Chelsea era echipa mai bună şi el fusese un fan al albaştrilor toată viața. Îşi păstra totuşi emoțiile pentru el, rezistând tentației de a se alătura suporterilor loiali care îşi încurajau formația.

Nouăzeci de minute. Se părea că Chelsea câştigase. Dar apoi, de niciunde, 3 minute de prelungiri, care aduseră şansa de a egala: un fault în careul celor de la Chelsea. Unul dintre jucătorii de la Stratford East căzu, ținându-se de picior în agonie, şi, deşi Alex îl suspectă pe acesta de prefăcătorie, arbitrul îl crezu. Se auzi fluierul. Un alt cartonaş galben. Un val de proteste din mulțime. Dar Stratford East primise lovitură de pedeapsă. Trebuia să fie ultimul şut al meciului.

Adam Wright făcu un pas înainte pentru a lovi.

Nu putea rata. Executase penaltiuri pentru Anglia de nenumărate ori. Alex îl urmărise executând nemaipomenit împotriva Portugaliei în ultimul Campionat European, trimițând mingea direct în poartă. Cu siguranță avea să facă la fel acum.

O linişte ciudată se lăsă peste stadion. După atâta zgomot, era uimitor că patruzeci şi două de mii de oameni puteau fi atât de tăcuți. Alex îl privi pe Drevin, aşezat la patru scaune distanță. Întregul corp al bărbatului era tensionat, dar pe fața lui părea să fie schițat un zâmbet. Ştia că Stratford East nu avea cum să câştige acest meci. Dar un egal ar fi fost de ajuns. Un egal n-ar fi fost umilitor.

Adam Wright aşează mingea pe punctul de la şapte metri.

Ceilalți jucători de la Stratford East erau înşirați în spatele lui. Portarul de la Chelsea era ghemuit, frecându-şi mâinile. Momentul părea să dureze o eternitate. Mulțimea îşi ținu respirația.

Adam Wright îşi trecu mâinile prin păr. Îl avea lung sezonul acesta, cu şuvițe blonde. Arbitrul fluieră. Scurt.

Wright alergă şi trase.

Alex privi fără să-şi creadă ochilor.

Ceva era total greşit. Portarul fusese derutat şi se aruncase spre stânga, dar mingea se dusese departe de poartă. Un petic de iarbă sări într-o parte, în timp ce mingea se duse în cealaltă, trecând cu un metru peste poartă. Adam Wright realiză ce se întâmplase şi, chiar de la distanța aceea, Alex putu vedea şocul din privirea sa. Apoi, încet, totul păru să se dezmorțească. Portarul se ridică în picioare, cu pumnii în aer. Ceilalți jucători de la Stratford East rămaseră unde erau, împietriți. Fanii Chelsea răcneau de plăcere; oaspeții stăteau într-o tăcere paralizantă.

Şi Drevin? Devenise foarte palid. Mâinile îi erau împreunate, iar ochii – goi.

La câteva scaune mai departe, Cayenne James chicotea nervos.

— O, dragă! strigă ea.

Drevin se întoarse către ea şi Alex văzu că acesta nu încerca să-şi ascundă disprețul.

Şi apoi totul se termină. Arbitrul nici măcar nu se mai obosi cu o altă lovitură. Fluieră de final şi apoi cele două echipe se întâlniră pentru a-şi da mâinile şi a schimba tricourile. Se auzi din nou muzica în timp ce ecranele afişau scorul final 2-1 pentru Chelsea. Personalul stadionului apăru din nou şi mulțimea începu să iasă de pe stadion.

Drevin era deodată foarte singur. În timp ce Alex îl privea, băgă o mână în buzunarul de la pantaloni şi scoase un celular. Apăsă pe o tastă de formare rapidă a numărului de telefon şi vorbi scurt. Alex avu impresia că vorbea în ruseşte, dar chiar dacă ar fi fost engleză, nu ar fi putut auzi din cauza gălăgiei generale. Fața lui Drevin era lipsită de culoare. Orice ar fi spus, Alex se îndoia că îşi felicita echipa.

Drevin puse telefonul deoparte şi se ridică. Părea că-l vede pe Alex pentru prima dată.

— Îmi pare rău, mormăi Alex. Nu ştia ce să spună.

— Vor mai fi şi alte meciuri. Vocea lui Drevin era abătută. Dacă nu te superi, Alex, o voi ruga pe domnişoara Knight să te conducă acasă. Şoferul aşteaptă afară. Am nişte treabă.

Tamara aprobă din cap.

— Cum spuneți, domnule Drevin.

Drevin se întoarse în sala de mese. Alex privi pentru ultima dată stadionul, dreptunghiul imens de iarbă verde şi pe spectatorii care plecau. Ştia că era puțin probabil să mai vadă astfel Stamford Bridge vreodată.

Ceva îi atrase atenția.

Soarele reflectat de ceva. Cineva în mulțime.

Nu. Nu era posibil.

Alex privi din nou, apoi se repezi pe scări în jos, până la marginea terasei şi privi mai atent, ochii săi scrutând mulțimea. Ştia ce văzuse. Spera doar să se înşele.

Dar nu se înşela.

Dinte de Argint stătea la marginea terenului. Alex privi în jos, şocat. Bărbatul pe care el îl doborâse cu un defibrilator şi care fusese acolo cu Forța Trei când el era interogat se afla în mulțime! Urmărise meciul de parcă asta făcea sâmbăta după-amiaza când nu răpea oameni. Alex îl văzu băgând ceva în buzunarul hainei şi îndreptându-se către peluza sud.

Tamara Knight îl strigă:

— Alex?

Ce să facă? Alex nu voia să mai aibă de a face cu Forța Trei. Era în vacanță, se recupera. Dar nu putea să-l lase să plece.

Se hotărî. Se întoarse şi trecu în fugă pe lângă ea.

— Ne întâlnim la maşină! strigă el.

Şi apoi dispăru prin uşile din sticlă de la sala de mese, căutând o cale spre parter.

MOARTE ALBASTRĂ

Forța Trei se afla la Stamford Bridge.

Când ieşi din clădire, Alex nu se îndoia că bărbații nu veniseră să privească meciul. Îl atacaseră deja pe Drevin o dată – prin fiul său. Oare era posibil ca ei să încerce din nou, de data aceasta ținta fiind echipa de fotbal?

Alex ajunse la marginea terenului şi privi în jur. Mulțimea se îndrepta încet spre ieşire, precum nisipul ce se scurge dintr-o găleată spartă, dar erau încă vreo zece mii de oameni pe stadion. Acum că se afla la nivelul solului, se întreba dacă avea vreo şansă să-l vadă pe cel pe care-l ştia drept Dinte de Argint.

Pe ecranele imense, Adam Wright era intervievat despre lovitura de pedeapsă ratată. Căpitanul de la Stratford East avea o figură de copil; de parcă avea nouăsprezece ani. Arăta şi vorbea de parcă era prost dispus.

— ...Aşa că nu ştiu exact ce s-a întâmplat, spunea el. Mi s-a părut că mingea s-a mişcat exact înainte de a o lovi. Pământul era puțin cam moale în jurul locului de pedeapsă. Nu ştiu. S-a întâmplat, presupun. Există mereu data viitoare...

Alex privi în altă parte şi atunci îl văzu. Dinte de Argint purta o jachetă Gore-Tex portocalie. Probabil credea că va ploua. Era un spațiu mare între terase şi teren, şi Alex îl văzu pe Dinte de Argint depărtându-se de mulțime. Mergea intenționat prin fața peluzei sud, fără să se îndrepte spre vreo ieşire. Alex putu să-l examineze cum trebuie pentru prima dată. Avea vreo douăzeci de ani. Nu era englez. Arăta ca unul din Orientul Mijlociu. Avea părul lung şi murdar. Nu numai dinții săi aveau nevoie de îngrijiri. Alex îl urmări prin spatele porții, către tunelul jucătorilor. Ce căuta acolo? se întreba mereu asta.

Dinte de Argint ajunse la tunel şi dispăru din câmpul lui de vedere. Alex grăbi pasul, recunoscător pentru permisul de trecere pe care-l avea la gât. Vreo doi gardieni îl priviră, dar niciunul nu încercă să-l oprească. Se gândi că probabil şi

Dinte de Argint avea un permis. Dacă era aşa, cum îl obținuse? Sau era oare falsificat?

Ajunse la tunel, care era înconjurat de o mare de scaune albastre goale şi de cabina presei exact deasupra. Nouă trepte duceau în jos la o poartă metalică de modă veche. În condiții normale, Alex ar fi dat orice să se afle acolo. Privise echipa preferată ieşind de unde se afla acum de nenumărate ori. Vedea miile de spectatori, le auzea cântecele şi bătăile din palme, într-un vuiet de bucurie când apăreau jucătorii. Aceasta era cu adevărat gura leului. Dar nu se bucura deloc. În ciuda tuturor lucrurilor, Alex ştia că se băga în belea încă o dată. Se părea că nu putea scăpa de asta.

Alex intră într-o incintă modernă, surprinzător de goală, cu tavanul atât de jos, încât era apăsător, şi cu gresie gri pe jos. Nu era nici urmă de Dinte de Argint. Se vedeau doar două pubele argintii şi o bancă pe care jucătorii răniți primeau primul ajutor. Aerul era cald şi arid, reciclat la nesfârşit de un sistem de aer condiționat puternic. Totul mirosea a nou şi Alex îşi aminti că patronul echipei Chelsea cheltuise sute de mii de lire pentru amenajarea acestui spațiu. Deschise o uşă şi dădu cu ochii de o încăpere pentru conferințe, un spațiu dreptunghiular cu vreo douăzeci de scaune aşezate cu fața spre o platformă îngustă. Jurnaliştii plecaseră deja. Exista şi o încăpere alăturată, cu doi pereți acoperiți cu reclame aşezate cu grijă, şi Alex recunoscu locul în care Adam Wright fusese intervievat doar cu câteva minute înainte.

Încercă o altă uşă. Când o împinse, auzi voci venind de dinăuntru. Una era foarte familiară. Ținu uşa întredeschisă şi privi înăuntru. Da. Jachetă de Camuflaj era acolo. Ultima dată când îl văzuse Alex, acesta trăgea în el cu un pistol cu acțiune simplă FP9, blocându-i ieşirea dintr-o clădire în flăcări. Acum stătea cu spatele la uşă şi cu mâinile în şolduri. Dinte de Argint şi Ochelari erau cu el. Ei îl înconjurau pe un al patrulea bărbat, care stătea pe o bancă, având un prosop în jurul taliei.

Era Adam Wright. Acesta era vestiarul echipei oaspete. Privind prin deschiderea îngustă – Alex nu îndrăznise să

deschidă uşa mai larg – văzu băncile căptuşite în albastru, dulapurile de vestiar, dozatorul de sucuri şi apă, duşurile şi toaletele ultramoderne din partea cealaltă. Tavanul era jos şi aici. Alex aproape că simțea greutatea tribunelor de deasupra.

Căpitanul echipei Stratford East era singurul jucător din cameră. Ceilalți probabil că plecaseră când el era la interviu, luându-şi tălpăşița cât mai repede după pierderea meciului. Adam Wright privea în sus către cei trei bărbați de deasupra lui. Era, în mod evident, surprins să-i vadă.

— Dacă nu vă supărați, spuse el, tocmai voiam să fac duş. De obicei, nu primim vizitatori în vestiar.

— Noi reprezentăm Clubul Suporterilor Stratford East, spuse Jachetă de Camuflaj. Şi avem ceva să vă dăm.

— Un cadou de mulțumire, adăugă Ochelari.

— Aşa e. Să vă mulțumim pentru tot ce ați făcut pentru echipă.

Jachetă de Camuflaj scoase o cutie din plastic din buzunar şi i-o întinse.

Adam Wright o luă.

— Ei, e foarte frumos din partea voastră. Dar dacă nu vă supărați, o voi deschide mai târziu.

— Am prefera s-o deschideți acum.

Alex se afla la doar câțiva metri de căpitanul echipei Stratford East, care stătea cu fața către el. Privi cum jucătorul deschide cutia şi scoate un medalion aurit cu un lanț. Era un cadou adecvat. Adam Wright purta mai multe bijuterii decât majoritatea femeilor: cercei, brățări şi câte un colier în fiecare zi a săptămânii. Dar asta nu avea sens. Cei trei bărbați erau asasini. Ce căutau ei, să-i ofere cadouri unui fotbalist care tocmai ratase un meci?

— Este foarte drăguț, spuse căpitanul echipei Stratford East, ținând medalionul. Era rotund, cam de mărimea unui mini disc. Avea o figură gravată pe o față. Era el, dând gol către poartă. E grozav! exclamă el. Le puteți spune fanilor că, ştiți, apreciez asta.

— Nu îl puneți? întrebă Jachetă de Camuflaj.

— Bineînțeles! Wright îl trecu peste cap. Medalionul îi

stătea pe pieptul muşchiulos. E destul de uşor. Din ce e făcut?

— Din cesiu, spuse Jachetă de Camuflaj.

Adam Wright păru derutat.

— E preţios? întrebă el.

— O, da. Să pui mâna pe el poate fi crimă…

Ceva îl înţepă pe Alex în ceafă. Băiatul păşi înapoi, lăsând uşa de la vestiar să se închidă şi nu mai auzi nimic din conversaţie.

Era ceva din atingerea unei arme de neconfundat. Nu numai răceala metalului; era şoapta morţii care o însoţea. Foarte încet, Alex se întoarse. Văzu arma ţinută de două mâini, din care una bandajată. Ştia că acela care o ţinea avea măcar vreo două degete rupte. Alex şi-l aminti din camera de rezonanţă magnetică de la spitalul St. Dominic's. Era scund şi bine făcut. Alex îl numise Ceas de Oţel, dar ceasul nu mai era acolo. Probabil că fusese distrus când bărbatul fusese prins de aparatul pentru RMN. Alex era surprins că acelaşi lucru nu se întâmplase şi cu gâtul lui.

— Tu!

Ceas de Oţel era şocat să-l vadă pe Alex.

Alex ridică mâinile.

— Cred că nu ştiţi cât e ora? întrebă el.

Ceas de Oţel se strâmbă. Părea nesigur de ce are de făcut. Era gata să intre în vestiar; ceilalţi membri ai Forţei Trei îl aşteptau. Dar avea o problemă personală de rezolvat cu Alex.

Se decise.

— Vom pleca împreună în linişte, ordonă el. Voi merge în spatele tău. Arma nu va fi la mai mult de câţiva centimetri depărtare de tine. Nu vei vorbi; nu te vei opri. Dacă încerci ceva – *orice* – îţi trag un glonţ în spate. Înţelegi?

— Unde mergem?

— La o camionetă. Îţi voi arăta. Acum mişcă.

Alex nu avea de ales. Vedea că Ceas de Oţel era serios. Avea să-l ducă în afara stadionului şi să-l ia prizonier a doua oară. Alex ştia că, dacă urcă în camionetă, oricum avea să fie mort. Atât Jachetă de Camuflaj, cât şi Ceas de Oţel aveau de reglat nişte conturi cu el. Erau adulţi. Asasini de meserie. El

era un copil. Dar îi învinsese de două ori. Avea să îi distreze să-l facă să plătească.

Ceas de Oțel făcu semn cu arma şi Alex păşi pe un coridor ce se îndepărta de tunel. Observase că bărbatul purta un permis de trecere exact ca al lui. Trebuia să fie fals. Nu era nimeni în jur, dar chiar dacă ar fi apărut cineva de la pază, Alex nu putea face nimic. Dacă ar fi strigat după ajutor, Ceas de Oțel l-ar fi ucis şi ar fi fugit. Erau încă sute de oameni pe Stamford Bridge; era simplu să dispară în mulțime.

Alex se gândi repede la Adam Wright şi se întrebă ce se întâmpla în vestiar. Dar nu putea face nimic pentru fotbalist. Era mai îngrijorat pentru sine.

Părăsiră clădirea. Peluza est era acum în spatele lor, terasele ridicându-se de la pământ. Drept în față era un perete înalt. Alex ştia că dincolo de el trecea calea ferată – peretele fusese construit pentru a ține zgomotul deoparte. De partea cealaltă a şinelor se afla un cimitir. Alex fusese acolo când unchiul său, Ian Rider, fusese îngropat. Trebuia să gândească. Dacă nu făcea repede ceva, nu era exclus să i se alăture curând.

Ceas de Oțel îl împinse cu arma, lovindu-l intenționat. Văzuse doi polițişti de partea cealaltă a porților care dădeau în Fullham Road. Era o coadă nesfârşită de oameni care treceau încet de porți. Barurile, restaurantele şi hotelurile erau deschise. Alex se opri. Nu-i venea să creadă că urmau să treacă prin mijlocul a toate astea.

Ceas de Oțel simți ezitarea sa.

— Vom merge acum, sâsâi el. Ține minte. Arma nu se vede. Un singur glonț şi nimeni nu va şti de unde a venit. Vei zace în şanț, şi eu voi fi plecat. Treci de porți şi traversează strada. Îți voi spune eu unde să mergi după asta.

Alex începu să înainteze, având peretele în stânga. O luă după colț şi văzu casele de bilete şi magazinul de suveniruri chiar în fața lui. Fanii Stratford East păreau să fi plecat, luând dezamăgirea cu ei. Dar suporterii lui Chelsea nu se grăbeau. Era o după-amiază plăcută şi era un loc în care să întâlneşti prieteni, savurând victoria. Alex ştia că situația sa avea să se înrăutățească cu fiecare pas pe care-l făcea. Chiar

acolo, acum, trebuia să poată face ceva. Erau şi cei doi poliţişti care vorbeau unul cu celălalt, neştiind că e în neregulă ceva. Trebuiau să fie alte zeci pe Fullham Road. Dar odată ce Alex se îndepărta de mulţime, avea să fie expus complet. Ceas de Oţel spusese ceva despre o camionetă. Alex îşi imagină uşa de oţel închizându-se în urma lui. În acel moment avea să fie ca şi mort.

Trebuia să facă acum ceva, înainte să fie prea târziu. Privi peste umăr. Ceas de Oţel era atent, păstrând o distanţă între ei. Bărbatul avea mâinile ascunse sub jachetă. Nici nu părea că cei doi sunt împreună, dar Alex ştia că arma era îndreptată către el. Dacă ar fi încercat ceva, Ceas de Oţel ar fi tras prin material. Nu putea vorbi; nu se putea întoarce. Trebuia să meargă.

Porţile se apropiau. Fullham Road era după ele. Unul dintre poliţişti dădea cuiva indicaţii. Dar nu aveau să-l ajute pe el. Dar mulţimea? În faţa lui, aproape de ieşire, zări ceva roşu şi negru. Doi suporteri Stratford East în tricourile echipei. Unul din ei era chel, cu ochi mici, roşii şi o faţă aspră, marcată de semne. Se certa cu fanii Chelsea care plecau şi Alex văzu că acesta era pus pe harţă. Se legăna pe picioare. Probabil că băuse. Dar erau prea mulţi poliţişti în jur. Tot ce avea era atitudine – şi arăta din plin că o avea.

Alex se îndrepta către el, cu Ceas de Oţel în spatele lui. Şi deodată îi veni o idee. Ceas de Oţel supraveghea orice mişcare a sa. Dar nu-i vedea faţa. Nu vedea ce făcea cu mâinile.

Dar suporterul Stratford East putea.

Alex încetini.

— Mergi în continuare! ordonă Ceas de Oţel cu o voce joasă, urâtă.

Alex se holba la bărbatul chel. Citise odată undeva că, dacă te uiţi atent la cineva mult timp, persoana respectivă devine conştientă de tine. Încercase acest lucru destul de des când se plictisea în clasă. Acum îşi concentra toată atenţia asupra bărbatului în timp ce continua să meargă înainte, făcându-şi loc prin mulţime.

Bărbatul privi în sus. Nu era telepatie; pur şi simplu nu-l

putea evita. Alex era cam la cincisprezece metri distanță, apropiindu-se mereu. Oamenii treceau prin fața lui – tați cu fiii lor, cupluri, fani îmbrăcați în costumul albastru al Chelsea –, dar Alex îi ignora. Ochii săi erau ațintiți asupra suporterului Stratford East.

Chelul îl observă. Ochii i se îngustară.

Alex își ținea mâna pe piept. Cu privirea fixată pe bărbat, ridică două degete încet şi deliberat, apoi lăsă să cadă unul din ele. Fără ca Ceas de Oțel să-l vadă, el semnalase scorul: 2-1. Şi ridicase degetul mijlociu în mod ofensator. Alex se strâmbă la suporter, încercând să pară cât de agresiv putea. Suporterul făcu ochii mari. Alex repetă semnul. Aceasta era cea mai ofensatoare insultă pe care o putea adresa bărbatului fără să deschidă gura.

Alex avusese dreptate. Suporterul era beat. Privise cum echipa sa pierduse cu aproape la fel de mult dezgust ca şi Drevin însuşi şi lovitura de pedeapsă ratată în ultimele secunde îl înrăise. Şi iată că un puşti tupeist, un suporter Chelsea îşi bătea joc de el! Ei bine, la dracu' cu poliția! La dracu' cu mulțimea. Nu avea de gând să stea şi să suporte. Avea să-i facă felul.

Se repezi înainte. Alex simți o undă de exaltare când văzu că tactica sa funcționase. În spatele său, Ceas de Oțel nu realizase ce se întâmpla. Trebuia ca totul să se petreacă foarte repede; Alex avea nevoie de elementul surpriză.

Suporterul Stratford East se opri în fața lui, blocându-i calea.

— Care e problema ta? întrebă el.

Alex se opri – nu avea de ales – şi îl simți pe Ceas de Oțel izbindu-se de el. Nu mai exista nicio distanță între ei.

— Am spus – care e problema ta?

Alex nu spuse nimic. I se ordonase să nu vorbească. În schimb, îşi schimonosi fața într-o grimasă de amuzament, bătându-şi joc de bărbatul care stătea în fața lui.

Funcționă. Suporterul îl înjură şi întinse pumnul drept. Alex se aplecă. Pumnul trecu de capul lui şi izbi gâtul lui Ceas de Oțel, care stătea chiar în spatele lui. Arma se descărcă. Glonțul îl nimeri pe suporter în braț. Izbucni

panica. Deodată toată lumea țipa şi alerga, conştientă că cineva fusese împuşcat, dar fără să ştie cine trăsese. Cei doi polițişti intrară pe porți. În spatele lor un al treilea polițist apăru călare. Calul necheză şi începu să-şi croiască drum prin mulțimea care se împrăştia.

Suporterul Stratford East stătea pe jos, ținându-se de brațul rănit. Lui Alex îi păru rău pentru el, dar nu avea de gând să zăbovească. În secunda în care arma se declanşase, el se îndepărtă, plonjând în mulțime, strecurându-se în dreapta şi în stânga, în speranța că Ceas de Oțel nu va avea şansa să tragă din nou.

Se sincronizase perfect. Ceas de Oțel nu îndrăzni să mai tragă o dată. Era deja prea multă lume între el şi Alex. Şi nu putea scoate arma fără să atragă atenția asupra sa. Poliția era peste tot. Nu mai putea face nimic.

Alex alergă, trecu de magazinul Chelsea către intrare, unde îl lăsase maşina înainte de meci. Tamara Knight se afla acolo. Părea alarmată şi Alex se întrebă dacă auzise împuşcătura. Apoi realiză că ea se uita la el. Se vedea pe fața lui că ceva era în neregulă.

— Alex? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Chemați ajutoare! exclamă el. Chemați poliția. Orice. Inspiră adânc. Trebuie să trimiteți pe cineva la vestiare. Adam Wright. Cred că este în pericol.

— Cum? Despre ce vorbeşti?

— Forța Trei. Era prea complicat să explice. Asistenta personală a lui Drevin îl privea de parcă era sonat. De unde să înceapă? Aveți încredere în mine, imploră el. Trebuie să trimiteți paza la vestiare. Vă rog! Credeți-mă…

Tamara se uită la el câteva secunde, cântărindu-l. Nu părea să-l creadă. Dar apoi aprobă din cap.

— Bine, atunci. Este un paznic înăuntru. Se întoarse şi se îndreptă în grabă către tribuna vestică.

Dar era deja prea târziu.

Cei trei bărbați părăsiseră vestiarul. Adam Wright era singur. Juca între degete noul medalion primit. Avea mai mult de o duzină acasă – din aur şi platină. Îi plăcuseră mereu medalioanele, chiar de când era un băiețel, în Essex. I

se părea că i se potrivesc.

Era ciudat, totuşi. Să primească un cadou după un astfel de meci. Adam Wright se gândi la lovitura de pedeapsă ratată în timp ce se îndrepta către duş. Oricum ar fi privit lucrurile, nu avea un sezon bun. Poate era vremea să se gândească la un nou transfer. Trebuia să fie atent. Dacă jocul său începea să scadă, putea pierde din afacerile cu reclame şi sponsorizări. Şi, dacă s-ar fi întâmplat asta, cum avea să-şi plătească următorul Ferrari?

Scoase prosopul. Zâmbi zărindu-se într-o oglindă. Avea un corp perfect şi îi plăcea cum îi stătea cu medalionul pe piept. De-abia aştepta să i-l arate lui Cayenne.

Dădu drumul la apă la maximum. Apa fierbinte țâşni în jos. Păşi sub jet şi apa îi inundă gâtul şi umerii. Se întoarse.

Bărbații care îi dăduseră lui Adam Wright medalionul îi spuseseră că era făcut din cesiu. Ce nu îi spuseseră era că cesiul este un metal alcalin din prima grupă a tabelului periodic al elementelor. Nu se găseşte în natură. Are doar un electron în stratul exterior. Şi, ca toate metalele alcaline, reacționează extrem de violent când este expus la apă. Medalionul avusese un strat de ceară pentru a-l proteja de atmosferă, dar ceara se topea acum la duş.

Adam Wright ştiu că era ceva în neregulă când simți o arsură puternică. Se gândi un moment că apa era prea fierbinte. Apoi privi în jos şi, spre uimirea lui, văzu o flacără strălucitoare izbucnind în fața lui. Deschise gura ca să țipe şi, în acel moment, medalionul din cesiu explodă. Țipătul i se stinse în gât. Cu apa curgând, căzu în genunchi cu mâinile întinse şi, timp de o secundă, arătă exact ca un portar, la câteva secunde după ce lăsase mingea să intre în poartă. Apoi căzu înainte şi rămase nemişcat.

Două minute mai târziu, uşa vestiarului se deschise şi un grup de oameni de la pază se năpustiră înăuntru. Nu mai puteau face nimic. Adam Wright zăcea pe podea, cu apă în jurul lui. Din pieptul său ieşea fum, urcând pe la subsuori.

Căpitanul echipei Stratford East şi atacantul Angliei executase ultimul lui penalty.

Şi cei care veniseră după el nu rataseră.

În ziua următoare, Alex juca tenis de masă cu Paul Drevin. Încă o dată, Paul îl bătea. Scorul era 15-18 şi era la serviciu. Lovi mingea, încercând să-i exprime un efect de rostogolire. Paul o pară. Alex se repezi şi o prinse. Mingea lovi colțul mesei şi sări peste marginea lui Paul. 16-18. Mai avea o şansă.

Cei doi băieți jucau în cea mai deosebită încăpere în care Alex fusese vreodată. Era mai lungă de şaizeci de metri, dar avea o lățime de doar şase metri, ca un trabuc supradimensionat, cu hublouri de-a lungul pereților. O parte din cameră avea covor şi scaune luxoase din piele, aşezate în jurul unei măsuțe de cafea, un dulap cu băuturi şi un TV cu ecran lat. Apoi era zona de jocuri: cu masă de ping-pong, de biliard, PlayStation şi sală de fitness. Alături era o bucătărie mică, dar bine echipată şi, de partea cealaltă, închis, un birou cu o bibliotecă şi masă de conferințe unde Nikolai Drevin lucra acum.

Şi toate acestea se aflau la doisprezece de mii de metri deasupra Pământului.

Alex şi Paul se îndreptau către America, zburând cu avionul particular 747 al lui Drevin, pe care acesta îl adaptase nevoilor personale. Fără scaune îngrămădite şi mâncare de la microunde pe tăvi din plastic. Interiorul acestui avion era de neimaginat. Cu excepția zgomotului motoarelor şi a turbulențelor ocazionale, Alex cu greu ar fi crezut că se află în aer.

Era bucuros să fie departe de Anglia.

Moartea lui Adam Wright ajunsese, bineînțeles, pe prima pagină a fiecărui ziar. Devenise şi principalul subiect al tuturor programelor de ştiri de la TV. De data aceasta, Alex nu fusese implicat – şi pentru asta trebuia să-i mulțumească Tamarei Knight. Ea era singura care ştia că îl văzuse şi-l urmărise pe unul dintre ucigaşi la Stamford Bridge şi, când cadavrul fusese descoperit la duş, ea hotărâse să păstreze informația pentru sine. După cum îi spusese lui Alex, el

trecuse prin destule. Forța Trei se declarase deja responsabilă pentru crimă, explicând că fotbalistul reprezentase o altă victimă în războiul lor împotriva lui Drevin. Ce diferență ar fi fost dacă Alex ar fi fost târât în asta încă o dată?

Tamara era şi ea în avion, aşezată într-unul din scaune, citind o carte. Alex privi coperta şi văzu titlul. Citea o istorie a călătoriilor în spațiu, evident pregătindu-se pentru lansarea care urma să aibă loc în doar trei zile. Privi în sus pentru puțin timp în timp ce el îşi pregăti următorul serviciu, apoi dădu pagina.

Alex pierdu serviciul şi, două puncte mai târziu, şi meciul. Se întreba dacă ajunseseră deja deasupra coastei canadiene. Trecuseră cinci ore de când părăsiseră aeroportul Heathrow şi, cu tot confortul din avion, era conştient de faptul că se afla într-un spațiu ciudat, gol, bântuind la marginea lumii, între două fusuri orare.

— Ți-e foame? îl întrebă Paul.

— Nu, mulțumesc, răspunse Alex.

Avionul avea bucătar şi două stewardese, care le serviseră o masă cu fructe proaspete, cafea şi cornuri, imediat după ce decolaseră.

— Putem vedea un film dacă vrei.

— Bine.

Paul puse jos paleta şi se lăsă într-unul din scaunele de alături.

— Păcat că nu avem mai mult timp la New York, spuse el. Chiar voiam să ți-l arăt. Este un oraş ca lumea, în care e bine numai să te plimbi. Şi are magazine grozave. Voiam să cumpăr multă aparatură.

— Cât timp vom sta acolo?

— Tata spune că doar o zi. Trebuie să întâlnească nişte oameni – sau plecăm direct spre Flamingo Bay. Paul apăsă un buton de pe brațul scaunului şi, un moment mai târziu, apăru una din stewardese. Putem vedea un film? întrebă el.

— Bineînțeles. Stewardesa zâmbi. Vă voi aduce meniul. Şi doriți ceva de băut?

— Eu vreau o cola. Alex?

— Nu, mulțumesc.

Alex se așează față în față cu Paul, evitând privirea acestuia. I se părea că Paul semăna mai mult cu tatăl său decât realiza el. În ciuda protestelor sale, se încadra perfect în stilul de viață de miliardar, cu avion particular, case în întreaga lume şi libertate totală. Amândoi ar fi trebuit să se afle la şcoală. Alex se gândi la Brookland şi îşi dori să fie cu prietenii săi, jucându-se şi intrând în belele – să se întoarcă la realitate.

Se simțea vinovat deoarece, deşi nu-i spusese nimic lui Paul, se hotărâse deja. De îndată ce ajungeau la New York, avea să părăsească familia Drevin. Îi părea rău pentru Paul. Din ce în ce mai mult, celălalt băiat părea să se bazeze pe prietenia lor, purtându-se cu el ca şi cu celelalte lucruri de care dispunea. Paul nu alesese asta, dar aşa era să fie şi, într-o zi, urma să iasă şi el în lume şi să ia decizii importante.

Dar Alex se săturase. Nikolai Drevin nu avea nimic din ceşi dorea el. Mai mult decât atât, Alex devenea din ce în ce mai stingherit, conştient de plasa invizibilă care-l înconjura. Se întâlnise deja cu Forța Trei de două ori. Poate că a treia oară nu mai era la fel de norocos. Oricare ar fi fost disputa lor cu Drevin, nu voia să fie implicat în ea.

Şi mai era şi problema lui Drevin însuşi. Erau multe care nu se legau. Dacă era îngrijorat de siguranța lui Paul, de ce nu pusese gărzi la spital? Şi era, oare, o coincidență că răpitorii îl duseseră pe Alex într-o clădire pe care Drevin – sau una din multele sale companii – o deținea? Alex se gândi la întâlnirea cu Kaspar. Şeful Forței Trei era gata să-i taie un deget – şi ar fi făcut-o dacă Alex nu l-ar fi convins cine este. Dacă Paul Drevin ar fi fost răpit, ar fi fost desfigurat. De ce? Exista vreo răfuială personală între Nikolai Drevin şi Kaspar pe care amândoi o țineau ascunsă?

Alex nu avea încredere în Drevin. Acesta era adevărul. Când se întrecuseră pe pistă, Drevin încercase să-l omoare. Dacă Alex s-ar fi răsturnat în tunel, ar fi fost strivit – şi asta pentru că rusului nu-i plăcea să piardă. Pierduse împotriva lui Chelsea şi, ca rezultat, un om murise. Oare Drevin era răspunzător şi pentru asta? Alex îşi aminti că-l văzuse

vorbind la telefon la câteva secunde după terminarea meciului. Şi, când Alex îl zărise pe Dinte de Argint, acesta băga ceva în buzunar. Putea fi un telefon? Oare primise ordin direct de la Drevin?

Ei bine, se hotărâse. De îndată ce ajungea la New York, avea să o sune pe Jack Starbright, care se afla la doar două ore distanță, în Washington. Ştia că ea s-ar fi bucurat să i se alăture, mai ales dacă ar fi aflat că este în pericol. I-ar fi spus lui Nikolai Drevin că îi era dor de casă. Nu conta ce scuză avea să inventeze. Când Drevin şi fiul său vor zbura către Flamingo Bay, urmau să călătorească fără el.

— E totul în regulă, Alex?

Alex privi în sus şi realiză că Tamara Knight îl examina. Încă nu se lămurise în privința ei. Nu se purtase niciodată deosebit de prietenos cu el şi părea complet devotată lui Nikolai Drevin. Pe de altă parte, după câte ştia el, nu-i spusese despre implicarea lui în moartea lui Adam Wright. Chiar acum, îl studia cu suspiciune. Poate că şi ea încerca să se dumirească în privința lui.

— Sunt bine, mulțumesc, spuse Alex.

— Aştepți cu nerăbdare lansarea?

Alex ridică din umeri.

— Cred că da.

Paul alesese un film. Luminile din centrul cabinei se micşorară şi, câteva minute mai târziu, începu filmul.

Era imediat după ora unu, la New York, când aterizară pe Aeroportul JFK. Nikolai Drevin ieşise din birou în ultima oră a zborului, îi dictase o scrisoare Tamarei şi se întreținuse cu Paul. O parte din conversație era în rusă şi Alex avu impresia că tatăl şi fiul vorbeau despre el.

Avionul 747 trase la o zonă de aşteptare. Privind pe geam, Alex zări o limuzină cu şofer aşteptându-i. Presupuse că un om atât de bogat şi de influent precum Drevin nu trebuia să stea cu toți ceilalți la rând pentru controlul vamal, şi avea dreptate. Uşa avionului se deschise automat şi doi bărbați în costume – de la vamă – intrară. Unul din ei avea o servietă metalică ce conținea un computer şi o ştampilă uzată pentru

paşapoarte.

— Bună ziua, domnule Drevin, spuse bărbatul. Era tânăr, proaspăt bărbierit, cu păr blond scurt şi ochelari fumurii. Bine ați venit la New York!

— Mulțumesc. Drevin îşi scoase paşaportul.

Bărbatul îl scană pe computer fără ca măcar să-l privească, apoi ştampilă una dintre pagini. Făcu acelaşi lucru pentru Paul şi Tamara. Pe al lui Alex îl luă la sfârşit, se uită la fotografie şi o lăsă mai jos, în spatele capacului servietei. Ofițerul vamal îl ridică înapoi cu o privire de nedumerire politicoasă.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el către Drevin. Avem o problemă aici.

— Ce problemă? Drevin era enervat.

— Paşaportul acesta este expirat. A expirat acum două zile.

— Nu este posibil. Drevin se întinse după paşaport Privi data de expirare, apoi pe Alex. Omul are dreptate, spuse el.

— Nu. Alex era şocat. Era adevărat că nu se uitase atent la paşaportul său de multă vreme, dar era sigur că-l avea de numai patru ani. Era o fotografie caraghioasă cu el la zece ani; îşi aminti cum mersese cu Jack să o facă. Nu se poate! protestă el.

Drevin îi dădu paşaportul. Alex îl studie. Aceeaşi fotografie. Tunsoarea groaznică îl ruşina ca de obicei. Figurau semnătura lui şi numele şi adresa lui Ian Rider, acesta fiind cea mai apropiată rudă a lui. Dar ofițerul vamal avea dreptate. Paşaportul său expirase cu o zi înainte ca el să părăsească Londra.

— Dar cum s-a putut întâmpla? se întrebă Alex. Nu-i venea să creadă că fusese atât de prostuț. De ce nu au observat pe Heathrow?

— Presupun că nu s-au uitat cu atenție, spuse americanul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Drevin. Vocea îi suna rece.

— Ei bine, domnule, îmi pare rău, dar nu-i putem permite oaspetelui dumneavoastră să intre în Statele Unite. În condiții normale, ar fi trimis înapoi acasă, dar cred că putem

rezolva. Cât timp plănuiți să stați aici?

— Mai puțin de douăzeci şi patru de ore, răspunse Drevin. Plecăm mâine.

— În acest caz, îl putem ține pe domnul Rider aici, la aeroport va fi ca şi cum ar fi în tranzit. Îl puteți lua când plecați.

— Dar băiatul doreşte doar să stea aici o noapte. Nu poate fi o amenințare pentru siguranța americană, încât să nu-i permiteți să stea cu mine!

— Îmi pare foarte rău, domnule Drevin. Asta e situația. Ar trebui, într-adevăr, să se afle în drum spre Marea Britanie. Fac tot ce se poate. Dar nu-i pot permite să intre.

— Nu înțeleg, insistă Alex. L-am făcut acum patru ani – sunt sigur de asta. Se simțea nedreptățit. Atât Drevin, cât şi fiul său se uitau la el de parcă ar fi fost numai vina lui, ceea ce, într-un fel, era adevărat.

— Se pare că nu avem de ales, Alex, spuse Drevin. Se întoarse către ofițerul vamal. Unde îl veți ține?

— Avem camere aici la aeroport, domnule. Va avea TV şi un duş. Vă asigur că va fi în regulă.

— Atunci, se pare că va trebui să te luăm mâine, Alex.

Drevin se ridică şi părăsi avionul. Paul şi Tamara îl urmară. Asistenta nu spusese nimic pe durata discuției. Alex privi pe fereastră cum aceştia intră în limuzină. Apoi plecară şi rămase singur cu cei doi americani.

— Ai vreun bagaj de mână? întrebă unul din ei.

— Nu.

— OK. Numele meu este Shulsky. Ed Shulsky. Vino cu mine.

Alex îl urmă pe american pe pistă, iar celălalt ofițer vamal veni în spatele lor. O altă maşină îi aştepta şi Alex se urcă în spate. Shulsky se urcă în față. Celălalt rămase.

— Stai liniştit. Nu va dura mult, spuse Shulsky.

Uşile se închiseră automat. Alex, departe de a fi liniştit, se lăsă pe spate şi privi încotro se îndreptau.

Ieşiră din aeroport, trecură de o barieră dublă şi de o poartă. Deja era ciudat. Nu spusese Shulsky că avea să-şi petreacă noaptea pe JFK? Dar se părea că se îndreptau către

Manhattan. Şoferul intră în traficul de pe strada care ducea către podul Brooklyn şi, deodată, Alex se trezi privind peste apă, către cel mai frumos orizont din lume. Chiar şi acum, în aceste circumstanțe, priveliştea îl emoționa, aroganța magnifică a zgârie-norilor strânşi grămadă pe insula haotică, crispată, un monument al puterii, al succesului şi al stilului de viață american.

Alex se aplecă înainte.

— Unde mergem? întrebă el.

— Ajungem în curând, răspunse Shulsky.

— Am crezut că ați spus că rămânem la aeroport.

— Relaxează-te, Alex! Vom avea grijă de tine.

Alex ştia că se petrecea ceva. Nu fusese nimic în neregulă cu paşaportul lui. Era sigur de asta. Dar nu putea face nimic. Era încuiat într-o maşină, în cealaltă parte a lumii, şi nu putea decât să stea aşezat pe spate şi – după cum ar fi spus americanii – să fie luat la o plimbare cu maşina.

Privi pe fereastră în timp ce traversau podul şi o luară spre nord, către pustiul groaznic unde se aflase cândva World Trade Center. Vizitase New Yorkul de câteva ori şi avea amintiri plăcute despre oraş. Acum era dus prin Soho, în sudul Manhattanului.

Maşina încetini şi observă o galerie de artă cu o vitrină plină de desene animate, cu numele scris cu litere aurii pe sticlă. Intrară într-un garaj. Alex oftă şi scutură din cap. Acum ştia exact unde se afla.

În Miami se numeau Centurion International Advertising. Galeria de aici, din New York, se numea Creative Ideas Animation. Două nume diferite, dar aceleaşi trei litere.

CIA.

Maşina urcă la primul etaj al garajului şi se opri. Shulsky ieşi şi deschise uşa pentru Alex.

— Pe aici, îi zise el.

Alex îl urmă către o uşă de metal goală, care ar fi putut duce într-o cameră frigorifică sau poate în încăperea unui generator electric. Era un cifru de acces pe perete şi Shulsky introduse un cod din şapte cifre. Se auzi un zgomot şi uşa se deschise. Alex intră printr-un coridor gol, cu camere TV cu

circuit închis îndreptate către el şi o altă uşă la capăt. Se deschise în timp ce el se apropia.

Acolo era o zonă plăcută de primire şi, după ea, birouri pline de telefoane şi de calculatoare. Două telefoniste stăteau după biroul principal, iar bărbaţi şi femei în costum treceau de-a lungul coridoarelor mochetate. Un bărbat de culoare, cu păr alb şi mustaţă, îl aştepta. Alex îl recunoscu pe dată. Se numea Joe Byrne. Era directorul adjunct al operaţiunilor din Departamentul de Acţiuni sub Acoperire al CIA din Statele Unite.

— Mă bucur să te revăd, Alex, spuse el.

— Nu sunt atât de sigur, răspunse Alex. Acum îşi aminti că paşaportul său dispăruse pentru scurt timp în servieta lui Shulsky. Mi-aţi substituit paşaportul, spuse el. Cel pe care i l-aţi arătat lui Drevin era fals.

Joe Byrne aprobă din cap.

— Vino pe aici. Să-ţi arăt biroul meu. Cred că e timpul să stăm puţin de vorbă.

CEL MAI MARE CRIMINAL DIN LUME

Biroul lui Byrne era identic cu cel pe care Alex îl vizitase în Miami. Avea aceeaşi mobilă obişnuită, aceeaşi pereți goi, acelaşi aer condiționat dat prea tare. Numai priveliştea era diferită. Alex presupuse că avea probabil ceva similar aproape în fiecare oraş mare din America.

— Vrei ceva de băut? întrebă Byrne în timp ce se aşeza la biroul său.

— Nişte apă, mulțumesc.

Erau câteva sticle pe un dulap, într-o parte. Alex se servi.

— Mă bucur să te văd din nou, Alex. Byrne părea obosit Arăta de parcă nu dormise o săptămână. N-am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru munca pe care ai făcut-o pentru noi pe Insula rechinilor.

— Mi-a părut rău pentru agenții dumneavoastră.

— Tom Turner şi Belinda Troy. Da, a fost neplăcut Am regretat că i-am pierdut. Dar n-a fost vina ta. Tu ai făcut o treabă grozavă. Byrne îl studie pe Alex. Arăți bine, continuă el. Mi-a părut rău să aud că ai fost rănit în Londra. I-am spus şefului ăluia al tău, Alan Blunt, că nu e o idee bună să implice un puşti într-o astfel de treabă. Bineînțeles că nu m-a ascultat. Niciodată nu o face. Într-un fel, de asta te afli aici acum.

— De ce *mă aflu* aici?

— Trebuia să te luăm de lângă Drevin fără să-l alertăm asupra faptului că CIA este implicat, explică Byrne. După cum ai spus, ți-am schimbat paşaportul, aşa că acum el crede că eşti blocat în vamă. Asta ne oferă şansa de a sta de vorbă. De fapt, speram că ne poți ajuta.

— Lăsați-o baltă, domnule Byrne. Alex dădu din cap. M-am hotărât deja înainte de a ateriza. Nu vreau să mai am de a face cu Drevin. Aşa că, dacă nu vă deranjează să mă urcați într-un avion spre Washington, eu vă spun la revedere.

— Washington? Byrne ridică o sprânceană. Este ciudat că ai spus asta. Dar mă tem că nu poți pleca pur şi simplu, Alex. Lăsând celelalte la o parte, nu ai paşaport valid, ai

uitat? Ridică imediat o mână cu un gest conciliant. Ascultă-mă, doar. Ceea ce vreau să spun te poate interesa cu adevărat şi când termin, îmi poți spune ce crezi. Adevărul e că acum te afli într-o situație unică. Ne-ai putea fi de mare folos. Şi habar nu ai câte sunt în joc.

Alex oftă.

— Unde am mai auzit asta? Deschise sticla de apă şi se aşează în fața omului de la CIA. Bine. Spuneți.

— Ei bine, după cum probabil ai ghicit, totul are de a face cu Drevin, începu Byrne. Nikolai Vladimir Drevin. După calculele noastre, este al patrulea sau al cincilea cel mai bogat om în viață şi, bineînțeles, britanicii îl adoră. A cumpărat o echipă de fotbal, este mare om de afaceri, donează bani în scopuri caritabile. Şi apoi mai e şi Ark Angel. Mulțumită lui, voi, britanicii, veți monopoliza piața turistică spațială or acesta este un premiu care merită. Dar mă tem că nu e chiar atât de uşor. Vezi tu, în ultimele optsprezece luni, CIA şi Departamentul de Stat l-au investigat pe Drevin şi noi am descoperit că nu e chiar ceea ce pare. Mă refer la crima organizată, Alex. Şi toate drumurile duc direct la el. Ca să rezum, credem că el este cel mai mare criminal din lume.

Byrne se opri. Alex nu reacționă în niciun fel. După toate prin câte trecuse, nimic nu-l mai surprindea.

— Este complicat, continuă Byrne. Aşa că îți voi spune în linii mari. Ca să-l înțelegi pe Drevin, trebuie să te întorci la destrămarea Uniunii Sovietice la începutul anilor ’90. Comunismul primise lovitura de grație şi întreaga țară de-abia aştepta un nou început. Dar era o problemă. Noul guvern rus era falimentar. Avea mare nevoie de bani şi a decis să vândă toate bunurile sale, adică fabricile de maşini, centralele hidroelectrice, companiile aeriene şi, cel mai crucial, câmpurile petroliere. Le-au vândut ieftin, uneori pentru o sumă nesemnificativă. Nu le rămânea altă alternativă, pentru că aveau nevoie de bani rapid şi pe loc. În următorii ani, a apărut un nou grup de oameni de afaceri. Ei se aflau la locul potrivit, la momentul potrivit şi au observat această oportunitate fantastică. Aceşti oameni nu aveau să devină milionari peste noapte. Cum prețul acțiunilor a

crescut, aveau să devină *miliardari* – şi exact asta s-a întâmplat. Nikolai Drevin era unul dintre aceşti oameni, dar el era foarte diferit de restul. Nu ştim multe despre trecutul său. Este greu să afli ce s-a întâmplat în Rusia în ultimii douăzeci de ani. Credem că Drevin a început în armată. Era cu siguranță o figură importantă în KGB. Apoi îi pierdem urma până ce reapare cu o vânzare de succes – din toate lucrurile posibile – de echipamente de grădinărit. Şi-a dublat şi acțiunile, în special cele petroliere. O ducea bine, dar nu foarte bine, iar când vânzarea secolului a început, nu avea destui bani să ia şi el o felie. Şi atunci i-a venit o idee măreață. Munca sa în armată şi în KGB îl pusese în contact cu lumea subterană a Rusiei – vorbesc despre mafie. Ştia toate numele mari, aşa că a mers la ei pentru un împrumut. Vezi tu, el era un om de afaceri respectabil. Vedea în viitor şi, cu ajutorul lor, putea cumpăra mult. Avea nevoie de circa opt milioane de dolari, destul pentru a cumpăra acțiuni de control la Novgerol, una dintre marile companii petroliere ruseşti. Mafia s-a întâlnit cu el şi a decis că îl plăcea, dar nu avea suficienți bani, aşa că a apelat la prietenii ei din Japonia. Ai auzit de yakuza? Ei bine, şi ei erau interesați şi, ca să se rotunjească lucrurile, triadele chinezeşti au decis să se alăture afacerii. Între cele trei s-au adunat banii şi Drevin a intrat în joc. Dintr-odată, el era un jucător important. Aşa că a cumpărat la Novgerol. A luat pe nimic şi cei care au avut de suferit la sfârşit au fost ruşii. Era petrolul lor şi a fost, mai mult sau mai puțin, furat de la ei. Mă îndoiesc că Drevin n-a putut dormi din cauza asta. Acțiunile lui s-au dublat, triplat, multiplicat cu o sută şi el a putut plăti înapoi prietenilor săi criminali cu dobândă, şi cu asta basta. Bineînțeles că au fost oameni care i-au stat în cale. Unii au protestat. Poliția a început o anchetă. Şi, ghici! Toți au fost ucişi. Era suficient să strănuți înspre Drevin şi cineva venea acasă la tine cu mitraliera. Să te ucidă. Să-ți ucidă familia. Să-i ucidă pe toți cunoscuții tăi. Era mai uşor să taci şi, crede-mă, după o vreme, lumea asta a făcut. Deci, Drevin lucrează cu mafia. Şi cu yakuza. Şi cu triadele. Şi, bineînțeles, dacă aceşti oameni îl cunosc, nu-l vor lăsa în pace. Nu că lui Drevin i-ar păsa.

Are destui bani; dar chestia e că oameni ca aceştia vor mereu mai mult. Aşa că el continuă să lucreze cu ei. Devine, dacă vrei, bancherul a jumătate dintre organizațiile criminale din lume. Yakuza vinde arme energetice ruseşti grupărilor teroriste; triadele scot droguri din Burma şi din Afganistan; mafia pătrunde pe piața drogurilor şi a prostituției în Vest: Drevin oferă banii în mână. Aş spune că în întreaga lume există sute de afaceri murdare şi banii lui Drevin sunt în spatele majorității acestora.

— Dacă ştiți atât de multe despre el, de ce nu-l arestați? întrebă Alex.

Capul i se învârtea. Tocmai petrecuse aproape o săptămână cu acest bărbat şi încerca să pună cap la cap ce spunea Byrne cu ceea ce observase el însuşi. Ghicise că Drevin nu era un sfânt; dar nu suspectase niciodată aşa ceva.

— Îl vom aresta, răspunse Byrne. Ți-am spus. Îl investigăm de peste un an. Dar când ai de a face cu mari criminali, Alex, nu este atât de uşor pe cât ai putea crede. Uită-te la Al Capone. A fost unul dintre cei mai mari gangsteri ai Americii. Nimeni nu ştie câți oameni a ucis. Dar în ciuda tuturor investigațiilor FBI, la sfârşit l-au putut prinde doar cu faptul că nu îşi plătise taxa pe venit. La fel este cu Drevin. Este inteligent. Şi-a acoperit spatele. O afacere aici, una dincolo – nu lasă urme. Auzim şoapte şi aluzii, dar e ca atunci când încerci să construieşti un castel din fire de nisip. Martorii sunt prea speriați să vorbească. Oricine iese în față este ucis. Chiar şi aşa, încet, dar sigur, am construit un caz împotriva lui. Departamentul de Stat a adunat peste două mii de documente. Există mărturii scrise, casete audio şi video, fotografii. O echipă de treizeci de oameni a lucrat zi şi noapte luni de zile; încă lucrează. Şi toți au trebuit să fie protejați. De la început ne-a fost frică să nu ajungă Drevin la ei. Poate chiar să trimită oameni să distrugă dovezile. Mercenari. Sinucigaşi cu bombe. Îl cred în stare de orice. Aşa că am depozitat totul undeva, în siguranță.

— Unde?

— Asta m-a interesat când ai spus de Washington. Dosarul

lui Drevin este depozitat probabil în locul cel mai sigur din Statele Unite. În Pentagon.

Byrne se ridică şi îşi luă o sticlă de apă; toată vorbăria îl făcuse să arate mai extenuat ca niciodată.

— Plănuim să-l arestăm pe Drevin peste o săptămână. Nu cred că trebuie să-ți spun că aceste informații sunt strict confidențiale. Problema reală este Ark Angel. Guvernul britanic a investit miliarde în stația spațială şi, dacă îl arestăm pe Drevin, întregul proiect poate pica. De asta a trebuit să aşteptăm. A trebuit să fim absolut siguri că am unit toate punctele înainte de a acționa. Bineînțeles că cei de la MI6 ştiu ce facem. Nu am putut să-i împiedicăm să afle. Le-am arătat dovezile, dar nu vor să creadă. Nu-şi permit să creadă. Când va cădea Drevin, se va declanşa un scandal care va distruge piața financiară. Dar asta e. Omul e un borfaş; trebuie să ajungă la închisoare.

— Deci de ce aveți nevoie de mine? Alex întrebă.

Byrne se aşează din nou.

— Pentru că s-a întâmplat ceva, recunoscu el. Ceva ce nu înțelegem – şi se pare că tu eşti în mijlocul acestui lucru.

— Forța Trei.

— Exact. Iată un grup de oameni care se autointitulează ecoluptători şi care se pare că se ceartă cu Drevin, chipurile pentru că el a distrus câteva specii de păsări de pe Flamingo Bay. Dar nu ştim de unde au apărut. Nu ştim cine sunt. Ne întrebăm dacă nu cumva Drevin însuşi nu-i foloseşte ca un fel de diversiune ca să ne distragă de la investigația noastră. Doamna Jones încearcă să afle asta chiar acum – dar timpul trece. Sunt îngrijorat ca Drevin să nu facă vreo şmecherie în următoarele şapte zile şi să ne scape printre degete. Poate are de gând să dispară. Se poate duce în America de Sud sau în unele zone ale Australiei, unde să nu-l găsim. Unui om cu legături ca ale lui nu îi va fi dificil să-şi construiască o nouă identitate. Trebuie să aflăm dacă încearcă să plece şi, dacă e aşa, unde poate pleca. Aici intervii tu. Avem deja un om în interiorul organizației lui, dar nu e de ajuns, Drevin e foarte atent Nu lasă să-i scape nimic. Dar cu tine e altceva. Eşti chiar în mijlocul familiei lui, eşti prieten cu Paul Drevin. Şi

chestia bună e că ei nu ştiu nimic despre tine. Nu te suspectează. Cu siguranță nu ştiu despre legătura ta cu noi. Mâine te vor lua cu ei pe Flamingo Bay. Este ca pe Insula Rechinilor, în reluare. Nu putem trimite pe nimeni acolo. Are baza spațială în sudul insulei şi întregul loc este protejat de propriile forțe de securitate. Nici măcar nu e teritoriu american. Insula este la şaisprezece kilometri de coasta statului Barbados şi întâmplarea face să aparțină britanicilor. Drevin a închiriat-o de la guvernul vostru când a construit acolo centrul spațial. Aşa că nu putem da buzna acolo. Tot ce-ți cer este să mai stai cu ei timp de o săptămână şi să raportezi dacă vezi că se întâmplă ceva. Va fi ca o vacanță în ceea ce te priveşte. Eşti oaspetele lui Drevin…

— *Am fost* oaspetele lui Drevin, îl întrerupse Alex. V-am spus, plec.

— De ce?

Alex ridică din umeri.

— Ceea ce mi-ați spus despre el – oricum nu-l plăceam. Iar acum nici nu vreau să mă apropii de el.

— Nu vei fi în niciun fel de pericol.

— Aşa ați spus şi data trecută, domnule Byrne. Şi aproape că am fost ucis. Doi agenți chiar *au fost* ucişi.

— Şi dacă nu ne-ai fi ajutat, alte mii ar fi murit. Byrne părea cu adevărat derutat. Ce s-a întâmplat, Alex? Ți-e frică? Este din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu lunetistul?

Alex simți o durere în piept. I se întâmpla de fiecare dată când cineva îi aducea aminte de rana cauzată de glonț. Poate că avea să i se întâmple aşa mereu.

— Nu mi-e frică, spuse el. Numai că nu-mi place să fiu folosit.

— Noi te folosim numai pentru că eşti foarte bun, răspunse Byrne. Şi de data aceasta nu te mint. Nu lucrezi pentru MI6 şi nici pentru noi. Vreau doar să-ți continui vacanța şi, dacă-l vezi pe Drevin împachetând valizele sau dacă un submarin apare în mijlocul nopții, dă-ne un telefon. Ți-am spus deja, am un agent pe insulă şi va exista o echipă de sprijin la doar şaisprezece kilometri, pe Barbados. Vei fi supravegheat mereu. Nu ți se va întâmpla nimic. Mă tem

doar că Drevin va scăpa. Încă şapte zile, Alex. Apoi îl putem aresta şi tu poți pleca acasă.

— Dar Paul?

De-abia acum Alex se gândi la Paul Drevin. Se întreba dacă ştia adevărul despre tatăl său.

— Nu i se va întâmpla nimic. Vom avea grijă de el. Cred că va merge la mama lui.

Alex nu vorbi. Voia să refuze, dar ceva îl oprea. Nu vroia ca Byrne să creadă că se teme. Poate de asta.

— O săptămână, promise Byrne. Drevin nu va suspecta nimic. Şi, în caz că dai de necaz, avem pe cineva aici care te poate ajuta.

— Pe cine?

— Te aşteaptă afară.

Se ridică şi Alex îl urmă în afara biroului, pe un coridor către o zonă deschisă. Un bărbat era aşezat la o masă şi Alex îl recunoscu pe dată. Ar fi fost greu să n-o facă. Bărbatul era foarte gras. Era chel şi avea o mustață neagră şi o față rotundă, zâmbitoare. Purta o cămaşă hawaiiană foarte colorată care nu putea fi mai puțin adecvată printre costumele închise la culoare ale agenților CIA: Alex nu văzuse niciodată atâtea flori pe o bucată de material.

— Bună, Alex! sări în picioare bărbatul.

— Bună, domnule Smithers, răspunse Alex.

— Ce bucurie să te revăd! Arăți îngrozitor de bine, dacă pot spune aşa. Doamna Jones îți transmite salutări.

— Ştie că sunt aici?

— O, da. Te-am supravegheat. De fapt, ea m-a trimis aici. Smithers vorbi mai încet, deşi putea încă fi auzit în întreaga încăpere. Ne-am gândit că poate ți-ar plăcea unul sau două dispozitive noi şi, deşi americanii le fac şi ei pe ale lor, cred că noi suntem cei mai tari. Nu că ei ar fi de acord, bineînțeles!

— Dispozitive...

Alex privi cum Smithers se aplecă şi ridică o servietă pe masă.

— Absolut. N-ar avea niciun farmec fără dispozitive, nu-i aşa? Şi am nişte idei interesante. Asta, de exemplu. Scoase

un obiect pe care Alex îl recunoscu imediat. Era un aparat de inhalat, identic cu cel pe care-l folosea Paul Drevin. Uite, ştim că fiul lui Drevin foloseşte un astfel de inhalator, explică Smithers. Aşa că, dacă îl observă cineva în bagajul tău, vor presupune că e al lui. Dar e sensibil la amprente şi l-am programat pentru ca numai tu să-l foloseşti. Când apeşi pe cilindru, va trimite un nor mic de gaz. Eficient până la cinci metri. Sau poți roti cilindrul de două ori în direcția acelor de ceasornic; asta îl transformă în grenadă de mână. Cu explozie de cinci secunde. Am testat-o pe unul dintre asistenții mei. Săracul Bennett... va ieşi din spital peste vreo două luni. Îl puse deoparte şi se întoarse la servietă. Aparat de ascultat, continuă el. Parte din datoria ta este să asculți orice lucru interesant care poate fi spus de Drevin şi pentru asta ai nevoie de acestea. Scoase o cutie albă subțire cu un set de căşti. Alex o ridică. Era un iPod. Sau arăta ca unul. Acestea folosesc tehnologia microundelor, explică Smithers. Îndrepți ecranul către oricine aflat la cel mult cincizeci de metri distanță şi asculți în căşti. Vei auzi tot ce spune. O poți folosi şi în contactul cu CIA: roteşti butonul de trei ori invers acelor de ceasornic şi vorbeşti. Am o altă versiune, cu destul exploziv cât să arunce în aer o clădire, dar domnul Blunt a spus să nu ți-o dau. Păcat, într-adevăr. Eu îl numesc i-x-Plod. Şi încă ceva. Flamingo Bay este o insulă tropicală cu multe insecte târâtoare. Aşa că te poate ajuta... Încă o dată băgă mâna în servietă şi de data aceasta scoase o sticlă pe care scria:

STINGO

Loțiune puternică împotriva țânțarilor

— Împotriva țânțarilor, spuse Alex.

— În niciun caz, răspunse Smithers. Este o formulă foarte puternică şi face, de fapt, contrariul. Atrage țânțari. Dacă deschizi sticla, va atrage toate insectele de pe insulă. O vei găsi folositoare dacă ai nevoie de o diversiune. Închise servieta şi se ridică. Plec pe Sf. Lucia, anunță el. O mică vacanță – şi îmi va da şansa să testez costumele de înot ce

îndepărtează rechinii. Aşa că nu voi fi prea departe dacă ai nevoie de mine, deşi ştiu că nu vei avea. Pa, pa!

Smithers plecă pe un alt coridor. Alex rămase cu Joe Byrne.

— Deci o vei face? întrebă Byrne.

Alex se uită la cele trei dispozitive de pe masă.

— Se pare că toată lumea a hotărât deja pentru mine.

— E grozav, Alex. Mulțumesc. Byrne făcu un semn cu mâna şi veni bărbatul blond care îl adusese pe Alex de la aeroport. L-ai cunoscut deja pe agentul special Shulsky, spuse el.

— Spune-mi Ed, zise agentul. Fără ochelarii fumurii şi manierele intimidante, părea mult mai plăcut. Alex ghici că nu avea încă treizeci de ani; părea că nu terminase de mult timp colegiul.

— Agentul Shulsky va conduce operațiunea de susținere, explică Byrne. El şi o duzină de oameni se vor afla în Barbados. Acolo vei ateriza şi tu. Flamingo Bay nu are pistă de aterizare proprie. În momentul în care vei suna, vor veni în viteză.

Shulsky zâmbi.

— E o adevărată plăcere să lucrez cu tine, Alex, spuse el. Ne-au arătat dosarul tău. Trebuie să spun că e mai mult decât impresionant.

— Mai doreşti să afli ceva? întrebă Byrne.

— Da. Mai e ceva, spuse Alex. Asta s-a întâmplat numai pentru că am fost în rezerva aflată alături de cea a lui Paul Drevin la spitalul St Dominic's. Dar nu a fost o coincidență, nu-i aşa? Domnul Blunt m-a pus acolo pentru că spera că o să-l cunosc pe Paul şi că ne vom împrieteni.

Byrne ezită.

— Nu pot răspunde la asta, Alex, spuse el. Dar îți spun atât: Alan Blunt are un talent de a face lucrurile să se întâmple cum vrea el.

Deci era adevărat. Alex ar fi putut fi dus la orice spital din Londra. Dar chiar şi când zăcea acolo cu un glonț în piept, şeful MI6 planificase totul, punând la cale următoarea lui misiune. Era aproape de necrezut. Nu. Dacă Blunt se

implica, era de aşteptat.

— Shulsky te va duce înapoi la aeroport, adăugă Byrne. Vom face un fel de paşaport temporar şi Drevin te va lua mâine. Succes pe Flamingo Bay!

— Să nu vă aşteptaţi să vă trimit vederi, spuse Alex.

El şi Ed Shulsky plecară împreună. Byrne dădu din cap şi se îndreptă încet în direcţia opusă.

FLAMINGO BAY

Hidroavionul maritim Cessna 195 cu şase locuri se roti deasupra insulei aproape cu încetinitorul înainte de a ateriza. Alex, împreună cu Paul şi cu tatăl acestuia, zburase din New York către aeroportul Grantley Adams International în sud-estul insulei Barbados. De acolo îi transportase o maşină câțiva kilometri de-a lungul coastei, până la Ragged Point, unde hidroavionul îi aşteptase pentru ultimul zbor de şaisprezece kilometri către insula privată a lui Drevin.

Alex, cu fața lipită de fereastră, îl putea vedea acum, bâzâind cu unica lui elice şi cu aripa întinsă drept deasupra capului. Din aer, Flamingo Bay părea ridicol de frumoasă, la fel ca orice insulă din Caraibe, culorile aproape prea intense pentru a fi adevărate. Prin fața ochilor lui Alex se perindau albastrul amețitor al oceanului, albul imaculat al plajelor, verdele bogat, originar al pinilor şi pădurii tropicale. Vremea nu putea fi mai perfectă pentru lansarea programată. În timp ce avionul cobora, îndreptându-se spre fâşia de apă care avea să-i servească drept pistă de aterizare, soarele strălucitor pătrundea pe fereastră.

— Uite-l! Paul Drevin se aplecă spre Alex şi arătă într-o direcție. Poți vedea locul de lansare! exclamă el.

Insula avea vreo trei kilometri lungime şi forma unui peşte. Scheletele de susținere a rachetelor erau amplasate în locul în care s-ar fi aflat ochiul peştelui. Erau două rachete, chiar lângă mare, şi vreo douăsprezece clădiri din cărămidă, multe dintre ele cu antene satelit deasupra, cam la jumătate de kilometru distanță. Solul din zonă era gol, toată vegetația arsese, probabil din cauza lansării rachetelor. Alex îşi aminti ce îi spusese Kaspar pe când era prizonier al Forței Trei. Patru specii de păsări dispăruseră de pe insulă. Era surprins că nu fuseseră mai multe.

În timp ce capul „peştelui" arăta pustiit, restul era acoperit cu păduri tropicale dese, separate de o şosea îngustă ce străbătea toată insula în lungime. Aceasta ducea la un gard înalt, ce împrejmuia insula de la nord la sud, cu un punct de

control şi o serie de cabane din lemn de jur împrejur. Aceasta era singura cale către locul lansării. În întreaga insulă se aflau turnuri de pază, pentru ca nimeni să nu se poată apropia nevăzut pe mare.

Casa lui Drevin fusese construită pe ceea ce Alex considera coada peştelui. Construcția se profila simplă şi albă, şi, chiar de la distanță, adolescentul putea vedea că era ultramodernă, cu ferestre uriaşe din sticlă ce ofereau o vastă perspectivă asupra mării. Burta arcuită a peştelui se prezenta ca o plajă lungă cu palmieri aplecată spre mare. În timp ce avionul cobora, Alex văzu un ponton din lemn viu colorat, trei bărci cu motor şi câteva cu pânze, ancorate la mal. Nu putea auzi muzica tobelor sau simți mirosul de rom – dar era uşor să şi le imagineze.

— Puneți-vă centurile, spuse Drevin. Vom ateriza.

Drevin era aşezat de cealaltă parte a avionului şi purta o cămaşă galben pal, deschisă la gât Nu vorbise prea mult în timpul călătoriei de la New York, nici chiar atunci când îl luase pe Alex de la terminalul de plecare de pe JFK. Alex avu impresia că Drevin îl considera vinovat pentru încurcătura cu paşaportul. Sau poate că era enervat de faptul că autoritățile americane îi deranjaseră un oaspete. Acum era adâncit în gânduri, pipăindu-şi inelul. În soarele strălucitor, fața sa părea mai palidă decât oricând.

Alex era recunoscător pentru liniște. Nu ştia cum să se mai poarte cu Drevin. Tot ce-i spusese Joe Byrne i se învârtea în cap. În doar câteva zile, Drevin devenise dintr-un miliardar retras, căruia nu-i plăcea să piardă, cel mai mare criminal din lume. Avea de-a face cu mafia şi cu triadele, care – cu doar câteva luni înainte – încercaseră să-l ucidă pe Alex. Oamenii care îi stăteau în cale mureau. Era un alt monstru şi se afla la doar câteva locuri distanță.

Avionul Cessna se înclină şi ateriză lin, apa stropind până la nivelul ferestrelor. Ajunse la nivelul pontonului şi se opri. Paul Drevin fu primul care se ridică, urmat de Tamara Knight, care stătuse exact în spatele lui Alex. Ieşiră în soarele blând al după-amiezii caraibiene.

Îi aştepta un mic automobil electric, din acelea care, în

mod normal, se folosesc la golf. Drevin îi explicase deja că pe insulă se găsea foarte puțină benzină; vehiculele electrice erau mai la îndemână. Acum că se afla din nou la sol, părea mai vesel.

— Mergem întâi în casă şi ne schimbăm, anunță el. Alex, sunt sigur că vrei să vezi insula. Putem face asta înainte de cină. Mâine voi fi ocupat cu pregătirile pentru lansare, aşa că voi doi va trebui să vă distrați singuri. Dar aveți ce face. Înot, scuba-diving, navigație... Bine ați venit, am putea spune, în paradis.

Drevin îi conduse cu maşina scurta distanță până la Little Point, colțul insulei unde se afla casa. Clădirea era impresionantă în felul ei, ca fiecare proprietate deținută de Drevin. Era aproape futuristă, cu ferestre imense care se retrăgeau în pereți, astfel că la apăsarea unui buton puteau fie deschise de tot, fie închise. Fusese ridicată cam la jumătate de metru de sol, probabil pentru a permite circularea aerului. Piloni masivi din lemn o susțineau pe o suprafață stâncoasă, orientată spre vest. Nu erau decât trei dormitoare. Tamara urma să stea în cealaltă parte a insulei. Camera lui Alex era lângă a lui Paul şi avea două paturi de o persoană, o baie şi mult spațiu.

Zece minute mai târziu, îmbrăcat în tricou, pantaloni până la genunchi şi sandale, Alex se afla din nou în maşinuță lângă Paul. Era după-amiaza devreme şi soarele strălucea încă puternic. Drevin îi duse pe singura şosea de pe insulă. Deşi insula nu avea mai mult de opt sute de metri în lățime, marea dispăruse din vedere, pierdută în spatele unui desiş impenetrabil de vegetație. Aici atmosfera era umedă şi grea, şi Alex auzea miile de insecte mişunând printre frunze.

Trecură de cabanele pe care Alex le văzuse din aer şi foarte curând ajunseră la o poartă electrică cu un punct de control şi trei gărzi. Erau primele gărzi pe care le vedea Alex, îmbrăcate în salopete gri cu un logo – o pereche de aripi şi o rază de lumină – imprimat pe partea stângă a pieptului. Purtau ghete de luptă şi aveau arme Mini Uzi de 19 mm. Văzând armele, Alex se îngrijoră. Joe Byrne spusese despre vizita pe Flamingo Bay că va fi în siguranță maximă. Era

acolo pentru a se asigura că Drevin nu fuge. Nimic mai mult. Dar dacă ceva ar fi *dat greş,* dacă Drevin ar fi aflat că CIA îl contactase, Alex ar fi fost prins. Era sigur că bărcile cu motor erau scoase din funcțiune noaptea. Avionul plecase deja. Barbados şi echipa de sprijin CIA erau la şaisprezece kilometri distanță. Încă o dată, Alex se trezi înconjurat de armata inamică şi, ca de obicei, era pe cont propriu.

Maşina se opri şi un bărbat apăru, îmbrăcat în aceeaşi salopetă gri ca şi gărzile. Era un bărbat urât, de peste treizeci de ani, cu obraji rotunzi, buze groase şi păr creț, de culoarea ghimbirului. Ceva din fața lui ce părea ireal. Pielea îi era palidă, aproape cadaverică, de parcă n-ar fi stat niciodată la soare. Alex îi vedea burta voluminoasă împingând în salopetă. Nu numai că nu era în formă. Părea bolnav.

— Bună ziua, domnule Drevin, spuse el. Vocea i se potrivea cu înfățişarea. Vorbele se exteriorizaseră într-o şoaptă ciudată, neplăcută, de parcă îl gâtuia ceva.

— Bună ziua. Drevin se întoarse către cei doi băieți. Acesta este unul din cei mai importanți oameni de pe insulă, explică el. Îl cheamă Magnus Payne şi este şeful pazei. Se întoarse către Payne. Nu l-ai cunoscut pe fiul meu, Paul; şi pe prietenul său, Alex Rider.

Şeful pazei dădu din cap către Alex.

— Mă bucur să te cunosc, Alex, spuse el.

Şi, în acel moment, Alex fu conştient de două lucruri. Deşi ştia că era imposibil, se întreba dacă îl mai văzuse pe Payne înainte. Şi mai era ceva. Ceva ce nu se potrivea. Dar ce?

— Ar trebui să vă avertizez că Payne are controlul deplin al acestei părți a insulei, explica Drevin. Trebuie să faceți ce vă spune. Şi vă rog să nu încercați să treceți pe aici fără aprobarea sa.

— Care este rostul unei bariere de securitate? întrebă Alex. Este o insulă. Dacă ar vrea cineva să pătrundă prin efracție, ar putea să o ocolească înotând.

— Sârma electrică, răspunse Magnus Payne. Pe sub apă. Ar putea încerca, dar ar fi destul de dureros.

Ridică o mână şi poarta se deschise, activată din interiorul punctului de control. Payne se urcă lângă Drevin şi cei patru

continuară drumul către locul de lansare.

Alex văzuse multe lucruri uimitoare în viața lui, dar ştia că nu avea să uite niciodată priveliştea din fața sa.

Racheta era chiar în fața lui, la marginea unei zone drepte, goale, îndreptată către cer şi susținută de două brațe din oțel. Avea cel puțin cincizeci de metri înălțime, era zveltă şi mai frumoasă decât orice şi-ar fi putut imagina Alex. Văzuse rachete la muzeu; văzuse lansări la TV. Era înconjurată de cerul albastru, vast, care, dintr-odată, părea nesfârşit. Şi acum, aşezată acolo, părea să radieze puterea conținută de cele patru propulsoare de rachetă solide care aveau s-o lanseze foarte curând în spațiu. Vreo douăzeci de oameni lucrau împrejurul ei. Racheta îi făcea să pară mici de tot.

— O numim Gabriel 7, spuse Drevin, care nu-şi putea ascunde încântarea din glas. Este o rachetă Adas 2AS. Poți vedea cargoul. Arătă către o formă bombată aproape de vârful rachetei. Are o armătură aerodinamică, adăugă el. Trebuie să reziste trecerii prin atmosferă. Dar dedesubt este un modul de observație din sticlă şi oțel care cântăreşte 1,8 tone. Atlas va avea nevoie de doar cincisprezece minute pentru a o duce în spațiu şi poimâine va fi acolo sus, la cinci sute de kilometri deasupra capetelor noastre, în inima lui Ark Angel!

Paul dădu din cap.

— E cu adevărat *cool!*

— *Cool?* se repezi Drevin. Disprețuiesc argoul acesta al adolescenților! Foloseşti un limbaj de ghetou pentru a descrie ceea ce nici măcar nu-ți imaginezi. *Cool?* Doar asta poți spune?

— Dar cealaltă rachetă? întrebă Alex.

O văzuse pe a doua din avion. Era mai departe, pe țărm, la ceva distanță de Adas. A doua rachetă, ceva mai mică, părea, de asemenea, pe punctul de a lua startul. Mai multă lume mişuna în jurul ei, lucrând la ultimele pregătiri înainte de lansare.

— Domnule Payne?

Drevin se întoarse către şeful pazei.

— Am devansat lansarea, explică Payne cu o voce aspră.

Plănuim să o trimitem sus imediat după Gabriel 7.

— De ce? se miră Alex.

— Suntem implicați într-o serie de experimente pe termen lung, spuse Drevin. Trebuie să ştim mai multe despre efectele imponderabilității asupra corpului uman. A doua rachetă este o Soiuz-Fregat va duce în spațiu un model al sistemului uman.

— Ce înseamnă asta? întrebă Alex.

— O maimuță.

— Nu ştiam că este încă permisă folosirea animalelor în astfel de experimente.

Drevin ridică din umeri.

— Nu este ideal. Dar nu există altă cale.

Merseră cu maşina la prima clădire din cărămidă.

Era cea mai mare din complex, cu trei antene satelit îndreptate spre cer.

— Aici este centrul de control, le spuse Payne. Celelalte clădiri sunt folosite pentru depozitare şi asamblare. Avem şi locuri de dormit şi de recreere. Sunt mai mult de şaizeci de oameni care lucrează pe insulă.

Continuară drumul, pe un coridor şi apoi într-o cameră cu ferestre glisante, care dădeau spre locul de lansare. Deasupra ferestrelor se afla un ecran uriaş, gol pe moment, dar gata să transmită imagini ale lansării propriu-zise. Erau vreo douăzeci de computere, dispuse în două grupuri, aflate față în față. Unul era marcat cu „comandă", celălalt cu „telemetrie". Într-o parte Alex observă o masă de conferințe, o duzină de scaune şi un alt ecran. Un panou imens cu sute de becuri afişa diverse informații, inclusiv ORLS – ora reală locală solară –, echivalentul spațial al GMT. Centrul de control era mai puțin sofisticat decât îşi imaginase Alex. În multe privințe, arăta ca o sală de clasă ceva mai mare.

Un bărbat se ridicase când ei intrară. Era scund, dar îndesat şi părea fie chinez, fie coreean cu păr negru drept, ochelari cu ramă metalică şi o mustață subțire. Era îmbrăcat ca un om de afaceri, cu un costum elegant şi cravată. Hainele nu se prea potriveau pe o insulă caraibiană, dar, bineînțeles, în camera de control aerul era condiționat. Alex

simțea aerul steril suflându-i rece pe brațele şi picioarele goale.

Drevin îl prezentă.

— Acesta este profesorul Sing Joo-Chan, directorul de zbor de aici, de pe Flamingo Bay. Am fost foarte norocoşi să-l putem recruta de la Centrul Spațial Krunicev.

— Mă bucur.

Sing vorbea cu accent englezesc cultivat. Dădu mâna cu Alex şi Paul, dar ochii săi căprui-închis din spatele ochelarilor nu arătau vreun interes la adresa lor. Erau copii. Nu aveau ce căuta aici. Asta părea să spună ochii lui.

— În acest loc se întâmplă totul, continuă Drevin. Vom controla atât lansarea, cât şi zborul spațial de aici. Bineînțeles, o mare parte a procedurii este computerizată. Dar avem o cameră foto în botul lui Gabriel 7. Călătorind cinci sute de kilometri cu viteza luminii, imaginile ajung aici cam în 0,001 secunde. Este cam ca un joc pe computer uriaş, în afara faptului că atunci când apeşi un buton de aici manevrezi vreo patru tone de echipament în spațiu. Nu-ți poți permite greşeli.

Sing dădu din cap.

— Nu vor exista greşeli, îi asigură el.

— Am aflat ultimele ştiri despre vreme? întrebă Drevin.

— Da, domnule Drevin. Am verificat chiar eu hărțile meteo şi condițiile sunt exact cum s-a prevăzut.

— Bine. Drevin era mulțumit. Miercuri dimineață, la ora nouă. Va fi o privelişte pe care nu o veți uita, băieți!

— Nu putem merge mai aproape? întrebă Paul.

Profesorul Sing privi într-o parte, ca şi cum întrebarea ar fi fost prea prostească să i se răspundă. Alex se întrebă ce anume nu îi plăcea la acest om. Poate lipsa lui totală de entuziasm. Nu i se citea nicio emoție pe față – şi niciuna în glas. Cum putea fi el răspunzător de un asemenea proiect uriaş fără să se bucure de asta?

— Dacă te-ai afla mai aproape ai surzi, spuse Drevin. Când Gabriel 7 va fi lansat, nivelele de vibrație vor fi uriaşe. Ți-ar distruge timpanul dacă ai fi mai aproape. Chiar şi aici înăuntru va fi nevoie să fim complet izolați.

— Mă tem că trebuie să vă cer să discutăm câteva minute între patru ochi, domnule Drevin, îl întrerupse Sing. E vorba despre dispersiile traiectoriei de lansare.

Drevin se întoarse către Alex şi Paul.

— Magnus vă va arăta restul bazei dacă mai vreți să vedeți ceva. Ne vedem din nou la cină.

— Sigur.

Alex încercă să zâmbească, dar nu privi în sus. Nu se mai încumeta să-i întâlnească privirea lui Drevin. Şi mai era ceva ce-l îngrijora cu cât vedea mai mult din insulă – rachetele, zona de lansare, centrul spațial – cu atât avea un sentiment mai mare de groază. Era greu de explicat, dar Alex începea să creadă că Joe Byrne şi cei de la CIA greşeau. Drevin nu se comporta ca un om pe cale să fugă. Avea altceva în minte. Alex era sigur de asta.

Erau mai puțin de patruzeci şi cinci de ore până la lansare. Poate că doar atâta timp îi mai rămăsese ca să afle despre ce era vorba.

Dar mai târziu în după-amiaza aceea, Alex putu să uite de unele din grijile sale. Paul îl luă cu el la plajă şi, după cum îi promisese, îi dădu lui Alex prima lecție de surf cu zmeul.

Acest sport, foarte simplu, combina surful cu jocul cu zmeul. După cum spusese Paul, stăteai pe o placă şi țineai un zmeu în mână, iar vântul făcea restul. Bineînțeles că era mai mult decât atât. Zmeul era, de fapt, o aripă imensă din poliester – lung de nouă metri – care trebuia umflată cu o pompă. Era legată de Alex prin patru funii care se prindeau de un ham din cauciuc pe pieptul său. Apoi mai era şi placa, similară cu una de surf, dar cu patru aripi şi margini duble, devenind bidirecțională. Şi, în final, mai era şi bara de direcție, pe care o ținea în fața lui. Mecanica era destul de simplă. Bara de direcție era volanul său, pe care îl putea ridica şi coborî, întoarce la stânga şi la dreapta. Restul era echilibru şi reacție.

Alex era norocos. Nu prea bătea vântul şi marea era destul de calmă. Dar chiar şi aşa, în curând simți puterea noului sport. Începu la marginea apei cu Paul la douăzeci de metri

în spatele său, ținând zmeul. Paul îi dădu drumul şi Alex îl duse repede sus până la zenit, direct deasupra capului său. În timp ce era acolo, zmeul nu juca încă niciun rol. Cărând placa, Alex înaintă în mare; se opri când apa îi ajungea până la glezne. Puse un picior pe placă. Apoi dădu drumul la zmeu în vânt.

Şi dus a fost. Ce senzație incredibilă! Îşi simțea brațele foarte solicitate la încheieturi. Întregul său corp era tensionat din cauza rezistenței opuse forței cu care-l trăgea zmeul. Înainte de a-şi da seama, se mişca foarte repede, plutind pe suprafața mării, picături de apă împroşcându-l în față. Placa era incredibil de flexibilă. Alex nu avea decât să tragă de bara de direcție şi direcția se schimba instantaneu. În soarele de după-amiază târzie, cu palmierii trecând în fugă pe lângă el, Alex uită de toate grijile lui în legătură cu Drevin, CIA, Ark Angel şi Forța Trei. Următoarele două ore fu fericit, bucurându-se, în sfârşit, de vacanța care îi fusese promisă.

După ce băieții obosiră jucându-se cu zmeul, se trântiră pe nisip şi priviră cum soarele începe să coboare. Era încă foarte cald. Briza, care adia pe plajă, aducea miros de pin şi de eucalipt. Din partea aceasta a insulei era imposibil să vezi zona de lansare şi cele două rachete în aşteptare. Un singur bâtlan gri stătea la capătul pontonului, cu ochii fixați asupra apei, căutând peşte. Bărcile de navigat şi cele cu motor se balansau în sus şi în jos, în voia valurilor.

Alex stătea întins pe spate, bucurându-se de căldura soarelui la apus. Privi într-o parte şi-l văzu pe Paul privindu-i pieptul gol. Cicatricea lăsată de operație se vindecase rapid, dar era încă foarte roşie.

— Probabil că te-ai rănit tare, spuse Paul.

— Da. Alex era reticent în a vorbi despre falsul accident de bicicletă.

— Mai ai şi multe alte tăieturi şi vânătăi.

Alex nici nu privi măcar. De fiecare dată când MI6 îl trimitea într-o misiune, corpul său se întorcea cu mai multe amintiri. Se ridică în şezut şi se întinse după tricou.

— Sunt hămesit, spuse el, schimbând subiectul. Când e cina?

— Peste o oră. Dar putem mânca ceva, dacă vrei.

— Nu, aştept.

Alex îşi trase tricoul pe el. Soarele era un disc perfect, tăiat în două de marginea lumii. Marea devenise roşie-sângerie.

— Îți place aici? întrebă Paul.

— Este fantastic. Cu adevărat. Alex se strădui să imprime o notă de entuziasm vocii sale.

— E o mare schimbare să am aici pe cineva ca tine. Paul privea orizontul de parcă îşi căuta vorbele potrivite. Trebuie să fie groaznic să nu ai părinți, continuă el. Dar nu ştii cum e să ai un tată ca al meu. Are atâția bani şi toată lumea ştie cine e. Dar, uneori, cred că nici măcar eu nu ştiu cine e.

— Îți place să stai cu mama ta? întrebă Alex. Voia să îndepărteze conversația de Drevin.

Paul aprobă din cap.

— Da. Aş vrea să mă lase să o văd mai mult. Şi nu mă ajută să fiu de unul singur tot timpul. Uneori mă întreb ce caut eu aici, printre toate astea. Ar fi mai uşor dacă ar mai fi cineva în preajmă.

Alex se simțea tot mai incomod. Paul nu avea habar că întreaga sa viață era pe cale să fie distrusă şi că el – Alex – fusese trimis aici să ajute să se întâmple asta. În mai puțin de o săptămână, CIA avea să-l aresteze pe tatăl lui. Toate bunurile lui Drevin vor fi probabil confiscate de guvernul american. Drevin urma să meargă la închisoare.

Şi ce avea să se întâmple cu Paul? Povestea urma să fie pe prima pagină a fiecărui ziar din întreaga lume. Va trebui să-şi schimbe numele. Va trebui să o ia de la început, să se adapteze la o viață complet diferită. Cumva trebuia să se obişnuiască cu faptul că era fiul unui criminal fără scrupule. Un ucigaş. Dar nu era vina lui Alex. Se forță să țină minte asta. Şi Paul avea o mamă care va fi acolo, să aibă grijă de el când toate acestea vor fi explodat. Avea să treacă peste toate.

Soarele aproape că dispăruse la orizont. O umbră mare părea să se întindă peste mare şi Alex privi cum bâtlanul îşi ia zborul, ridicându-se fără efort deasupra palmierilor. Paradisul? Poate că pasărea ştia altceva.

Alex se ridică.

— Să mergem, spuse el.

Păşiră pe plajă împreună, valurile izbindu-se uşor în apropierea lor.

De cealaltă parte a insulei, avea loc o altă conversaţie.

Şeful pazei, Magnus Payne, stătea într-un birou mare cu perspectivă asupra zonei de lansare. Drevin era aşezat pe o canapea din piele, citind e-mailul pe care Payne tocmai i-l dăduse.

— Alex Rider este agent MI6, spunea Payne. Poate că nu lucrează pentru ei acum, dar cu siguranţă a lucrat pentru ei în trecut – şi nu o dată, ci de mai multe ori. Dacă ei ştiu că el se află aici, este posibil să-l fi abordat deja şi să-i fi cerut să vă spioneze. I-am cercetat bagajul şi n-am găsit nimic. Dar asta nu înseamnă că nu e echipat în vreun fel.

Drevin lăsă mai jos e-mailul.

— Nu e posibil! Degetele sale începură să se joace cu inelul. Spion? Are paisprezece ani!

— Sunt de acord, bineînţeles că e ceva neobişnuit. Buzele lui Payne se schimonosiră într-un rânjet. Dar vă asigur, domnule Drevin, că sursa mea este de încredere. După ce s-a întâmplat la spital, apoi la Hornchurch Towers şi a treia oară la Stamford Bridge, mi s-a părut că băiatul era prea bun ca să fie adevărat. Era ceva în legătură cu el... aşa că am făcut investigaţii. Făcu semn înspre e-mail. Iată rezultatul.

— Accidentul de bicicletă?

— De fapt o rană de glonţ în ultima lui misiune. Asta mi s-a spus.

Drevin tăcu. Payne vedea că se gândeşte, că îşi cântăreşte opţiunile, făcând socoteli. Era totul acolo, în ochii gri apoşi.

— Treaba aceea cu paşaportul la New York, spuse el. Pocni din degete nervos şi înjură scurt în rusă. Probabil că au vrut să ia legătura cu el. A scăpat de sub supravegherea mea aproape douăzeci şi patru de ore. Poate că l-au instruit, i-au spus ce să facă.

— Ei?

— CIA. Drevin vorbea cu ură. Sunt mână în mână cu MI6. Băiatul poate lucra cu oricare din ele. Sau cu amândouă.

— Întrebarea este, ce vreți să facem cu el?
— Ce sugerezi?
— Este periculos. N-ar trebui să fie aici. Nu acum.
— L-am putea trimite de aici.
— Sau l-am putea ucide.

Drevin se mai gândi puțin. Respirația îi era aproape imperceptibilă. Magnus Payne aştepta răbdător.

— Ai dreptate, spuse Drevin deodată. Paul nu va fi foarte fericit, dar n-avem ce face. Ne vedem mâine, domnule Payne. Se ridică în picioare. Ucide-l!

NECAZURI LA ADÂNCIME

Era o altă zi perfectă. Alex Rider lua micul dejun cu Drevin şi cu fiul său pe o terasă pe malul mării, valurile izbindu-se sub ei. Un servitor – tot personalul fusese adus din Barbados – le servise carne rece, fructe, brânză şi chifle proaspete. Mai era şi o cană cu cafea Blue Mountain din Jamaica, una dintre cele mai delicioase şi mai scumpe mărci din lume. Acesta era stilul de viaţă al milionarilor, într-adevăr. O casă nemaipomenită, o insulă privată, soarele caraibian... un instantaneu dintr-o altă lume.

Drevin se afla într-o dispoziţie deosebit de bună. Mai era o zi până la lansare şi Alex simţi entuziasmul acestuia.

— Ce aţi plănuit pentru azi, băieţi?

— Vrei să mai ieşim cu zmeul? îl întrebă Paul pe Alex. Poate că e mai mult vânt.

Alex aprobă din cap.

— Sigur.

— De ce nu faceţi schi pe apă? sugeră Drevin.

— Am putea face şi asta. Paul era evident încântat că tatăl său se interesa. Lui Alex i se părea că, dacă Drevin ar fi sugerat o întrecere de ridicat castele de nisip, celălalt băiat ar fi fost de acord.

Drevin se întoarse către Alex.

— Ai făcut vreodată scufundări?

— Da.

Alex era scafandru calificat de când avea doisprezece ani.

— Atunci, de ce nu faci asta după-amiază? Avem echipamentul necesar – şi poţi vizita *Mary Belle*. Alex păru derutat. Drevin continuă.

— Este un vas vechi de transport; a fost scufundat în al Doilea Război Mondial, în timp ce ducea provizii pentru bazele americane din Caraibe. Poţi înota în câteva locuri.

Alex mai făcuse scufundări pe epave. Ştia că nu era ceva mai frumos într-un mod straniu, mai fantastic decât fantoma unei nave vechi. Se întoarse către Paul.

— Vrei să vii şi tu?

— Nu pot, răspunse Paul. Astmul meu…

— Scufundările cu scuba reprezintă unul din multele lucruri pe care Paul nu le poate face, spuse Drevin. Dar pot cere uneia dintre gărzi să te însoțească. Ar fi păcat să nu o vezi.

— Nu te opri din cauza mea, Alex, adăugă Paul. Toată lumea spune că *Mary Belle* este uimitoare şi eu am ceva teme de făcut. Aşa că mergi.

În acel moment, Tamara Knight apăru pe terasă, îmbrăcată într-o jachetă de lână şi pantaloni, cu ochelari de soare atârnând în jurul gâtului. Ducea un dosar voluminos.

— Aveți corespondență importantă de verificat, domnule Drevin, spuse ea.

— Mulțumesc, domnişoară Knight. Vin în câteva minute. Drevin îi făcu semn cu capul lui Alex. Bucură-te de scufundări, spuse el şi intră în casă.

— Faci scufundări? întrebă Tamara. Părea surprinsă.

— Da. Alex nu era sigur ce să spună.

— Unde?

— Pe *Mary Belle.*

— O, da! Tamara tot nu zâmbea. Mai bine fii atent. Am înțeles că e la foarte mare adâncime. Sper să nu vezi niciun rechin.

După micul dejun, Alex se duse înapoi în camera lui să se schimbe. Jaluzelele fuseseră trase şi ferestrele erau larg deschise. Avea o privelişte minunată asupra întregului Little Point. Privind afară, Alex îl văzu pe Drevin stând lângă maşinuță, vorbind într-un fel de telefon. Alex se gândi puțin, apoi se duse la valiza sa şi scoase iPodul pe care i-l dăduse Smithers. Îşi puse căştile, îl deschise, apoi îndreptă ecranul în direcția lui Drevin. Aproape imediat, auzi vocea lui Drevin. Era atât de clară, de parcă ar fi fost chiar lângă el.

— …pentru pregătirile finale. Voi verifica azi totul, din nou. Vreau ca toată programarea să fie verificată de două ori. Punct. Barca vine diseară la ora 23.00. Nu la Little Point. La capătul vestic al insulei, în spatele zonei de lansare. O voi aştepta acolo.

Se auzi o mişcare la uşă. Era Paul.

— Ce faci, Alex? întrebă el.

Alex scoase căştile.

— Nimic.

Paul văzu iPodul.

— Îl iei cu tine la plajă?

— Nu, verific doar dacă merge.

Cei doi plecară împreună. Restul dimineții înotară, făcură snorkeling şi surfing cu zmeul. De data asta era mai mult vânt şi Paul îl învăță pe Alex câteva şmecherii – sărituri şi răsucirea mânerului. Dar lui Alex îi era greu să se concentreze. Se gândea numai la conversația pe care o auzise. O barcă sosea în acea seară la ora 23.00. De ce? Drevin nu voia ca aceasta să fie văzută, era evident. De asta nu folosea pontonul de lângă casă. Oare plănuia să plece şi, dacă era aşa, oare Alex trebuia să-i alerteze pe cei de la CIA acum? Nu. Era prea devreme. Mai bine ar fi fost să meargă în partea cealaltă a insulei după înserat şi să vadă cu ochii lui. De aceea se afla acolo. Ar fi trebuit să se strecoare pe lângă punctul de control, dar, bineînțeles, nu-l putea ocoli înotând. Alex îşi aminti ce spusese şeful pazei. Era o sârmă electrică ascunsă în apă. Trebuia să existe o altă cale.

Luară prânzul la ora 13.00: creveți delicioşi, serviți cu orez şi salată. Apoi se odihniră o oră, evitând căldura puternică a soarelui. La ora trei şi jumătate se auzi o bătaie în uşa lui Alex şi un tânăr de culoare apăru, purtând salopeta gri a personalului de pază.

— Domnul Rider? întrebă el.

Alex se ridică în picioare.

— Sunt Alex.

— Mă numesc Kolo. Domnul Drevin a spus că aveți nevoie de companie la scufundări.

— Aşa este.

— Sunteți scufundător calificat?

— Da.

— Atunci să mergem!

Paul nu era acolo. Alex îl urmă pe Kolo afară şi apoi jos, la

un depozit de echipamente de sub casă. Era o încăpere mare, ceva între un garaj şi un debarcader. Erau acolo echipamente pentru bărci, câteva plase de pescuit şi, într-o zonă separată, butelii de oxigen, veste compresoare, costume şi labe de scafandru, şi tot ce mai trebuia pentru scufundări.

— Apa e caldă, spuse Kolo în timp ce scoase două rezervoare. Dar *Mary Belle* este la adâncime, cam la douăzeci şi doi de metri. Aşa că-ți voi da un costum lejer şi un lest cu greutăți.

O jumătate de oră mai târziu, Alex era îmbrăcat într-un costum de neopren albastru strălucitor care îi ajungea până la coapse şi la jumătatea brațelor. Kolo era îmbrăcat în negru. Cărându-şi echipamentul, Alex merse clătinându-se pe plajă, unde o barcă cu un căpitan aştepta să-i ia pe cei doi pe mare.

— Noroc, Alex!

Alex se întoarse şi-l văzu pe Paul pe terasa de deasupra, făcându-i semn cu mâna. Îi răspunse, apoi se urcă în barcă.

Călătoria dură doar câteva minute. În acest timp, Alex verifică echipamentul, ca de obicei. Masca i se potrivea. Vesta compresoare era nouă. Examină butelia de oxigen şi verifică apoi cantitatea. I se dăduseră doar 3.000 de psi. Alex calculă rapid. Cu cât mergea mai adânc, cu atât folosea mai mult aer. Dar respira puțin. La douăzeci şi doi de metri adâncime, unde se afla *Mary Belle,* se gândi că ar rezista cel puțin o jumătate de oră.

Îl observă pe Kolo privindu-l în timp ce-şi termina propriile pregătiri. Alex de-abia aşteptase să viziteze epava, dar deodată se simți stingherit. Se mai scufundase de multe ori cu unchiul său şi o dată cu prietenii, de fiecare dată scufundările reprezentând un prilej de bucurie împărtăşită. Acum se afla într-o barcă cu un căpitan care nu spunea nimic şi cu un camarad care abia dacă scotea un cuvânt. Doi angajați care duceau un puşti bogat la plimbare. Pentru moment, înțelese singurătatea pe care Paul probabil că o simțise toată viața lui.

Barca încetini şi ancora fu aruncată. Căpitanul ridică un steag – roşu cu o dungă albă – semnalând că în zonă se aflau

scufundători. Kolo îl ajută pe Alex să-şi pună echipamentul. Apoi veni timpul pentru instrucțiuni.

— *Mary Belle* este chiar dedesubtul nostru, îi spuse Kolo. Intrăm în apă pe aici şi apoi, dacă totul este în ordine, vom merge în jos. Marea este cu valuri astăzi şi vizibilitatea lasă de dorit, dar vei vedea epava curând. Vom începe de la pupă. Poți vedea cârma şi elicea. Apoi vom înota de-a lungul punții şi în cala secundară. Sunt mulți peşti acolo jos. Barramundi, bibani-de-mare, poate ai noroc şi vezi chiar şi un rechin. Îți voi face semn când e timpul să urcăm înapoi. Întrebări?

Alex dădu din cap.

— Atunci să mergem.

Alex îşi puse masca pe față, verifică detentorul încă o dată, apoi se aşeză pe marginea bărcii cu mâinile încrucişate pe piept. Kolo îi făcu semn cu degetul mare în sus şi el se lăsă pe spate, împroşcând apa în jurul lui. Era un moment care îi plăcuse întotdeauna, simțindu-şi umerii cum împing apa caldă, rotindu-se într-un nimb de bule argintii cu lumina refractată de apă deasupra. Apoi vesta compresatoare, parțial umplută, îl trase înapoi la suprafață. Plutea pe apă, față în față cu Kolo. Căpitanul îi privea peste marginea bărcii.

— În regulă? îi strigă Kolo.

Alex făcu semnul universal al scafandrilor: arătătorul şi degetul mare formând un O, celelalte trei degete ridicate în sus. „Totul e OK."

Kolo răspunse ținând pumnul strâns cu degetul mare în jos. „Coborâm."

Alex puse în funcțiune tubul de oxigen şi lăsă lestul cu greutăți să-l tragă în jos. Apa îi trecu de bărbie, peste nas şi ochi. Începu încet o coborâre controlată, ascultând sunetul propriei respirații amplificat în urechi. De-abia acum îşi reaminti că fusese operat cu doar trei săptămâni în urmă. Ce ar fi spus doctorul Hayward despre scufundări? Ei bine, cel puțin nu era ceva ce să-i fi fost interzis.

Un peşte trăgător – verde cu dungi galbene strălucitoare şi coadă galbenă – înotă pe lângă el, fără să-l observe. Apa era de un albastru tropical ce devenea mai întunecat şi mai opac pe măsură ce cobora. Privi adâncimea. 11 metri, 12,13... Se

simțea bine, avea control deplin. Kolo era la câțiva metri deasupra lui, cu picioarele încrucişate. Bule mari, fiecare conținând o perlă de aer, se ridicau ciorchine la suprafață.

Şi, deodată, *Mary Belle* se ivi în fața lui, ca proiectată pe un ecran. Era mereu la fel sub apă. Obiectele, chiar şi acelea mari ca un cargou scufundat, păreau să se ivească de nicăieri. Alex strânse puțin aerul din tub pentru a-şi încetini coborârea. Se asigură că avea echilibrul necesar de apă, apoi dădu din picioare şi înotă să examineze acest martor tăcut din al Doilea Război Mondial.

Mary Belle zăcea în nisip, înclinată pe o parte. Era în două jumătăți, despicată de o spărtură cu marginile neregulate cauzată, probabil, de o torpilă germană. Avea cam o sută treizeci de metri lungime, douăzeci de metri lățime şi întregul vas era acoperit de alge şi de corali viu colorați, care într-o zi aveau să devină un recif artificial extraordinar. În timp ce înota pe deasupra punții, spre pupă, Alex privi în jos la suprafețele verzi-închis, la scările răsucite şi şinele, lanțul ancorei şi acoperişul. Trecu de două vagoane de mărfar aşezate unul lângă altul. O parte dintr-o locomotivă zăcea distrusă, la câțiva metri pe nisip. În capătul celălalt văzu o armă antiaeriană, îndreptată acum, fără rost, către nisip. Cândva puntea trebuie să fi fost plină de viață, cu marinari tineri alergând înainte şi înapoi, căpitanii lor dând ordine, cu vântul şi marea bătându-le în față. Dar *Mary Belle* fusese lovită. Zăcea acolo de mai bine de jumătate de veac. Nu exista nimic mai tăcut pe lume. Era chiar definiția morții.

Alex observă semnul făcut de Kolo şi înotă către pupa epavei. Deranjase un banc de peşti care se îndepărtară în zigzag, dispărând rapid. Elicea era chiar deasupra lui. Când vasul se rupsese în două, pupa căzuse într-o parte, altfel ar fi fost îngropată în nisip. Kolo făcu semn din nou. „Eşti în regulă?” Alex privi aparatul de măsurat aerul disponibil. Consumase 500 psi. Făcu semn înapoi. „În regulă.”

Înotară încet în jurul epavei. Alex avea brațele încrucişate pe piept, cu fiecare mână prinsă de brațul celălalt. Aşa se scufunda mereu. Îl ajuta să-şi păstreze temperatura corpului şi îl oprea de la a fi tentat să atingă ceva. Se ridicară

deasupra podului şi urmară o scară – fiecare găzduind viaţă nouă – înapoi pe puntea superioară. Kolo arătă o deschizătură lângă un vagon de marfă pe care Alex îl observase. O scară ce ducea în jos. Era intrarea în a doua cală.

Kolo părea că dorea ca băiatul să intre acolo înaintea lui. Alex îşi scoase lanterna, apoi lovi cu picioarele în jos şi înotă cu atenţie prin deschidere, mai întâi cu capul şi umerii. Să te scufunzi în epave este cât se poate de sigur cu condiţia să ştii ce faci şi Alex ştia că singurul pericol real era să i se agaţe tuburile de aer sau să şi le taie de o margine ascuţită. Soluţia era să facă totul foarte încet, să verifice eventualele piedici. Dar era destul de larg pentru el. O luă pe scară în jos, aprinse lanterna şi privi în jur.

Se afla într-un spaţiu mare, cavernos, care se întindea pe toată lăţimea navei şi pe vreo douăzeci şi cinci de metri din lungime. Lumina verde fantomatică se strecura prin nişte hublouri şi Alex stinse lanterna, dându-şi seama că nu avea nevoie de ea. Lumina dezvăluia un şir de obiecte pe care le recunoşteai pe dată, chiar şi după şaizeci de ani petrecuţi sub mare. Se vedeau un Jeep, parcat la perete, un stoc de arme Winchester, un rând de ghete şi o pereche de motociclete. Alex se gândi că, dacă ar fi dat peste toate acestea pe pământ, ar fi fost ruginite şi urâte, doar o grămadă de gunoi. Dar şederea lor îndelungată sub apă le conferise o frumuseţe ciudată. De parcă natura încerca să le revendice şi să le transforme în mod magic în ceva cu totul diferit.

Sunetul se auzea altfel sub apă.

Alex auzi zdrăngănit de metal lovind alt metal, dar un moment nu fu sigur de unde venise sau ce era cu el. Privi în dreapta şi în stânga, dar nimic nu mişca. Apoi privi înapoi, de unde venise. Nici urmă de Kolo. De ce nu înotase şi acesta în cală? Apoi Alex îşi dădu seama. Tambuchiul prin care intrase nu mai era deschis. Se izbise închizându-se. Acesta era sunetul pe care îl auzise el.

Se răsuci şi înotă până sus la scară. Nu purta mănuşi şi se temea să nu se taie, dar când ajunse la tambuchi îşi propti

mâna în el şi apăsă. Acesta nu se clinti. Era atât de bine fixat, de parcă ar fi fost cimentat.

Ce naiba se întâmpla? Alex simți primii fiori de nesiguranță ce se puteau transforma uşor în panică. Dar ştia că regula cea mai importantă la scufundări este să rămâi calm şi se strădui să respire încet, să ia totul pas cu pas. Probabil că suportul ce ținea tambuchiul deschis cedase. Dar nu conta. Kolo ştia că el era acolo. Era o barcă de scufundări chiar deasupra. Trebuia doar să găsească o altă ieşire.

Alex se îndepărtă de tambuchi şi înotă în lungul calei. Ajunse la un perete de oțel de partea cealaltă a depozitului, şi acesta era plin de găuri, unele suficient de mari să treacă un braț prin ele, dar nu tot corpul. Dar exista o uşă – şi era crăpată. Cândva, permitea accesul echipajului dintr-o cală în cealaltă. Iată ieşirea de care avea nevoie Alex. Acesta înotă până acolo şi împinse în uşă. Uşa se deschise vreo cinci centimetri, dar nu mai mult Fusese închisă cu lanț de partea cealaltă. Alex văzu ceva strălucind. Lanțul era nou-nouț. Atunci începu să se îngrijoreze.

Un lanț nou la o uşă veche. Putea fi acolo dintr-un singur motiv. Drevin aflase cumva cine este. Alex se gândise că era grozav de deştept, trăgând cu urechea cu iPodul lui şi furişându-se pe insulă. Dar îi lăsase să-l urce într-o barcă şi să-l ducă pe mare. Făcuse exact ce voiseră ei, înotând în capcana morții. Şi acum încuiaseră uşa. Aveau să-l lase acolo să se înece.

Îl învălui o furie neagră, de nestăvilit. Inima îi bătea cu putere; nu putea respira. Pentru scurt timp fu tentat să-şi scoată tubul de respirat din gură şi să țipe. Era lipsit de ajutor. La mila unui singur tub şi a unei rezerve de aer în scădere.

Următoarele nouăzeci de secunde fură probabil cele mai dificile din viața lui Alex. Trebuia să lupte să-şi păstreze controlul, la douăzeci şi doi de metri sub nivelul mării, conştient că se afla, poate, în mormântul său. Trebuia cumva să-şi canalizeze mânia departe de el, înapoi înspre Drevin, care se purtase cu el mai crud decât oricine altcineva.

Un alt sunet. Un motor deasupra. Alex simți o undă de

speranță, dar renunță repede la ea. Nu era sunetul făcut de cineva care venea să-l salveze. Kolo se întorsese la suprafață. Își făcuse treaba și acum pleca.

Fără să lase loc de îndoieli, zgomotul se îndepărtă și dispăru.

Alex era singur.

Trebuia să știe un singur lucru, deși se temea să se uite. Întinse mâna în jos, după aparatul de măsurat rezerva de aer. Cât aer consumase? Acul îi indică tot ce era mai rău. Mai avea 1.750 psi. La 500 psi, acul trecea pe roșu. La acel nivel, o valvă din interiorul buteliei cu aer urma să se închidă. Mai avea doar câteva minute. Și apoi murea.

Când fu sigur că își stăpânea emoțiile, înotă înainte, din nou. Alex știa că, la adâncimea aceea, ar fi consumat curând aerul rămas. Dar mișcându-se prea repede, folosind prea multă energie, doar ar fi grăbit această evoluție. Cât mai avea? Cincisprezece minute cel mult. Înțelegea deja că situația sa era disperată și se străduia să ignore șoaptele sinistre din mintea sa. Nimeni nu știa că el se afla acolo. Nu era nicio cale de scăpare. Dar trebuia totuși să încerce. Persoane mai capabile decât Drevin încercaseră să-l ucidă și eșuaseră. Avea să găsească o cale de ieșire.

Tambuchiul era închis. Ferestrele – prea mici. Podeaua, tavanul și pereții – solizi. Exista o singură ușă ce putea să-l ducă undeva în siguranță, și aceea era înlănțuită. Alex privi în jur, apoi ridică una dintre armele Winchester. Nu era nicio șansă ca aceasta să tragă după atâția ani sub apă, dar poate că avea să o facă. Cărând vechea armă, înotă până la ușă și, ținând-o de pat, băgă țeava puștii prin ușa întredeschisă. Avea s-o folosească drept pârghie. Poate că reușea să deschidă ușa; lanțul era nou, dar era prins de un mâner vechi și ruginit. Folosindu-și toată puterea, Alex împinse. Crezu o secundă că simte metalul îndoindu-se. Împinse mai tare și făcu un salt înapoi când ceva cedă. Arma. Țeava puștii se frânsese.

Înotă până la grămada de puști și luă o alta. Simțea aparatele de măsurat cantitatea de aer disponibil atârnând în urma lui, dar nu le mai privi. Îi era prea frică de ce putea

vedea. Îşi auzea fiecare respiraţie; îi răsuna ca un ecou în urechi. Şi de fiecare dată când deschidea gura vedea cum rezerva sa prețioasă de aer dispărea într-un nor de bule. Vedea şi îşi auzea moartea. Era măsurată cu atenție peste tot în jurul lui.

A doua armă se frânse exact ca prima. Alex simți că înnebuneşte. Apucă uşa cu mâinile şi trase de ea cât putu de tare, de parcă ar fi putut s-o scoată din țâțâni. Bule de aer explodară în jurul capului său. Văzu negru în fața ochilor. Când se calmă, nimic nu se schimbase. Degetele îi erau albe şi se tăiase în palmă.

Şi rezerva sa de aer scăzuse la 900 psi. Îi mai rămăseseră doar câteva minute.

Trebuia să se mişte repede. Nu, mişcarea rapidă ar fi grăbit sfârşitul. Dar trebuia să mai existe o cale de ieşire. Examină din nou ferestrele. Cea mai mare dintre ele avea formă neregulată, o parte din metal fiind mâncat de rugină. Lui Alex îi încăpea capul şi jumătate din umăr prin gaură. Dar atât. Chiar dacă şi-ar fi scos butelia de aer, pieptul şi şoldurile nu i-ar fi trecut prin deschizătură. Se trase înapoi, de teamă că va fi prins şi tăiat de tubul său de aer. Nu rezolvase nimic.

Şi rezerva sa de aer scăzuse la 650 psi. Acul era cu doar un milimetru deasupra nivelului roşu.

Lui Alex îi era frig. Nu-i mai fusese atât de frig niciodată. Costumul de scafandru păstra poate ceva din căldura corpului lui, dar mâinile şi picioarele îi deveneau albastre. Lumina soarelui nu pătrundea în cală. Băiatul se afla pe fundul mării. Dar era mai mult decât atât. Alex ştia că urma să moară. Urma să fie găsit plutind în acest loc, înconjurat de maşinării ruginite şi de amintiri ale unui război demult încheiat. De data aceasta nu avea cale de scăpare.

500 psi.

Cum se întâmplase asta? Pierduse cumva noțiunea timpului în ultimele două minute – două minute prețioase când avea atât de puțin timp rămas? Alex se strădui să se concentreze. Mai era ceva acolo ce putea folosi? Poate că nava transportase bombe de artilerie. Văzuse o armă

antiaeriană pe punte. Oare şi-ar fi putut croi o cale de ieşire detonând explozibil?

Începu să caute disperat muniție. În timp ce făcea asta simți ceva în gât şi îşi dădu seama că va fi tot mai dificil să respire. Rezerva sa de aer era pe sfârşite. Se întreba dacă avea să leşine înainte de a se îneca. I se părea nedrept. Printr-un miracol, supraviețuise glonțului unui asasin din Londra. Şi doar pentru asta? Pentru o altă moarte, mai groaznică, doar câteva săptămâni mai târziu?

Ceva gri trecu pe lângă o fereastră. Un peşte mare. Un rechin? Alex simți un val de disperare nemărginită. Chiar dacă printr-un miracol ar fi găsit o cale de ieşire, creatura l-ar fi aşteptat. Poate că ştia deja că el se afla acolo. În câteva secunde, situația sa devenise de două ori mai disperată.

Dar apoi văzu din nou umbra cenuşie şi, cu un şoc de neîncredere, îşi dădu seama că nu era un rechin. Era un scafandru echipat corespunzător.

Cineva îl căuta.

Trebui să facă un efort să nu strige în gura mare. Dădu repede din labele de scafandru şi ajunse la ultima fereastră chiar când scafandrul era gata să treacă mai departe. Brațul lui Alex se strecură prin gaură şi îl prinse pe scafandru de picior. Acesta se răsuci.

Păr şaten ce se unduia în apă. Ochi albaştri îngrijorați în spatele măştii care-i acoperea. Scafandrul bătea apa pe loc de partea cealaltă a ferestrei şi Alex o recunoscu pe Tamara Knight.

Disperat, făcu semnul de pericol pe care-l învățase cu ani în urmă, cu mâna în dreptul gâtului. „Nu mai am aer. Ajutor!” Îi era din ce în ce mai greu să respire, încercând să dozeze aerul rămas în rezervor, atent ca plămânii săi să fie permanent cel mult pe jumătate plini. Tamara căută în buzunarul de la vesta sa compresoare şi scoase ceva. Îi dădu prin fereastră. Alex era derutat. Ținea unul din inhalatoarele lui Paul Drevin. La ce îi ajuta? Apoi îşi dădu seama că probabil ea îl luase din camera lui. Era dispozitivul pe care Smithers i-l dăduse la New York. De unde ştiuse de el?

Şi avea să funcționeze sub apă?

Ameţit, menţinându-şi cu greu autocontrolul, Alex înotă până la uşa cu lanţ. Trebui să facă un efort să-şi aducă aminte cum funcţiona dispozitivul. Răsuceşte cilindrul de două ori în sensul acelor de ceasornic. De ce nu-l pornise Tamara? Bineînţeles că nu putea. Era sensibil la amprente. Alex trebuia să o facă. Respiră! Acum inhalatorul era armat îl puse pe lanţ, apoi înotă înapoi, cât mai departe în interiorul calei.

10 psi. Acul aparatului de măsurat oxigenul disponibil nu mai avea mult spaţiu de parcurs.

Uşa se deschise brusc. O minge de flăcări, stinsă pe loc, şi Alex simţi şocul valului cum îl izbeşte, proiectându-l spre obiectele depozitate în cală. Nu mai respira; nu mai avea ce să respire. Unde era Tamara? Alex presupuse că mai era o cale de ieşire, dar dacă se înşela?

Totul devenea negru. Fie explozia îl doborâse, fie se sufoca.

Dar apoi simţi braţul Tamarei în jurul lui. Îi scotea tubul din gură. Era nefolositor şi el îi dădu drumul. Simţi ceva atingându-i buzele şi îşi dădu seama că ea îi dăduse un alt tub, ataşat de butelia ei cu aer. Inspiră adânc şi simţi valul de aer în plămâni. Era o senzaţie minunată.

Stătură pe loc câteva minute, ţinându-se în braţe. Apoi Tamara îl bătu uşor pe Alex pe umăr şi arătă în sus. El aprobă din cap. Mai aveau cale lungă şi, dat fiind că împărţeau o singură butelie cu aer, nu mai era mult până ce s-ar fi terminat şi rezerva de oxigen a Tamarei.

Tamara înotă prin uşa spartă şi Alex o urmă. Era un tambuchi deschis şi se strecurară prin el, urcând încet. Se opriră când aparatele lor de măsurat arătau că, până la suprafaţă, mai aveau cinci metri. Aceasta era oprirea de siguranţă care permitea nitrogenului să iasă din sânge, prevenind apariţia complicaţiilor. Cinci minute mai târziu îşi terminară urcarea, ajungând la suprafaţa apei, în soarele strălucitor de după-amiază.

Alex nu avea aer să umfle echipamentul, aşa că desfăcu lestul cu greutăţi şi-i dădu drumul. Apoi îşi scoase masca.

— Cum...? începu el.

— Mai târziu, spuse Tamara.

Aveau mult de înotat până la insulă şi Tamara voia să se asigure că nu erau văzuți. Lăsară curenții să-i ducă lângă Little Point, apoi se îndreptară către malul din spatele casei. Tamara verifică să nu fie gărzi în apropiere înainte să fugă pe plajă şi apoi între palmieri.

Alex îşi scoase tubul şi se aruncă la pământ. Zăcu acolo gâfâind. Tamara stătea întinsă lângă el. În costumul de scafandru, cu părul liber şi apa şiroindu-i pe față, nu părea deloc secretară personală... şi deodată Alex înțelese că nici nu fusese vreodată cu adevărat.

— A fost cât pe-aci, spuse ea.

Alex o privea nedumerit.

— Cine eşti? întrebă el. Dar ştia deja răspunsul. CIA.

Bineînțeles. Joe Byrne îi spusese că avea pe cineva pe insulă.

— Îmi pare rău că am fost atât de neprietenoasă, spuse Tamara. Îi zâmbi, de parcă ar fi vrut să facă asta de mult timp. Sunt sigură că înțelegi. Era acoperirea mea.

— Sigur. Totul avea sens. Cum de m-ai găsit? întrebă el.

— Îmi spuseseşi deja unde mergeai, explică Tamara. Nu ştiu de ce, dar eram agitată şi am decis să te urmăresc. Am intrat în camera ta şi am înhățat inhalatorul. M-am gândit că ar putea fi folositor şi am avut dreptate. Apoi am înotat în larg. Eram chiar lângă locul epavei când am văzut barca plecând fără tine şi am ghicit ce se întâmplase. Aşa că am coborât să te caut.

— Mulțumesc. Alex era amețit. În bătaia soarelui de după-amiază târzie se uscase deja de apă. Deci ce se întâmplă acum? întrebă el.

— Spune-mi tu.

— Cred că Drevin plănuieşte să plece diseară.

Alex îi spuse repede despre convorbirea telefonică pe care o auzise.

Dar Tamara părea să se îndoiască.

— Nu pot crede asta, spuse ea. Lansarea de mâine... Ark Angel. Înseamnă totul pentru el. Lucrează la asta de luni de zile. De ce să dispară acum?

— Sunt de acord. Dar cu siguranță a vorbit despre o barcă.

Care soseşte la ora 23.00.

— Atunci trebuie să fim acolo. O unitate de sprijin staționează, până la alte ordine, în Barbados. Dacă Drevin încearcă să plece, îi putem contacta şi vor veni în câteva minute.

— Ce facem până atunci?

— Mai bine aşteaptă aici. Merg în casă să-ți aduc nişte haine. Şi ceva de mâncat şi de băut. Îl studie pe Alex mai îndeaproape. Eşti în regulă?

— Sunt bine. Mulțumesc, Tamara. Mi-ai salvat viața.

— Este grozav să lucrez cu tine, Alex. Joe mi-a spus totul despre tine.

Tamara plecă, lăsându-l pe Alex singur. El privi valurile spărgându-se uşor de nisipul alb. Soarele începea să apună şi primele umbre se întindeau deja, către Alex, avertizându-l în tăcere asupra pericolelor nopții care se apropia.

FURTUNĂ TROPICALĂ

La ora 22.00, în acea seară, Alex şi Tamara aşteptau la marginea pădurii tropicale, privind de-a lungul şoselei, către cabanele din lemn unde gărzile se spălau şi se schimbau. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine închise la culoare. Tamara luase pantaloni de camuflaj şi o bluză cu mânecă lungă pentru Alex. Acestuia îi era prea cald. Noaptea adusese cu ea o căldură umedă ce i se lipea de piele şi el simţea transpiraţia alunecându-i pe spate. Dar astfel existau şanse slabe să fie văzut şi el era protejat de ţânţari.

Tamara se îmbrăcase şi ea în negru. Adusese şi o armă de undeva, o Beretta subţire, pe care o purta într-un toc, sub braţ. Avea şi un radio transmiţător cu care plănuia să contacteze echipa de sprijin a CIA – deşi era îngrijorată asupra recepţiei. Norii erau groşi, acoperind luna şi stătea să plouă. Să aibă semnal bun în mijlocul unei furtuni tropicale n-ar fi fost uşor.

Alex era bucuros că ea se afla cu el. Fusese singur prea mult timp şi i se părea că ei doi se potriveau. Tamara îi spusese că ea era unul dintre cei mai tineri agenţi care lucrau cu Joe Byrne; fusese recrutată la doar nouăsprezece ani. Nu părea mult mai în vârstă acum, ghemuită sub un copac imens în formă de umbrelă, atât de comun Caraibelor de Est. Simţea că pentru ea această acţiune reprezenta o mare aventură. Poate în aceasta consta diferenţa dintre ei. Ei îi plăcea munca pe care o făcea.

Existau trei cabane, comunicând între ele prin alei acoperite, aflate lângă şosea. Erau destul de primitive: buşteni din lemn închis la culoare drept pereţi, acoperişul făcut din frunze de palmier. Cam la douăzeci de metri mai departe, Alex văzu poarta electrică şi punctul de control care păzea zona de lansare din partea cealaltă. Erau trei gărzi de pază în permanenţă, unul dintre gardieni stând în cabina de pază, ceilalţi doi patrulând înainte şi înapoi în faţa gardului metalic înalt de zece metri. Întreaga zonă era iluminată de o serie de corpuri luminoase arcuite, strălucind din turnurile

de pază metalice. Alex văzu sute de molii şi de ţânţari dansând în lumină.

Gărzile plecau la zece şi un sfert. În calitate de asistent personal al lui Drevin, Tamara avusese acces la orar şi ştia că a doua tură de noapte putea sosi în orice moment. Alex privi înapoi pe şosea, în direcţia casei lui Drevin. Se gândi brusc la Paul. Probabil i se spusese că Alex se înecase... un accident groaznic. Se întreba ce gândea Paul şi îi părea rău că Tamara nu îl văzuse când se întorsese în casă să-i ia nişte haine.

Dar nu se putea gândi la asta acum. Venise timpul să acţioneze. Şoseaua era încă goală; nici urmă de automobile electrice venind dintr-o direcţie sau alta. Tamara îi făcu semn şi el se târî înainte, ţinându-se cât mai aproape de vegetaţie, către prima dintre cele trei cabane. Deschise uşa cu mare grijă. Nu se auzise niciun sunet şi nici nu se înregistrase vreo mişcare timp de douăzeci de minute, dar, chiar şi aşa, putea să fie cineva adormit acolo.

Cabana era goală. Alex se strecură înăuntru şi ajunse într-un spaţiu mic, dreptunghiular. În încăpere se găseau două canapele vechi, un frigider şi o masă cu sticle goale de bere, câteva reviste porno şi un pachet de cărţi de joc aruncat deasupra. Un ventilator se afla într-un colţ, dar era închis. Camera mirosea a fum de ţigară şi aerul era stătut.

Trecu prin cabana aceasta către următoarea, una şi mai mică, cu patru duşuri şi cu un rând de bănci din lemn. Pe jos era gresie. Prosoape ude atârnau de cuiere. Iarăşi, nu se vedea niciun om.

De-abia în a treia cabană găsi ceea ce căuta. Acolo se schimbau gărzile pentru muncă. Uniforme proaspăt călcate atârnau de umeraşe metalice; ghete lustruite erau frumos aranjate lângă perete. Exact cum spusese Tamara.

Alex nu putu să nu zâmbească atunci când băgă mâna în buzunar şi scoase flaconul pe care i-l dăduse Smithers. Privi numele de pe etichetă – „STINGO” – apoi deschise flaconul şi-i vărsă conţinutul peste uniforme. Lichidul era incolor şi inodor. Gărzile nu aveau să bănuiască ce urma să se abată asupra lor.

Auzi un fluierat uşor de afară: o avertizare din partea Tamarei. O a doua uşă ducea afară şi Alex se strecură prin aceasta în întuneric. Afară auzi un automobil apropiindu-se. Sincronizare perfectă.

Gărzile se schimbau. Când Alex ajunse înapoi la Tamara, sosi o maşinuță şi trei bărbați îmbrăcați în şorturi şi tricouri coborâră. Alex îl recunoscu pe unul dintre ei. Era Kolo, scafandrul care îl lăsase să moară. Era mulțumit. Dacă cineva merita să sufere, acesta era Kolo.

— O să meargă? şopti Tamara când cei trei dispărură în vestiar.

— Stai liniştită, răspunse Alex. Smithers nu m-a dezamăgit niciodată.

După vreo cinci minute, cei trei îşi făcură din nou apariția, de data aceasta îmbrăcați în salopetele gri. Alex şi Tamara priviră cum bărbații se apropiau de punctul de control să le înlocuiască pe cele trei gărzi de acolo. Schimbară câteva cuvinte încet apoi îşi preluară pozițiile. Cei trei care ieşiseră din tură se duseră la cabină să se schimbe şi plecară cu un automobil câteva minute mai târziu.

— Să ne apropiem, şopti Alex.

Era nerăbdător să vadă ce se întâmplă.

Kolo stătea în cabina de pază, în fața unui şir de telefoane şi monitoare. Fereastra era deschisă pentru a putea comunica cu ceilalți doi, care erau acum înarmați şi stăteau împreună în fața gardului. Era o sarcină ingrată, gândi Alex, să stea toată noaptea aşteptând să se întâmple ceva. Şi, deşi niciunul nu ştia asta, avea să devină şi mai rău.

Alex observă primul. Norul de insecte vizibil în lumina lămpilor arcuite se îngroşase. Înainte fuseseră sute. Acum erau mii. Imposibil să spui ce fel de insecte erau: gândaci, muşte, goange sau țânțari. Se vedeau doar pete negre alcătuite din aripi bătând cu înverşunare, antene şi picioare atârnânde. Erau atât de multe, încât lumina se estompase considerabil.

Kolo se plesni peste față. Sunetul se auzi surprinzător de tare în căldura grea a nopții. Unul dintre ceilalți gardieni mormăi ceva şi se scărpină sub braț. Kolo se plesni din nou

peste față, apoi pe ceafă. Ceilalți începeau să se agite, de parcă ar fi executat un dans ciudat. Unul se frecă cu țeava armei sale automate pe piept, apoi şi-o trecu peste umăr, folosind-o să se scarpine pe spate. În cabina de pază, Kolo lovea aerul din fața lui. Părea să aibă dificultăți în a respira şi Alex putu vedea de ce. Aerul din jurul său fusese invadat de mii şi mii de insecte. Kolo nu putea deschide gura fără să le înghită.

Loțiunea de țânțari pe care Smithers o crease era fantastică. Toate insectele de pe insulă fuseseră atrase de cei trei nefericiți. Cei doi de afară pierduseră controlul, plesnindu-se, zbătându-se şi sărind de colo-colo de parcă ar fi fost curentați. Kolo țipă. Alex văzu un centiped uriaş urcându-i-se pe gât. O mică parte din pielea bărbatului se mai vedea acum. Era acoperit de o masă de insecte care îl muşcau şi îl înțepau. Acestea se luptau să intre în ochii şi în nasul lui. Țipând în continuare, Kolo se lovea cu frenezie. Ceilalți doi făceau la fel.

Se auzi o explozie mică şi scântei izbucniră şuvoi când unul dintre monitoarele TV, invadat de insecte, făcu scurtcircuit. Era culmea. Orbit şi înjurând, Kolo se clătină pe picioare şi ieşi afară. Ceilalți doi intrară în el, agățându-se ca să se susțină şi toți trei îşi croiră drum spre duşuri şi spre vestiar. Un nor imens de insecte îi urma.

Deodată se lăsă liniştea.

— Ai avut dreptate, observă Tamara. Domnul Smithers al vostru *este* destul de bun.

Ei doi trecură în fugă pe lângă punctul de control, acum gol, pe poartă şi apoi de-a lungul şoselei, pe partea cealaltă. Pădurea tropicală se termină curând şi zăriră schelele şi rachetele în față. Luna încă nu era vizibilă.

Tamara privi în sus.

— Ne vom uda, anunță ea.

Avea dreptate. Câteva minute mai târziu, se porni ploaia şi se udară imediat leoarcă. Ploaia era caldă şi cădea din cer de parcă ar fi fost turnată dintr-o găleată enormă. Un fulger brăzdă cerul deasupra mării, reflectat fiind pe solul care se învolbura în jurul lor. Totul devenise alb şi negru.

— Ce se va întâmpla cu lansarea? strigă Alex.

Nu mai era nevoie să şoptească. Tamara de-abia îl putea auzi în ploaia puternică.

Ea îşi scutură apa din ochi şi strigă înapoi:

— Nu contează. Ploaia nu va dura mult. Totul va fi uscat mâine-dimineață.

De fapt, furtuna nu s-ar fi putut dezlănțui într-un moment mai potrivit. Zona de lansare consta dintr-un acru de teren deschis şi Alex se întrebase cum vor putea să-l traverseze fără a fi văzuți. Nu se îndoia că existau şi acolo gărzi care patrulau, precum şi TV cu circuit închis. Ploaia le asigura acoperirea perfectă. În hainele închise la culoare, el şi Tamara erau invizibili.

Al doilea ponton se afla în punctul vestic al insulei şi comunica cu schelele rachetelor şi cu diferitele clădiri de control printr-o pistă din ciment alb. Alex şi Tamara alergau pe aceasta când, deodată, o lumină apăru brusc, săgetând ploaia. Felinarul era montat pe o barcă ce se îndrepta spre mal, luptându-se cu valurile tumultoase.

— Pe aici! țipă Tamara şi-l trase pe Alex spre o clădire de cărămidă cu un noian de țevi metalice şi de aparate de măsurat în exterior.

În timp ce alergau, ea se împiedică. Alex reuşi să o prindă înainte de a cădea şi câteva secunde mai târziu cei doi se aflau în siguranță, ascunşi în spatele unui rezervor de apă. Pontonul era chiar în fața lor. Alex se întreba dacă Drevin avea să apară.

Ambarcațiunea ajunse la ponton. Ploaia cădea şi mai abundent acum şi era greu să vezi ce se întâmplă. Cineva sări din vaporaş, cu o funie. Alte persoane apărură pe punte. Alex se gândise că Drevin plănuia să plece de pe insulă, dar se părea că ambarcațiunea adusese oaspeți – oameni care nu doreau să fie văzuți.

Alex auzi un sunet în spatele său, se întoarse şi-i văzu pe Magnus Payne şi două gărzi venind cu o maşinuță în josul şoselei, spre barcă. Părul de culoarea ghimbirului şi pielea lipsită de viață ale şefului pazei erau de neconfundat, chiar şi în timpul unei furtuni tropicale. Ajunseră la ponton şi Payne

coborî din automobil. Patru bărbați se dădură jos din ambarcațiune. Alex se prinse cu o mână de Tamara, şocat. Ştia cine erau bărbații, deşi nu le aflase niciodată numele adevărat.

Jachetă de Camuflaj. Ochelari. Ceas de Oțel şi Dinte de Argint.

Forța Trei venise pe Flamingo Bay. Dar de ce? Ce însemna asta? Magnus Payne dădea mâna cu ei, urându-le bun venit Era gruparea teroristă care jurase să-l distrugă pe Drevin. Dar erau întâmpinați ca vechi prieteni.

Şi apoi o voce răsună în furtună, amplificată de difuzoare ascunse, răsunând de peste tot din jur.

— Nu trageți! Ştim că sunteți acolo. Lăsați armele şi ieşiți cu mâinile sus.

Cei cinci bărbați înghețară. Doi dintre ei scoaseră armele. Dar cuvintele nu le erau adresate.

Dacă Alex avea vreo îndoială că el şi Tamara erau ținta, aceasta dispăru câteva secunde mai târziu. Alte patru maşini apărură din ploaie. Se opriră, în fața lor, orbindu-i cu farurile. O duzină de umbre negre apărură şi luară poziție în jurul lor. Lângă el, Tamara se crispă, apoi acționă scoțând arma. Se auzi o singură împuşcătură, trasă dintr-o maşină. Tamara țipă. Arma îi zbură cât colo. Sângele începu să-i curgă dintr-o rană la umăr, împrăştiindu-se rapid în josul mânecii.

— Acesta a fost ultimul avertisment! răsună vocea. Ridicați-vă şi mişcați-vă încet. Dacă opuneți rezistență, veți fi împuşcați.

Cum fuseseră descoperiți? Alex se gândi şi îşi aduse aminte că Tamara se împiedicase de ceva. O sârmă. Asta trebuia să fie. Când ei alergaseră, ea declanşase o alarmă.

Magnus Payne îşi făcu loc printre gărzi. Cei patru membri ai Forței Trei îl urmară. Întreaga zonă fusese goală cu doar câteva minute în urmă; acum era plină. Tamara îşi ținea mâna la umărul rănit. Alex stătea alături, dărâmat.

Şi Nikolai Drevin apăru, îmbrăcat într-o haină de ploaie şi – în mod ciudat – ținând o umbrelă viu colorată de golf, care îl proteja de rafalele de ploaie. Părea relaxat, de parcă doar se

hotărâse să facă o plimbare nocturnă. Stătea în fața lui Alex şi a Tamarei. Nu arăta niciun fel de emoție.

— Domnişoară Knight, spuse el şi, deşi vorbea încet, vorbele lui dominau sunetul ploii. Am avut mereu îndoielile mele în privința ta. Sau, mai degrabă, am suspectat că CIA-ul va încerca să se infiltreze în operațiunea mea şi păreai cea mai bună alegere. Ce păcat că mi s-au adeverit temerile!

— Băiatul... Magnus Payne ajunsese lângă Drevin.

— Da. Se pare că omul tău nu a reuşit să-şi termine treaba. Drevin făcu un pas înainte până ajunse la câțiva centimetri de Alex. Alex nu se mişcă; ploaia îi curgea peste față. Spune-mi, Alex, îl întrebă Drevin. Mă interesează să ştiu pentru cine lucrezi de data asta. MI6 sau CIA? Sau poate pentru amândouă?

— Duceți-vă la naiba, răspunse Alex încet.

— Îmi pare chiar rău că ai decis să-mi fii duşman, continuă Drevin. Mi-ai plăcut de la început. Şi lui Paul. Dar ai abuzat de ospitalitatea mea, Alex. Mare greşeală!

Alex tăcea. Lângă el, Tamara devenise foarte palidă. Îşi ținea o mână peste rană şi era evident că o durea. Dar era în continuare sfidătoare.

— Cei de la CIA ştiu că suntem aici, Drevin, spuse ea. Dacă ne faci ceva, vor veni peste voi. Nu vei scăpa; nu ai unde să fugi.

— Ce v-a făcut să credeți că aş pleca undeva? răspunse Drevin. Încuiați fata! ordonă el. Nu vreau s-o mai văd. Magnus – du-l pe Alex Rider în hangarul principal. Vreau să vorbesc cu el.

Drevin se întoarse şi plecă. După doar trei paşi, dispăru în ploaie.

ȚINTĂ PRIMARĂ

Hangarul principal era imens. Poate că acolo staționa avionul Cessna când nu era folosit. Acoperişul consta dintr-o boltă mare din tablă ondulată. Un perete se dădea în lături pentru a permite accesul către zona de lansare. Înăuntru, se găseau mai multe piese de maşini şi câteva canistre de combustibil împrăştiate în jur, dar în rest hangarul era gol. Alex stătea legat de un scaun din lemn. Drevin era în fața lui; Magnus Payne stătea în picioare alături de el. Jachetă de Camuflaj, Dinte de Argint, Ochelari şi Ceas de Oțel formau un grup aflat la mică distanță. Fuseseră invitați acolo, dar era evident că Drevin nu se aşteptase ca ei să i se alăture.

Ploaia se oprise la fel de repede cum începuse. Alex auzea încă apa curgând în burlane şi ultimii câțiva stropi răpăind pe acoperiş. Aerul din hangar era cald şi umed. Alex se udase până la piele. Payne folosise un cablu electric pentru a-l lega de scaun şi acesta îi tăia carnea. Picioarele şi mâinile îi erau goale.

Drevin purta un jerseu din caşmir bleu. Era relaxat, ținând un pahar uriaş de coniac într-o mână, cu doi centimetri de lichid gălbui ce formau un cerc perfect pe fund. Îl ridică în dreptul nasului şi pufni în mod apreciativ.

— Coniac Ludovic al XIII-lea, spuse el. Are o vechime de treizeci de ani. O singură sticlă costă mai mult de o mie de lire. Este singurul coniac pe care-l beau.

— Ştiam că sunteți bogat, spuse Alex. Ştiam şi că sunteți lacom. Dar nu ştiam că sunteți şi plictisitor.

— Există cinci bărbați aici care ar fi bucuroşi să se ocupe de tine dacă le-aş permite asta, răspunse Drevin blând. Ar fi mai bine dacă ți-ai ține gura şi ai asculta ce am de spus. Roti coniacul şi luă o înghițitură. Trebuie să mărturisesc, sunt fascinat de tine. Ochii lui gri îl studiau atent pe Alex. Când Magnus mi-a spus că eşti agent MI6, am râs. Pur şi simplu n-am crezut. Dar când privesc înapoi la tot ceea ce s-a întâmplat, are sens. L-am întâlnit odată pe Alan Blunt şi mi s-a părut un individ foarte prefăcut şi dizgrațios. Asta îmi

confirmă impresia. Chiar şi aşa, îmi e greu să accept că te-a trimis după mine. Asta s-a întâmplat, Alex? Ai fost trimis de la început?

— A fost împuşcat, mormăi Payne. Am văzut copii ale actelor de la spital. Asta e suficient de real.

— Atunci poate că nu a fost decât o coincidență nefericită. Nefericită pentru tine. Dar mă bucur de timpul petrecut împreună. Deşi mă tem că atât tu, cât şi domnişoara Knight trebuie să dispăreți repede, cel puțin am ocazia să mă justific în fața ta. Vezi tu, Alex, aş vrea ca Paul să ştie despre mine. Aş vrea să-i spun tot ce îți voi spune ție. Dar el este slab. Nu e pregătit încă. Poate că va sfârşi prin a mă urî pentru ceea ce sunt. Dar tu ştiu că vei înțelege.

Drevin îşi coborî nasul în pahar şi inspiră adânc.

— Sunt, după cum tocmai ai spus, un om bogat. Unul dintre cei mai bogați de pe planetă. Am o echipă de contabili angajați care lucrează pentru mine tot anul şi nici măcar ei nu sunt siguri de câți bani dispun. Nu ai idee cum e, Alex, să poți avea tot ce-ți doreşti. Pot intra într-un magazin să-mi cumpăr un costum şi să decid în schimb să cumpăr magazinul. Dacă văd o maşină nouă sau un avion într-o revistă, pot fi ale mele înainte de sfârşitul zilei. La ultima numărătoare aveam unsprezece case în toată lumea. Pot dormi într-o altă țară în fiecare zi a săptămânii şi mă pot trezi într-un alt colț de paradis. Bineînțeles, după cum probabil ți s-a spus, această bogăție nu mi-a parvenit pe căi tocmai oneste. Aceste lucruri nu mă interesează. Sunt criminal; o recunosc. Am ucis eu însumi numeroşi oameni şi mulți alții au murit ca rezultat al ordinelor mele. O mare parte dintre asociații mei sunt criminali. De ce să mă deranjeze asta? Nu există om de afaceri în viață care să nu fi înşelat sau mințit vreodată. Toți facem asta! Este doar o chestiune de grad. Am avut un succes imens în ultimii douăzeci de ani şi intenționez să devin şi mai bogat şi mai de succes în următorii ani. Totuşi, fața lui Drevin se întunecă, cu vreo optsprezece luni în urmă am devenit conştient de două mici probleme şi acestea m-au forțat să acționez într-un anume fel. Acestea reprezintă şi motivul pentru care te afli

aici acum, Alex. Sunt probleme care m-ar putea distruge foarte uşor şi pentru care am cheltuit o grămadă de bani şi de timp încercând să le depăşesc.

— De ce îmi spuneți toate astea dacă plănuiți să mă ucideți, întrebă Alex?

— *Pentru că* plănuiesc să te ucid, de aceea îți pot spune, răspunse Drevin. Nu va exista pericolul ca tu să repeți cele auzite. Dar, te rog, nu mă mai întrerupe, Alex, sau va trebui să-l rog pe Magnus să te lovească. Îşi închise puțin ochii. Când îi deschise din nou, era complet liniştit. Prima problemă, spuse el, are legătură cu Departamentul de Stat al Statelor Unite, care a decis să investigheze unele dintre chestiunile mele financiare, în special cele legate de mafia rusească. Bineînțeles că am ştiut chiar de la început că se construieşte un caz împotriva mea. Am fost mereu un om prevăzător. Evit dovezile scrise şi mă asigur că nu există martori care să mă poată incrimina. Dar chiar şi aşa, nu ar fi posibil să acționez la scara la care o fac fără să las vreo urmă şi ştiu că americanii cotrobăie prin resturi, vorbesc cu toată lumea care m-a cunoscut – şi că, mai devreme sau mai târziu, plănuiesc să mă aducă în fața justiției. Soluția evidentă ar fi să distrug Departamentul de Stat al Statelor Unite şi, în special, pe aceia care au făcut o slujbă din a se amesteca în afacerile mele. Mi-am dat seama că, într-un fel, au fost chiar de ajutor. Au adunat toate dovezile la un loc: au pus toate ouăle într-un singur coş! Cu un proiectil unic, bine direcționat, i-aş putea ucide pe toți investigatorii şi aş distruge toate benzile, fişele, hârtiile, înregistrările telefonice şi paginile printate – totul! Aş putea să o iau de la început cu o filă complet nouă. Cu cât m-am gândit la asta, cu atât am devenit mai recunoscător americanilor pentru eforturile depuse. Bineînțeles că nu are să fie uşor. Pentru că, vezi tu, rezultatele investigației se află într-una din cele mai sigure clădiri din lume – Pentagonul din Washington. Locul acela nu e nimic mai mult decât o clădire imensă din beton – o mare parte din ea aflându-se sub pământ. Dispune de o unitate antiteroristă aflată în alertă douăzeci şi patru de ore pe zi. Acolo poți găsi orice formă de monitorizare imaginabilă şi, de

când cu 11 septembrie, niciun avion comercial nu se poate apropia de el. Pentagonul este complet protejat împotriva unui atac chimic, biologic şi radiologie. Ştiu asta pentru că le-am luat pe toate în considerație. Dar chiar şi o examinare scurtă mi-a arătat că o astfel de abordare era sortită eşecului. Şi acum, dacă îmi permiți, voi trece la a doua problemă pe care am menționat-o. Poate părea că nu este legată deloc de prima. Multă vreme, chiar am crezut că nici nu era. Dar vei vedea într-un minut cum se leagă totul.

Alex nu spuse nimic. Era conştient că Magnus Payne şi cei din Forța Trei îl urmăreau. Se întreba încă ce rol aveau ei în toate astea. Şi unde era Kaspar, bărbatul cu capul tatuat? Chiar şi acum, nimic nu se lega. Alex se mişcă în scaun, încercând să simtă ceva în mâini şi picioare.

— Cealaltă problemă a mea era Ark Angel, continuă Drevin. Turismul spațial m-a interesat întotdeauna, Alex, şi, când guvernul britanic m-a abordat să colaborez cu el, trebuie să admit că am fost flatat. Urma să beneficiez de pe urma banilor investiți de ei în proiect. Aveam să fiu în fruntea uneia dintre cele mai interesante şi profitabile afaceri ale secolului al XXI-lea. Iar aceasta îmi promitea lucrul de care aveam nevoie cel mai mult: respect! Americanii poate că mă văd ca pe un criminal, dar s-ar fi gândit de două ori văzând că iau masa cu regina. M-am gândit că le-ar fi fost mai dificil să mă ducă la închisoare dacă aş fi fost Sir Nikolai Drevin. Sau chiar Lord Dervin. Uneori ajută să ai relațiile adecvate. Aşa că am fost de acord să devin partener cu guvernul vostru în proiectul Ark Angel, primul hotel spațial din lume. Este mai presus de noi acum. Este mereu mai presus de noi. Şi nu pot uita asta. Pentru că, vezi tu, a devenit un coşmar, o catastrofă. Chiar fără americani şi fără investigația lor, Ark Angel poate să mă distrugă uşor. Drevin se încruntă şi sorbi o gură mare de coniac. Ark Angel depăşeşte cu miliarde de lire sterline bugetul. Mă usucă de bani. Chiar şi cu toată bogăția mea, nu mai pot susține toate astea. Şi e doar din vina guvernului vostru stupid. Nu poate lua nicio decizie fără a o discuta luni de zile. Au comitete şi subcomitete. Şi, când se ia o hotărâre, este mereu cea

greşită. Ar fi trebuit să ştiu de la început. Uite la parlamentul scoţian! Domul Mileniului! Tot ceea ce construieşte guvernul britanic costă de zece ori mai mult decât ar trebui şi nici măcar nu funcţionează. Cu Ark Angel e la fel. Este târziu, are defecte şi s-a pierdut orice speranţă de a fi gata vreodată. Totul se duce de râpă. Şi mă gândesc de luni de zile că ar fi mai bine ca blestemăţia asta să cadă din cer. Aş putea să-mi recuperez ceva din bani pentru că este asigurat, ca orice proiect major. Mai mult de atât, aş putea să mă spăl pe mâini de toată afacerea. Aş putea să mă trezesc fără să o mai simt, literalmente vorbind, atârnându-mi deasupra capului. Au fost zile în care m-am gândit serios să plătesc pe cineva să o facă să sară în aer. Şi atunci, Alex, mi-a venit ideea măreaţă. Este cum ţi-am spus. Două probleme care au o singură soluţie.

Drevin se aplecă şi, în sfârşit, Alex văzu destul de clar nebunia din ochii lui.

— Mă întreb câtă fizică ştii, Alex. Chiar acum când noi stăm aici, există sute de obiecte care orbitează în spaţiu, de la sateliţi de comunicaţii mici la staţii spaţiale uriaşe, cum ar fi SSI sau Mir înainte de ea. Te-ai întrebat vreodată ce le ţine acolo? Ce le opreşte să cadă? Ei bine, răspunsul este o ecuaţie destul de simplă ce constă în viteza lor invers proporţională cu distanţa lor de pământ. Ai fi amuzat să ştii că, teoretic, ar fi posibil ca un satelit să orbiteze la câţiva metri deasupra capului tău. Dar ar trebui să o facă cu o viteză imposibil de mare. Ark Angel se află la cinci sute de kilometri. Poate, deci, să-şi menţină viteza orbitală la doar douăzeci şi şase de mii de kilometri pe oră. Dar, chiar şi aşa, la câteva luni trebuie ajustată. La fel a fost cu Mir când se afla pe orbită şi cu Staţia Spaţială Internaţională acum. La fiecare câteva luni, rachetele care sunt cunoscute drept vehicule în progres trebuie să împingă toţi aceşti sateliţi mari înapoi în spaţiu. Altfel s-ar prăbuşi pe pământ. De fapt, cu unele aşa se întâmplă. Sonda spaţială rusească Mars 96 s-a prăbuşit din cer pe 17 noiembrie 1996 şi fragmente din ea au căzut în toată America de Sud. În aprilie 2000, al doilea corp al rachetei Delta a ratat la limită Cape Town. Lumea a fost

norocoasă până acum că nu a avut loc nicio catastrofă majoră. Aproape trei sferturi din planetă constă din apă. Există deşerturi imense şi lanțuri muntoase. Probabilitatea ca un fragment de navă spațială să cadă într-o zonă populată este relativ mică. Chiar şi aşa, astronomii sunt de acord că e pe cale să se întâmple un accident. Îți e greu să mă urmăreşti? Fac să-ți fie mai uşor. Imaginează-ți că învârți o bilă ataşată de o bucată de sfoară în jurul mâinii tale. Dacă încetineşti, aceasta va cădea şi te va lovi la mână. Şi asta e. Bila e stația spațială; mâna ta e Pământul. Nu e greu ca una să se lovească de cealaltă. Şi asta intenționez să fac. Mâine, când *Gabriel* 7 va fi lansat, va transporta o bombă care a fost programată şi care trebuie poziționată exact în Ark Angel. Totul a fost pregătit pe computere şi programul este codat. Dacă priveşti pe o hartă, vei afla că Washingtonul este poziționat la 38 de grade nord. Unghiul de înclinație urmat de Ark Angel – ruta sa de zbor – este de asemenea la 38 de grade. Aceasta înseamnă că, de fiecare dată când orbitează Pământul, hotelul spațial trece exact peste Washington. Bomba va exploda la două ore după ce *Gabriel* 7 se va fi ataşat de Ark Angel – exact la ora 16.30. Aceasta va avea efectul de a scoate hotelul spațial de pe orbită. Stația spațială va începe să se îndrepte către pământ. Va intra în atmosferă şi apoi lucrurile se vor petrece foarte repede. Cu cât va fi mai multă atmosferă în jur, cu atât bolidul va cădea mai repede. Curând va pierde controlul. Sau aşa va părea. De fapt, am programat în secret ceea ce se cheamă manevre de ieşire de pe orbită. Deşi va părea să se mişte la întâmplare, va fi la fel de precisă ca un proiectil nuclear țintit în mod independent. Îți dai seama, Alex? Ark Angel cântăreşte cam şapte sute de tone. Bineînțeles, o mare parte va arde când reintră în atmosferă. Dar estimez că aproximativ 60% va rezista. Asta înseamnă cam patru sute de tone de oțel topit, sticlă, beriliu şi aluminiu care vor călători cu douăzeci şi patru de mii de kilometri pe oră. Pentagonul reprezintă ținta primară. Clădirea va fi distrusă. Toți cei care lucrează acolo vor muri şi toate informațiile vor fi incinerate. Cred că valul şocului va distruge şi o mare parte din Washington. Capitoliul. Casa

Albă. Diferite monumente. Parcurile. Păcat, pentru că mereu am crezut că este un oraş destul de frumos. Dar va rămâne puțin din el.

Alex închise ochii. Jack Starbright era la Washington, în vizită la părinți. Poate că va supraviețui exploziei oribile pe care o planificase Drevin. Dar mii de oameni – sute de mii – nu o vor face. Încă o dată, Alex se trezi întrebându-se cum de se băgase el în asta. Oare începuse totul cu recomandarea doctorului de a-şi lua două săptămâni de odihnă şi recuperare?

— Şi acum trebuie să-ți spun despre Forța Trei, spuse Drevin.

— Nu e nevoie, răspunse Alex. Îşi dăduse seama singur. Aveți nevoie de cineva care să-şi asume vina. Forța Trei nu există. Ați inventat-o.

— Exact. Drevin făcu semn cu paharul către cei patru bărbați de alături. Consider Forța Trei drept cel mai ingenios aspect al întregii operațiuni. Evident, dacă Ark Angel este sabotat, dacă se prăbuşeşte pe Pentagon, aş fi suspectul principal. Aşa că a trebuit să găsesc un țap ispăşitor. A trebuit să mă asigur că sunt mai presus de orice bănuială. Am creat Forța Trei. I-am angajat pe oamenii pe care îi vezi aici acum. Instruiți de mine, au comis mai multe acte de terorism aparent direcționate împotriva unor concerne capitaliste. Au făcut să sară în aer o fabrică de automobile din Dakota, una din Japonia, un centru de cercetare din Noua Zeelandă. Am plătit şi un jurnalist din Berlin şi un referent din Londra să se exprime împotriva Forței Trei, să avertizeze lumea împotriva acesteia. Apoi am pus să fie ucişi imediat. Vezi? Am creat iluzia unei grupări de ecoluptători fără scrupule, care urau pe toată lumea implicată în marile afaceri – şi în special pe mine.

— V-ați răpit propriul fiu! exclamă Alex. În sfârşit, evenimentele din spital şi de la Horncurch Towers începeau să aibă sens.

— Ți-am spus. Trebuia să fiu privit ca fiind mai presus de orice bănuială. Lumea trebuia să creadă că Forța Trei era duşmanul meu. Ce fel de tată ar permite ca fiul său să fie

răpit la câteva zile după o operație...

— Dar au greşit, îl întrerupse Alex. M-au luat pe mine în loc. Se gândi la zilele când fusese luat prizonier şi ameți. Aveau de gând să-i taie degetul lui Paul! Chiar le-ați ordonat să facă asta?

— Bineînțeles. Pentru prima dată, Drevin părea derutat. Alex îl văzu cum se lupta cu emoțiile, încercând să le domine. Amenințarea trebuia să fie credibilă. Dacă Paul ar fi fost mutilat, nimeni nu ar fi suspectat că aveam de a face cu asta. Şi când Forța Trei m-ar fi atacat aici, pe Flamingo Bay, eu aş fi fost victima.

— Dar e monstruos! protestă Alex. Este fiul dumneavoastră!

— Poate că puțină durere l-ar fi întărit, răspunse Drevin. Băiatul e prea moale. Şi într-o zi va moşteni miliarde. Întreaga lume va fi a lui. Un deget mic e prea mult de cerut în schimb?

— Probabil că e grozav să ai aşa un tată! pufni Alex.

— Vei muri în chinuri dacă vei continua să-mi vorbeşti aşa! Drevin îşi termină coniacul. Deodată fața i se congestionă şi i se tăie răsuflarea. Singura greşeală pe care am făcut-o a fost să nu-i dau lui Kaspar o fotografie a lui Paul. Îi cunoşteam numărul camerei; ştiam că nu-l păzea nimeni la spital. Cum să bănuim noi că un alt băiat – *tu* – se va decide să se implice?

— De aceea ați încercat să mă ucideți în incendiu? întrebă Alex.

— Nu. Drevin dădu din cap. Aveam nevoie de tine viu. Asta era ideea. Paul fusese salvat din acest chin, dar tot aveam nevoie de cineva să spună lumii că Forța Trei se afla în spatele răpirii. Să te ucidem nu ne-ar fi fost de folos. Trebuia să scapi. Era un scaun în cameră ca să te poți urca prin tavan şi apoi să ieşi pe hol. Focul a fost pus special departe de casa scării, ca să poți ieşi din clădire.

— Dar unul dintre oamenii dumneavoastră mă aştepta cu o armă. Alex se uită la bărbatul pe care-l ştia doar drept Jachetă de Camuflaj. Acesta era cel care-l împuşcase pe recepționerul de noapte la spital. Se uita la Alex cu ochii

apoşi, prea mici şi prea apropiaţi de nasul spart.

Drevin, evident, auzea asta pentru prima dată.

— E adevărat? întrebă el.

— Minte, spuse Jachetă de Camuflaj. Era prima dată când vorbea. L-am lăsat să plece cum aţi spus. Nu m-am apropiat de el.

Alex înţelese. Îl umilise. Şi bărbatul nesocotise ordinele pentru a se răzbuna. El era cel care mințea. Era evident pentru toată lumea de acolo; se auzea în vocea lui.

Drevin ridică din umeri.

— Nu contează, spuse el şi Jachetă de Camuflaj se relaxă. Poate te întrebi de ce Forța Trei a venit pe insulă, Alex. Este pentru că am nevoie pentru ultima dată de membrii ei. Lansarea este programată pentru ora 9.00 mâine-dimineaţă. Bomba se va declanşa la 16.30 după-amiaza. Şi când Ark Angel se va prăbuşi peste Washington, aici, pe Flamingo Bay, va izbucni o luptă. Intruşii vor fi descoperiţi. Oamenii mei îi vor ucide. Şi când autorităţile vor veni şi vor începe investigaţiile, voi putea să le ofer dovada finală că Forța Trei a fost responsabilă. Tu i-ai descris pe răpitorii tăi, Alex. Mâine, trupurile lor ciuruite de gloanțe vor putea fi văzute.

Acum Dinte de Argint fu cel care vorbi. Ochelari şi Ceas de Oțel păreau şi ei tot neliniştiţi.

— Cum vei crea această iluzie? întrebă el.

Drevin zâmbi.

— Cine a zis că voi crea o iluzie?

Zgomotul de armă fu atât de puternic, încât Alex aproape căzu din scaun. Cei patru falşi terorişti nu avură nicio şansă. Erau morţi înainte de a apuca să reacţioneze, întinşi pe podeaua din ciment. Alex se răsuci. Magnus Payne ținea în mână un Mini Uzi. Avea un zâmbet sinistru pe față. Un nor de fum plutea deasupra mâinilor sale.

— Sunteţi nebun! Alex scuipă cuvintele fără să ştie ce spune. Nu veţi scăpa! Vor şti că aţi fost dumneavoastră...

— Poate că vor suspecta că am fost eu, dar va fi aproape imposibil de dovedit, răspunse Drevin. Mă tem că eu sunt victima în toate astea.

— Dar eu? Dar Tamara? Dacă ne ucideţi, cei de la CIA vor

veni după dumneavoastră.

— Cei de la CIA sunt deja pe urmele mele. Ce diferență vor face două cadavre în plus? Mă tem că tu şi domnişoara Knight veți fi găsiți pe plajă. Prinşi, în mod accidental, în focul de arme. Păcat! Dar nu din cauza mea.

— Şi Kaspar?

De ce se gândise Alex la el? Era piesa lipsă din acest puzzle nebun. Dacă forța Trei lucrase pentru Drevin în tot acest timp, deci şi Kaspar făcuse asta. Dar unde era el?

— Arată-i! ordonă Drevin.

Magnus Payne puse jos mitraliera. Ridică mâna şi prinse părul de culoarea ghimbirului. O perucă. O scoase, apoi trase de piele. Alex ar fi trebuit să recunoască latexul. Şi el purtase recent o deghizare similară. Privi îngrozit cum şeful pazei părea să-şi scoată fața şi cum tatuajele urâte apărură dedesubt. În doar câteva secunde, trucul îşi arătă rezultatul. Magnus Payne dispăruse; Kaspar se afla în locul lui.

— Tatuajele au fost destul de dureroase şi de neplăcute, comentă Drevin. Dar trebuia să creăm un lider terorist pe care oamenii să şi-l amintească. Aş spune că am reuşit, nu-i aşa?

Alex se simți învins. Îşi aminti acum de prima sa întâlnire cu Payne pe Flamingo Bay. Şeful pazei îşi schimbase vocea, bineînțeles. Dar chiar şi aşa, Alex fusese sigur că îl mai văzuse undeva. Şi Payne ştiuse pe dată cine era. Atât el, cât şi Paul se aflau în maşinuță când Drevin le făcuse cunoştință şi Payne se presupunea că îi vede pe amândoi pentru prima dată. Dar ştiuse pe dată cine era fiecare. Bineînțeles. Îl recunoscuse pe Alex.

— Vom aranja cadavrele pe plajă după lansare, îi spuse Drevin lui Kaspar. Şi vom adăuga apoi băiatul şi femeia. Îşi puse jos paharul şi se ridică. La revedere, Alex. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Mi-ar fi plăcut să te cunosc mai bine. Dar mă tem că am ajuns la final.

Îşi răsuci inelul o ultimă dată, de parcă uitase să spună ceva. Bărbații care pretinseseră a fi Forța Trei, ale căror nume Alex nu le aflase niciodată, zăceau pe podea, cu mâinile şi picioarele desfăcute.

Kaspar înainta şi smulse scaunul din loc. Alex nu putu riposta în timp ce scaunul îi fu tras în spate şi târât de acolo.

VÂNT ŞI APĂ

Kaspar îl duse pe Alex prin complex, până la o clădire dreptunghiulară, cu ferestre cu gratii şi o uşă cu trepte ce duceau jos, la subsol. Alex nu se mai putea gândi la el ca la Magnus Payne. Şeful pazei lui Drevin nu se obosise să-şi pună la loc peruca sau masca şi, chiar şi în întuneric, harta hidoasă a lumii strălucea lividă pe pielea sa. Alex se întreba cât fusese plătit pentru a se desfigura. Oricare ar fi fost suma, probabil că într-o zi îl va costa la fel de mult să plătească operaţia cu laser pentru a-şi îndepărta tatuajele.

Alex fusese dezlegat de scaunul din lemn, dar mâinile îi erau încă prinse la spate. Când coborâră din maşinuţă, examină sârma, încercând să-i găsească un punct slab. I se părea că, dacă i se oferă timp, ar fi avut şanse să se elibereze. Nu că l-ar fi ajutat foarte mult. Clădirea din faţa lui arăta ca o închisoare. Şi Kaspar ştia de ce e în stare. Nu mai avea să facă greşeli.

Coborâră treptele şi ajunseră într-o încăpere mare, plină cu echipamente electronice, computere şi staţii de lucru. Un model de navă spaţială – oţel strălucitor, cu circuite împrăştiate peste tot – ocupa aproape toată încăperea. Alex observă două costume, ca de antrenament, atârnate într-un cuier. Ambele aveau logoul Ark Angel inscripţionat pe mânecă. Presupuse că erau echipamentele purtate de astronauţi.

— Pe aici, mormăi Kaspar.

Făcu semn cu arma către o altă scară care ducea în jos.

Alex se conformă şi ajunse pe un coridor larg, cu două cuşti solide de fiecare parte. Când intră, auzi un zgomot din prima cuşcă şi, spre surprinderea lui, un urangutan se aplecă spre el, dând cu pumnii în zăbrele. Apoi îşi aminti. Drevin spusese că plănuia să trimită o maimuţă în spaţiu – un fel de experiment de anduranţă.

— Fă cunoştinţă cu Arthur, spuse Kaspar. Şi îi zâmbi urât.

— Sunteţi rude? întrebă Alex.

Remarca aceasta îi aduse o lovitură dureroasă cu arma.

Dar aceasta fu repede uitată. Se uitase în următoarea cuşcă şi o văzuse pe Tamara Knight, încă foarte palidă, dar în viaţă. Îi zâmbi lui Alex, dar nu spuse nimic în timp ce Kaspar deschidea uşa cuştii opuse.

— Aici! ordonă el.

Alex nu avea de ales. Păşi înăuntru şi aşteptă în timp ce Kaspar încuia uşa în urma lui. Privi în jur. Cuşca avea cam doi metri pătraţi. Barele erau din oţel solid. Încuietoarea arăta ca nouă. Alex nu avea dispozitive asupra lui şi mâinile îi erau încă legate. Nu putea pleca nicăieri.

Kaspar scoase cheia şi o băgă în buzunar.

— Vă las pe voi trei împreună. Îşi privi ceasul. Era aproape ora 1.00 noaptea. Veţi auzi lansarea rachetei, spuse el. Şi după aceasta, cineva va veni după voi. Vă va duce pe plajă şi atunci se va termina. Colţul Africii de Vest se răsuci într-o grimasă de ură pură.

Alex mai văzuse asta şi înainte. Cu cât criminalii sunt mai mari, cu atât nu suportă să fie învinşi de un adolescent. Şi Alex îl învinsese pe Kaspar de două ori.

— Îmi pare rău doar că nu voi ţine eu arma, continuă Kaspar. Dar mă voi gândi la voi. Sper că nu se va întâmpla prea rapid.

Plecă. Alex îi auzi paşii pe scări. Uşa principală se deschise şi apoi se închise la loc. Arthur urangutanul se duse în spatele cuştii lui şi se aşeză.

— Ce tip încântător, spuse Tamara.

— Tamara, eşti bine? Alex fusese îngrijorat în privinţa ei şi răsufla uşurat să o vadă acum.

— Am fost şi mai bine, recunoscu ea. Acela era cumva Magnus Payne?

Alex aprobă din cap.

— Mi s-a părut că am recunoscut vocea. Ce s-a întâmplat cu capul lui?

Alex îi spuse. Îi vorbi şi despre întâlnirea din hangar şi despre planul lui Drevin de a distruge Washingtonul. Tamara se sprijinea îngenuncheată de uşa cuştii sale, ascultând cu atenţie. Când băiatul termină de vorbit, ea scoase un oftat adânc. Lui Alex i se păru că faţa ei devenise şi mai palidă.

— Noi am crezut că are să o şteargă, spuse ea. Credeam că e terminat. Nu ne-am gândit că ar veni cu una ca asta.

— Chiar poate face asta? întrebă Alex.

Tamara se gândi un moment, apoi aprobă din cap.

— Poate. Nu ştiu. Trebuie să fi pus totul la punct până la ultima secundă. Explozia. Tot restul. Dar, da... Mă tem că poate.

— Trebuie să-l contactăm pe Joe Byrne.

— Gărzile mi-au luat radio-transmițătorul. Îmi închipui că au luat şi iPodul tău.

— Dar telefoanele?

— Există radiotelefoane pe insulă, dar probabil că Drevin le-a deconectat. Celularele obişnuite nu ajută; nu au semnal. Nu ştiu, Alex. Fie îl vom opri noi, fie unul din noi va merge după ajutor.

— Barbados...

— E la doar şaisprezece kilometri de aici. Ed Shulsky aşteaptă la Harrison Point; are mulți oameni cu el. Poate poți fura o barcă.

— De ce eu? De ce nu amândoi?

Tamara dădu din cap.

— Îmi pare rău, Alex. Dar am un glonț în umăr. Te-aş încetini doar.

Alex dădu un picior în uşa cuştii. Barele se zguduiră. Îi era clar că nu putea pleca nicăieri, şi spuse asta.

— Poate te ajut eu, spuse Tamara. Ea purta adidaşi şi, în timp ce Alex o privea, se aplecă şi scoase şireturile. Prinde! Băgă mâna sănătoasă printre barele cuştii sale şi aruncă şireturile la Alex.

— Ce...

— Nu numai tu ai dispozitive. Este sârmă din wolfram în interiorul şireturilor. Cu margine de diamant. Poți tăia barele.

— E bine, spuse el, deşi îşi dorea în secret ca CIA să fi inventat ceva mai uşor de manevrat şi poate mai eficient.

— Mi-au scos cerceii explozivi, adăugă Tamara, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Alex luă un şiret şi examină uşa. Barele din oțel erau

puternice, dar înguste şi trebuia să taie doar trei dintre ele pentru a se strecura. Munca nu îi era prea uşoară pentru că avea mâinile legate, dar poate că avea să se descurce şi cu asta.

— Cât timp avem? întrebă el.

— Nu prea mult. Se face lumină pe la 6.00 şi, dacă nu ieşi până atunci, nu cred că ai multe şanse.

— Aşa e.

Alex trecu şiretul peste cablul de la încheieturile sale, apoi îi prinse capetele cu dinţii. Trase tare de şiret şi începu să-şi mişte mâinile ca pe un ferăstrău. În mai puţin de un minut, mâinile îi erau libere. O văzu pe Tamara zâmbind. Acum putea începe cu adevărat munca.

Nu era aşa de uşor cu barele. Dură mai bine de o jumătate de oră să taie prima bară şi Alex descoperi dezamăgit că, după ce fusese tăiată la bază, bara tot nu se îndoia. Trebuia să facă o a doua tăietură – încă o jumătate de oră de muncă – înainte ca aceasta să cadă la podea cu un zăngănit. Alex se blestemă singur. Dacă era vreun paznic sus, zgomotul l-ar fi alertat Dar avu noroc. Nu veni nimeni. Se părea că ei doi erau singuri.

Tamara nu vorbise în timp ce el lucra, dar acum dădu din cap.

— Ţine-o aşa! îl încurajă ea.

— Cât e ceasul?

— Nu ştiu. Mi l-au luat.

Asta era cel mai rău. Când Alex începu să taie a doua bară, nu avea idee cât timp trecuse. Ştia doar era că era vlăguit. Avea nevoie de somn. Şi avea băşici pe degete şi în podul palmelor, acolo unde se roseseră.

Era tot noapte. Stătea cocoşat în cuşcă, mişcând şiretul înainte şi înapoi. Tamara îl privea. Urangutanul se întorsese cu spatele la amândoi şi părea să doarmă.

În final, fu gata. A treia bară se desprinse, lăsând suficient spaţiu pentru ca Alex să se strecoare pe coridor. Se duse la Tamara.

— Te voi scoate de aici, spuse el.

— Nu, Alex.

— Nu te pot lăsa aici.

Tamara dădu din cap.

— Nu ai prea mult timp. Mergi în Barbados. Găseşte-l pe Ed. Se lăsă pe spate. Deşi încerca să n-o arate, Alex văzu că o durea tare. Va fi bine, continuă ea. Arthur îmi ține companie. Acum du-te, înainte să vină cineva.

Alex ştia că avea dreptate. Luă una dintre barele tăiate şi urcă scara. Privind pe fereastră, fu alarmat să vadă raze de lumină roz răsfrânte pe cerul indigo. Era trecut de ora 6.00, rămăseseră mai puțin de trei ore până la lansare.

Se duse la uşă şi o deschise puțin. Un paznic stătea într-un scaun, purtând o salopetă gri şi o şapcă. Alex zâmbi în sinea lui. De data asta norocul era de partea lui. Bărbatul moțăia. Strânse bara de metal mai tare. Se gândi că i-ar putea fi de ajutor.

Zece minute mai târziu, îmbrăcat în uniforma paznicului şi cu şapca trasă pe frunte, Alex conducea un automobil electric spre punctul de control. Fără să încetinească, scoase permisul de trecere al paznicului, ținând mâna astfel încât să-i acopere aproape toată fața. Era pregătit să treacă în forță prin poartă dacă era nevoie şi răsuflă uşurat când aceasta se deschise. Se părea că serviciul de pază de pe Flamingo Bay avea nevoie de o reevaluare serioasă. Pe de altă parte, se presupunea că Tamara şi cu el erau încuiați. Se aflau pe o insulă, la şaisprezece kilometri depărtare de cel mai apropiat țărm. De ce şi-ar fi făcut griji Drevin sau ceilalți?

Maşina era uşor de condus, cu doar două pedale – accelerație şi frână – şi fără viteze. Apăsă pedala şi goni prin pădurea tropicală, conştient că cerul se lumina tot mai mult. Casa lui Drevin şi capătul îndepărtat al insulei, Little Point, intrară în raza lui vizuală. Alex întoarse volanul şi ieşi de pe şosea, virând printre palmieri către plajă. Parcurse cam jumătate din distanță înainte de a se împotmoli în nisip. Suficient pentru Alex. Sări din maşină şi alergă la ponton.

Erau două canoe şi o barcă ancorate – una cu motor Princess V55. O canoe ar fi fost prea înceată. Dar barca? Era un vas minunat, foarte jos, cu prora ca un cuțit, construit

pentru viteză. Alex căută cheia în contact. De ce nu? Un paznic era adormit. Altul nici nu se uitase la el când trecuse cu maşina. Un al treilea făcuse poate greşeala cea mai mare.

Dar de data aceasta Alex fu dezamăgit Nu era nicio cheie. Căută în toate dulapurile şi sertarele din cabina principală, dar nu găsi nimic. Frustrat, Alex îşi puse mâinile pe volan şi se strădui să gândească calm. Se vedea casa lui Drevin. Era tentat să se strecoare înăuntru să ia un telefon. Dar Tamara îl avertizase că toate telefoanele de pe insulă erau probabil desfiinţate şi Alex o crezu. Oare ar fi putut găsi o cheie de la Princess în casă? Posibil, dar riscul era prea mare. Alex privi în sus. Cerul se lumina rapid, întunericul disipându-se precum cerneala vărsată. Se crăpase de ziuă. Drevin se putea trezi în orice moment.

Fără telefoane. Fără barcă. Barbados era la şaisprezece kilometri distanţă – prea departe pentru a înota sau a vâsli într-o canoe. Alex ştia ce avea de făcut. Se gândise când tăia barele cuştii, dar sperase că va putea găsi o altă cale. Ei bine, nu era. Aşa că trebuia să o aleagă pe aceasta.

Sări din barcă şi alergă pe plajă, către casă. Dar nu intră. În schimb, se duse în spate, la locul de depozitare a echipamentelor, acolo unde îl dusese Kolo înainte de scufundare. Se gândi că ar fi găsit înăuntru o cheie de la barca cu motor, dar nu voia să mai piardă timpul căutând. Acolo îşi ţinea Paul Drevin zmeul şi placa. Pentru asta venise Alex.

Dar chiar când găsi zmeul şi începu să-l desfacă, se întrebă dacă va fi posibil. Şaisprezece kilometri însemna un drum lung şi, după furtună, marea era probabil agitată. Cel puţin vântul sufla puternic. Alex simţise asta când ajunsese pe ponton – şi bătea dinspre mal. Majoritatea surferilor cu zmeul evită vântul dinspre ţărm; este agitat şi dificil, şi există mereu pericolul să te poarte spre larg. Dar Alex exact asta voia. Trebuia să scape. Repede.

Să întinse după placă şi în acel moment uşa se deschise în spatele lui. Alex se întorcea deja, cu pumnii ridicaţi, pregătindu-se de o lovitură de karate, când Paul intră înăuntru.

— Alex? Băiatul de-abia se trezise, era evident. Purta o pereche de pantaloni scurți și nimic altceva. Îl privi pe Alex, șocat. Ce faci...? Nu-și putea găsi cuvintele. Credeam că ai plecat, spuse el.

— Mă tem că nu. Alex nu era sigur cât de mult aflase Paul și nu știa ce să spună. Era conștient că întreaga situație se schimbase. Unde se ajunsese?

— Ce ai pățit? îl întrebă Paul. Ce faci aici? De ce ești îmbrăcat așa?

— Îmi pare rău, spuse Alex. Nu-ți pot spune. Își dorea cu disperare ca Paul să nu-l fi găsit. De unde ai știut că sunt aici?

— Nu puteam dormi. Am mers la fereastră să iau puțin aer – și te-am văzut pe plajă.

— Ai vreo cheie de la barcă? Știi unde este?

— Nu. Deodată Paul deveni nervos. Tata mi-a spus că ai fost trimis să-l spionezi. Am spus că nu poate fi adevărat, dar el era sigur de asta. Spunea că are dușmani la New York și că ei te-au plătit să vii aici, să-i provoci necazuri.

— Ți-a spus ce mi-a făcut el mie? îl întrerupse Alex.

Se enerva și el. Iată că Paul îl acuza pe el. Dar nu știa nimic.

— A spus că te-a urcat într-un avion să pleci de aici. Paul îl privi pe Alex nesigur. Este adevărat, Alex? întrebă el. Ne spionezi?

— Nu am timp să vorbesc despre asta acum.

Făcu un pas și mâna lui Paul se întinse către un buton de pe un panou aflat pe perete. Alex nu-l observase înainte.

— Asta este o alarmă, îi spuse Paul. Dacă o apăs, o duzină de gărzi vor apărea aici în mai puțin de un minut. Vreau să-mi spui adevărul. Ce faci aici? Ce se întâmplă?

— Dacă apeși acel buton, voi fi ucis.

— Minți...

— Tatăl tău mă va ucide, Paul. A încercat deja o dată.

— Nu!

Paul se holba la Alex și acum era altceva în privirea lui. Nu numai neîncredere. Era mânie. Și Alex înțelese. Nu putea spune nimic. Îi putea spune lui Alex tot ce știa despre Nikolai

Vladimir Drevin şi nu ar fi contat.

Drevin îl minţise pe Paul. Îl insultase şi-i arătase puţină afecţiune. Dar era totuşi tatăl lui. Pur şi simplu. Şi, indiferent de sentimentele dintre ei, Paul l-ar fi apărat. Pentru că era fiul lui Drevin.

Alex ştia că mai avea câteva secunde înainte ca Paul să sune alarma. Ridică mâinile, cu palmele în sus, vrând să arate că nu-i voia răul.

— Bine, Paul, spuse el. Îţi voi spune totul.

— Nu te apropia...

Mâna lui Paul era la câţiva centimetri de alarmă.

Alex riscă încă un pas înainte.

— Nu e ce crezi. Tatăl tău s-a înşelat în privinţa mea. Şi tu la fel. Mama ta mi-a cerut să vin aici.

— Cum?

Alex o menţionase pe mama lui Paul pentru că ştia ce efect ar avea afirmaţia lui. Paul îngheţă, nesigur, şi în secunda aceea, Alex lovi cu cotul în tâmpla băiatului. Paul se ghemui pe loc; Alex îl prinse şi îl aşeză pe jos. Învăţase karate de la şase ani, dar aceasta era prima dată când lovea pe cineva de vârsta lui. Se simţi ruşinat. Paul nu dorise decât să aibă un prieten, cineva pe care să-l admire – şi se ajunsese la asta. Dar ce altceva putea face? Trebuia să plece de pe insulă. Era necesar să prevină distrugerea unui întreg oraş.

Făcu eforturi să-l ignore pe băiatul inconştient, luă zmeul şi restul echipamentului, şi le târî pe plajă. Soarele se ridicase deja destul de mult deasupra orizontului. Alex umflă zmeul şi îl întinse pe mal, privind mereu în jur, să nu se apropie vreun paznic. Cât mai dura până ce Paul avea să-şi revină? Un sfert de oră, poate douăzeci de minute. Indiferent cum privea lucrurile, timpul era limitat.

Şi mai era problema lansării zmeului. Cu două persoane fusese uşor. De unul singur avea să dureze mai mult. Alex îşi scoase repede uniforma gri; pe dedesubt purta slip. Luă echipamentul şi şi-l puse. Era marca Mystic Darkrider, făcut din cauciuc negru, spongios. Paul alesese tot echipamentul şi se asigurase că era cel mai bun. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi aflat şi el acolo cu Alex, să-l ajute!

Cum să facă asta?

Alex verifică direcția vântului, apoi aşează zmeul pe jos, cu sforile întinse către marginea apei. Luă câțiva pumni de nisip şi-i puse pe marginea zmeului aflată în bătaia vântului. Pe cealaltă o lăsă liberă.

Apucă placa şi bara de control, şi începu să meargă cu spatele către mare. Apa, surprinzător de rece, îi atingea gleznele. Zmeul, de forma unei semiluni, era întins în spatele lui. Se zbătea deja ca un animal rănit, încercând să se ridice. Numai nisipul îl ținea jos.

Alex puse placa lângă el şi trase una din sforile prinse de marginea de jos, săltând-o uşor, spre briză. Aproape instantaneu marginea începu să se ridice, şi zmeul se umflă, vântul pătrunzând rapid prin orificiile lui. Alex păşi mai adânc în apă. Zmeul trăgea mai tare, materialul mişcându-se şi zvâcnind pe nisip. Şi apoi, deodată, se ridică. Alex îl dirijă cu atenție în aer şi-l opri deasupra capului său. Durase câteva minute ca să ajungă în acest punct şi era dureros de conştient de faptul că timpul trecea. Dar reuşise. Era gata de plecare.

Prinse bara de control de echipament şi apoi păşi pe placă. Lăsă zmeul mai jos în bătaia vântului. Aproape imediat simți cum acesta trage cu forță. Se lăsă pe spate, lăsându-l să-l ducă. Pornise. Un moment mai târziu, era plecat.

Zmeul zbura în fața lui, cam la cincisprezece metri deasupra mării. În ciuda tuturor lucrurilor, Alex simțea acelaşi entuziasm pe care-l încercase cu Paul când cei doi se amuzau împreună, fără să se gândească la lucruri mai serioase. Părea să înainteze incredibil de repede. Vântul trecea peste el, stropii de apă aproape că-l orbeau, împroşcându-l în față. Soarele era deja fierbinte; îl simțea bătând, încălzindu-i brațele, pieptul şi umerii. Dacă ar fi stat prea mult acolo afară, l-ar fi ars soarele. Dar Alex ştia că asta era cea mai mică dintre probleme lui. Trebuia să străbată cumva cei şaisprezece kilometri. Şi Drevin avea să vină după el în curând.

Trecea pe lângă Little Point; odată ce l-ar fi lăsat în urmă, avea să se găsească în ape mai puțin prietenoase. Ținu mai

lejer bara de control, ridicând-o încet pentru a-şi încetini viteza, apoi trase de cele două sfori din față, virând spre stânga. În momentul în care trecu de promontoriu, simți diferența. Valurile erau deodată mai mari. Vederea în față era blocată de pereți albaştri solizi care se ridicau cu o viteză alarmantă şi amenințau să se izbească de el. Reuşi cumva să-i depăşească, unul după altul. Dar brațele, care preluaseră toată greutatea, îl dureau deja. Şi, când reuşi să privească puțin orizontul, nu se distingea nimic în depărtare, nici măcar o pată. Barbados era încă departe.

Trecură zece minute. Alex era un surfer bun, dar era cu totul altceva să faci surfing cu zmeul. Întreaga sa atenție se concentra asupra aripii plutitoare alb cu negru Flexifoil. Dacă i-ar fi permis să iasă din bătaia vântului, ar fi căzut cu siguranță în mare. S-ar fi oprit imediat şi i-ar fi fost imposibil să lanseze zmeul din nou. Trebuia să rămână în picioare. Era epuizat din cauza lipsei de somn. „Ignoră asta. Concentrează-te.” Strângând din dinți, se strădui să continue.

Vântul bătea acum dintr-o parte, cu vreo patruzeci şi cinci de kilometri pe oră. Apa îl împroşca. Se întreba dacă mergea în direcția potrivită şi riscă o privire în spate. Flamingo Bay era deja mic şi la distanță. Se gândi că, atâta vreme cât acesta rămânea în urma umărului stâng, merge mai mult sau mai puțin drept.

Privi din nou înapoi şi simți un râu în stomac. Trebuia să se lupte să-şi păstreze echilibrul. Probabil că mersese vreo opt kilometri, era sigur de asta. Dar încă nu se vedea nici urmă de Barbados şi se întâmplase cel mai rău lucru posibil.

Era urmărit.

Probabil că Paul îşi revenise şi dăduse alarma. Fie asta, fie cineva văzuse zmeul şi ghicise ce se întâmplase. Princess V55 tăia apa, forma sa ascuțită îndreptându-se către el. Era incredibil de rapidă, mişcându-se cu aproape şaptezeci de kilometri la oră. Nu i-ar fi luat foarte mult timp să-l ajungă. Şi mai urma ceva.

Încă două bărci mai mici. Când Alex riscă o altă privire înapoi, le văzu dezlipindu-se de aceasta, repezindu-se înainte şi parcurgând rapid distanța dintre Princess şi el.

Erau bărci de viteză Bella 620 DC nou-nouțe, făcute în Finlanda şi transportate cu vaporul în Caraibe. Aveau circa şapte metri lungime, erau joase şi păreau încruntate, având nişte mânere laterale argintate, de forma nărilor unui taur furios. Fiecare era echipată cu motor de o sută cincizeci de cai putere şi Alex ştia că probabil mergeau de două ori mai repede decât el. Se aflau la mai puțin de un minut depărtare.

Nu putea face nimic. Mâinile îi erau prinse strâns de bara de control şi lăsă zmeul mai jos cât de mult îndrăzni, încercând cu disperare să prindă viteză. Acum auzea motoarele mai tare decât vântul. Şi mai mulți pereți de apă se ridicară în fața lui. Picioarele îi tremurau cu putere, în timp ce încerca să se lupte cu marea agitată. Bărcile se apropiau, tăind valurile.

Erau câte doi bărbați în fiecare, unul la volan, celălalt cu o mitralieră în mână. Nu veniseră să-l prindă şi să-l ducă înapoi. Erau acolo pentru a-l ucide. Alex auzi prima rafală de mitralieră, aproape pierdută în zgomotul valurilor. Îşi izbi bara de piept, ridicând zmeul. În acelaşi timp, îşi transferă greutatea pe lățimea plăcii, se încordă şi sări. Acum se afla în aer, la zece metri deasupra apei. Gloanțele treceau pe sub el. Timpul în care se afla în aer părea să se întindă la nesfârşit. Zbura, cu întregul corp înclinat pe spate, cu tălpile către cer. Bărbații din bărcile cu motor fuseseră luați prin surprindere. Purtați haotic de mare, îşi pierdură echilibrul, pe jumătate orbiți de apa care-i împroşca, incapabili fiind să țintească deasupra capetelor lor. Timp de câteva secunde, Alex fu în siguranță.

Dar nu putea sfida gravitatea la nesfârşit. Alex se încordă pentru coborâre, încercând să ignore cele două bărci, care erau îngrozitor de aproape. Ateriză între ele, îndoindu-şi genunchii pentru a amortiza impactul, lăsând mai jos zmeul pentru a menține viteza. Dacă s-ar fi răsturnat, ar fi murit. Dar cât rămânea în picioare, bărbații nu puteau trage în el. Era prea mare riscul ca ei să se rănească unii pe alții în schimbul de focuri.

Şi atunci Alex zări Barbadosul. Era acolo, în fața lui, nu mai mare decât o monedă. Dacă ar fi reuşit să

supravieţuiască măcar două minute, ar fi fost totul în regulă.

Era tras printre cele două bărci, toţi trei mergând cu aceeaşi viteză. Era atât de aproape de ceilalţi, încât, dacă motoarele nu ar fi urlat şi valurile nu ar fi făcut zgomot, ar fi putut să strige la ei. Simţea cum îl lăsau puterile. Îl dureau braţele. Toţi muşchii săi erau încordaţi. De-abia mai putea simţi placa sub picioare.

Şi atunci barca din stânga lui o luă înainte, făcându-i celei din dreapta loc să tragă. Alex văzu cum gardianul ridică mitraliera, pregătindu-se să tragă. Avea poziţia unei raţe care aluneca pe apă, total neprotejat, la doar câţiva metri de cel care era gata să-l secere.

Alex făcu singura manevră posibilă. Încă o dată se ridică în aer, dar de data aceasta nu sări la fel de sus. Bărbatul cu arma probabil crezuse că greşise calculul. Dar Alex ştia exact ce făcea. Totul depindea de surpriză.

În timp ce decola, dădu drumul la bară cu o mână şi se aplecă. Era un mâner pe mijlocul plăcii şi el se prinse de acesta. Atârna în aer şi placa se eliberă de sub picioarele sale. Ţinând-o strâns, Alex o legăna sub el ca pe o bâtă. Placa izbi capul bărbatului. Alex ştia că e făcută din Kevlar, acelaşi material pe care cei de la SAS îl foloseau pentru armura corporală. Pentru bărbatul cu mitraliera era ca şi cum ar fi fost lovit cu o bară de metal. Se prăbuşi. Dar degetul său era încă pe trăgaci. Alex văzu flama de la capătul mitralierei. Gloanţele sparseră puntea bărcii, parbrizul şi apoi îl loviră pe cel de la volan. Acesta căzu în faţă. Barca îşi pierdu controlul.

Alex lăsă placa înapoi sub el şi reuşi să îşi bage picioarele în locul de prindere cu o secundă înainte de a ajunge pe apă.

Bella 620 DC avea un pasager inconştient şi un şofer mort prăvălit peste volan. Aceasta parcurse o traiectorie în formă de un „S” fantastică, virând mai întâi la dreapta, apoi la stânga, traversă apa şi se izbi cu viteză de cealaltă barcă. Alex privi cum cele două ambarcaţiuni se tamponează. O explozie împroşcând frânturi de metal şi fibră de sticlă, şi a doua barcă sări în aer. Puţin timp, păru să rămână tampon, şi Alex zări figura şoferului îngrozit, cu capul în jos, parcă

privindu-şi moartea. Apoi se prăbuşi cu un pleoscăit puternic.

Se terminase. Alex permise zmeului să-l ducă departe de pericol. Era deodată singur.

Dar nu pentru mult timp. Princess era în spate, aşteptând ca cele două bărci cu motor să-şi termine treaba. Acum înainta. Pe lângă şofer, pe ea se mai aflau trei gărzi înarmate cu mitraliere. Aceştia văzuseră ce se întâmplase; aveau să fie mai atenți. Era suficient să se apropie şi puteau să-l doboare.

Alex nu mai avea putere să sară încă o dată. Barbados se întindea în fața lui, dar, ca pentru a-l lua în zeflemea, vântul se potolise. Simțea cum pierde viteză. Aduse zmeul cât îndrăzni de jos, dar nu conta. Nu mai putea face nimic.

Se încordă, aşteptând rafala de gloanțe şi agonia ce ar fi urmat.

Se auzi o altă explozie. Un nor de fum şi benzină aprinsă. Alex fu proiectat într-o parte, asurzit. O clipă se întrebă dacă fusese lovit. Apoi plonjă în apă, în timp ce fragmente de fibre de sticlă spartă, înnegrită, ricoşau în jurul lui ca un roi de albine. Mâinile sale nu mai aveau puterea de a se ține de bara de control. Fu tras sub apă, răsucindu-se o dată şi încă o dată, distrus, terminat.

Ajunse la suprafață.

Princess ardea. Nu era nici urmă de şofer, nici de cei trei bărbați înarmați. Barca vira, lăsând un nor de fum în urmă, şi începu să încetinească.

Alex se sufoca. Tuşi expectorând apă şi se răsuci. O altă ambarcațiune apăru, un fel de vas naval. Un om stătea în picioare la proră, cu o bazuka în mână. Alex recunoscu părul blond şi trăsăturile cizelate ale lui Ed Shulsky, agentul CIA pe care-l cunoscuse la New York.

— Alex! strigă Shulsky. Vrei să te duc undeva?

Alex era prea slăbit să răspundă. Umerii şi fața îi fuseseră arse de soare, dar tremura. Ambarcațiunea fu trasă la bord. Erau o duzină de oameni la bord, toți tineri şi bine făcuți. Cineva scoase un prosop mare şi-l înfăşură pe Alex în el.

— Noi supravegheam insula, îi spuse Shulsky. Te-am văzut venind, deşi n-am ştiut de la început că eşti tu. Ca să

fiu sincer, nu ne-a venit să credem ce am văzut. Încă nu-mi vine să cred! Aşa că am venit să te ajutăm...

Erau toate explicațiile de care avea nevoie Alex.

— Drevin o are pe Tamara Knight, spuse el. E prizonieră. Şi trebuie să ştiți ceva...

Atunci se întâmplă.

O lumină orbitoare, atât de strălucitoare că părea să întreacă soarele, sorbind albastrul din cer şi din mare, învăluind totul în alb. Un zgomot ca de explozie, însă de zece ori mai puternic şi mai susținut. Un val de şoc zguduind apa puse în mişcare valuri noi care izbiră barca. Chiar şi aerul părea să vibreze şi Alex simți o durere puternică în ambele urechi.

Se întoarse la timp pentru a vedea un creion de argint îndreptându-se spre cer, lăsând flăcări în urmă, ridicându-se de pe o pernă de fum. Era la şaisprezece kilometri distanță, dar, chiar şi aşa, Alex simți puterea imensă şi măreția ei. Văzu cum dispare, penetrând fără efort straturile superioare ale atmosferei.

Era prea târziu. *Gabriel* 7 fusese lansat.

Bomba destinată să devieze hotelul spațial Ark Angel astfel încât acesta să distrugă Washingtonul se găsea pe traiectoria prevăzută pentru ea.

BUTONUL ROŞU

Uneori, lui Alex i se părea că întregul univers era împotriva lui. Fuga de pe Flamingo Bay aproape că îl omorâse. Fusese o luptă epuizantă contra cronometru, cu elementele naturii şi cu forța de intervenție armată a lui Drevin.

Şi acum se întorcea.

Agentul CIA, Ed Shulsky era cel care făcea să se întâmple asta.

— Alex, tu cunoşti locul. Am nevoie de tine ca să-mi spui unde o țin pe Tamara. Îmi poți descrie insula. Oricum, nu avem mult timp. Ai văzut şi singur. Racheta a plecat şi, dacă ce mi-ai spus e adevărat...

— Este. Alex se simți deranjat.

De ce americanii se îndoiau, fie şi pentru un moment, de spusele lui? Oare pentru că avea doar paisprezece ani?

Shulsky îi observă reacția.

— Îmi pare rău. Am fost deplasat Dar planul acesta al lui, Ark Angel... Washington... Dădu din cap. Este mai presus de orice ne-am fi putut imagina. Şi de asta trebuie să-l eliminăm. Chiar acum. Timpul nu ne permite să te lăsăm să pleci.

— Dar e prea târziu, comentă Alex. *Gabriel* 7 a plecat. Ce veți face? Îl doborâți cu armele?

Shulsky zâmbi.

— Nu e nevoie. Tot ce trebuie să facem este să găsim butonul roşu.

Alex păru derutat.

— Cel de autodistrugere! Dacă ar fi mers ceva greşit la lansare, Drevin ar fi trebuit să aibă o cale de ieşire. Putem face racheta să explodeze înainte de a se apropia de Ark Angel.

Alex se afla la prora vasului de luptă *Mark V Operațiuni Speciale,* folosit în special pentru a duce înotători SEAL la locul de desfăşurare al operațiunilor. Era echipat cu tunuri Gatlong de 7.62 mm şi cu rachete Stinger, şi cei doisprezece bărbați fuseseră recrutați de la Unitatea de Operațiuni

Speciale, înarmați din cap până-n picioare şi gata de a invada insula.

Alex purta haine de luptă care erau puțin prea mari pentru el; cineva găsise un set de rezervă la bord. Acum privea cum se apropie de insulă; peisajul familiar intra în raza lui vizuală. Ciudat, în sinea lui ştia că ar fi dorit să revină, chiar dacă Shulsky nu i-ar fi adus argumente solide. Tamara Knight îl aştepta. Şi mai era şi Paul Drevin. Alex dorea să aibă şansa să-i ofere explicații. Îi părea rău încă pentru fapta lui.

— Două minute! strigă Shulsky.

Bărbații începură să-şi verifice armele şi armura corporală. Se îndreptau către pontonul vechi din lemn de lângă casă. Shulsky intenționa să se apropie de centrul de control prin pădurea tropicală. Ar fi însemnat să facă un marş forțat pe lungimea insulei şi ar fi durat mai mult, dar, după ce Alex descrisese zona de lansare, Shulsky ajunsese la concluzia că un atac frontal ar fi fost prea riscant. Nu exista niciun adăpost; ar fi fost doborâți din momentul în care ar fi părăsit ambarcațiunea.

Shulsky se întoarse lângă Alex, la proră.

— Vreau să stai la bord până ce se termină lupta, anunță el.

— Ce vreți să spuneți? protestă Alex. Credeam că vreți să vă ajut.

— *Ne-ai ajutat* deja. Mulțumită ție, ştim unde mergem şi ce vom face. Dar va fi un război, Alex. Şi nu-mi pot permite ca oamenii mei să aibă grija ta. Rămâi în barcă şi stai ascuns.

Era prea târziu pentru a mai comenta. Ajunseră la ponton şi Alex trebui să recunoască faptul că Shulsky avea dreptate într-o privință. Partea aceasta a insulei era pustie. Dacă Drevin prevăzuse venirea lor, îşi concentrase forțele în jurul zonei de lansare; nimeni nu clipi măcar când barca acosta lângă ponton. Alex îi privi pe cei treisprezece americani debarcând. Alergară pe plajă şi dispărură printre palmieri. Îşi dorea încă să fi mers cu ei. Le spusese unde s-o găsească pe Tamara, dar i-ar fi plăcut să fie el cel care o elibera.

Rămase singur. Uitat. Avea casa lui Drevin în raza lui

vizuală, soarele reflectându-se în ferestre. Cineva lăsase nişte schiuri acvatice şi două funii pe nisip, dar altfel plaja era goală. Avionul Cessna 195 se legăna pe apă, dar nu se vedea nici urmă de pilot.

Cessna.

Nu era acolo când Alex plecase cu zmeul. Avu un sentiment de îndoială. Dacă Drevin ar fi ştiut că vin americanii, primul său gând ar fi fost să-şi salveze propria piele. Shulsky şi oamenii lui se repeziseră fără să gândească. Ar fi trebuit mai întâi să decupleze avionul marin.

Alex privi în jur, căutând o armă sau ceva ce putea folosi pentru a face el treaba asta. Dar americanii luaseră totul şi nu se îndoia că tunurile Gatling erau blocate. Ce altceva? Nimic. Doar cele două canoe care staționau liniştite lângă ponton, echipamentele de schi nautic şi un pelican care-l privea de pe un stâlp din lemn din depărtare.

Liniştea fu întreruptă de o rafală de mitralieră şi pelicanul zbură. Începuse. Alex ascultă cum împuşcăturile se intensifică. Urmă o explozie şi un nor de flăcări se ridică repede deasupra copacilor. O mişcare îi atrase atenția. O maşină gonea pe şosea. Alex îl zări printre palmieri. Apoi apăru la vedere şi el îngheță. Maşina era condusă de Nikolai Drevin. Era singur.

Alex presupuse că Drevin se va duce la avionul marin, dar acesta îşi continuă drumul spre casă. Poate că avea un seif acolo. Poate trebuia să ia câteva lucruri. Sau poate că se întorsese după Paul. Alex încercă să-şi dea seama ce să facă. Îşi dorea mai mult decât oricând ca Shulsky să-l fi luat cu el – sau să-l fi lăsat cu cineva.

Cinci minute mai târziu, se apropia de casă.

Alex ştia că face o greşeală, dar voia să vadă ce avea de gând Drevin. Oricum, era împotriva firii sale să stea acolo, fără să facă nimic, în ambarcațiunea americană, în timp ce lupta continua peste tot în jurul său. Simțea miros de ars. Deasupra pădurii plutea un fum negru. Se auziră şi mai multe împuşcături. Alex alergă pe nisipul încins, ştiind că ajunsese la finalul jocului. Urmau ultimele mutări.

Ajunse pe o latură a clădirii şi se lipi de perete, rămânând adăpostit. Terasa unde luase micul dejun cu Drevin şi Paul se afla exact deasupra. O scară din lemn urca de pe plajă şi Alex se întrebă dacă putea risca să o urce pentru a privi pe fereastră, când Drevin apăru de după casă, cu un diplomat în mână şi cu un pistol automat în cealaltă.

Îl văzu pe Alex şi se opri.

— Alex Rider! exclamă el. Ochii îi erau curios de lipsiți de expresie. În ultimele ore părea să fi intrat la apă. De ce te-ai întors?

Alex ridică din umeri.

— Am uitat să vă mulțumesc că m-ați găzduit.

— Mă bucur să te revăd pentru ultima dată. Mă întreb ce ne-a adus laolaltă. Soarta oare? Destinul?

— Cred că Alan Blunt.

— MI6? Ei bine, au eşuat. *Gabriel* 7 va ajunge pe Ark Angel; nu poate fi oprit. Bomba va exploda şi oraşul Washington va fi distrus, odată cu toate dovezile împotriva mea.

— Nu mai au nevoie de dovezi acum, spuse Alex. Ştiu toți că sunteți nebun.

— Da. Este necesar să dispar. Dar va fi uşor. Un om cu sănătatea mea, cu contactele mele...

— Lumea e prea mică pentru a vă ascunde.

— Vom vedea. Drevin ridică arma. Dar un lucru e sigur. Nu ne vom revedea.

Trase.

Alex se aşteptase la asta. Plonjă în nisip. Simți prima rafală de gloanțe trecând la câțiva centimetri deasupra capului său – şi ştiu că nu o putea evita pe a doua.

Drevin gemu.

Fu cel mai groaznic sunet pe care-l auzise Alex vreodată, un strigăt animalic ce părea să vină din adâncul sufletului său. Privi în sus, scuturându-şi nisipul din ochi. Îl văzu pe Drevin stând acolo, destul de moale, cu privirea rătăcită. Apoi se uită în urma lui.

Paul Drevin ieşise din casă. Probabil îi auzise vorbind şi venise pe lângă clădire, exact când Drevin trăsese. Alex se

ferise din bătaia gloanțelor, dar Paul nu fusese la fel de norocos. Gloanțele îl loviseră din plin şi acum zăcea pe spate, cu brațele şi cu picioarele larg desfăcute, sângele lui şiroind pe nisip.

— Tu...!

Drevin începu să bolborosească. Nu în engleză, ci în rusă. Fața îi era albă, schimonosită de durere şi de ură. Lacrimile îi curgeau din colțurile ochilor. Îndreptă din nou arma către Alex. Dar de data aceasta Alex era pregătit.

Înainte ca Drevin să apese pe trăgaci, Alex începu să se rostogolească, îndreptându-se către casă. Gloanțele săriră din nisip, apoi se izbiră de cel mai apropiat perete. Dar Drevin fusese luat prin surprindere. Continuând să se rostogolească, Alex dispăru în spațiul de sub casă. Era rece şi umed acolo. Poate că erau păianjeni şi scorpioni adăpostiți în fundație. Dar se afla în întuneric, în afara razei de bătaie a gloanțelor. Pentru moment, era în siguranță.

Drevin nu părea să observe. Trase înspre casă până ce arma scoase un clinchet, zadarnic. Trecu ceva timp până ce realiză că i se terminaseră gloanțele. Apoi, cu o înjurătură, aruncă arma şi se duse la fiul său. Paul nu mişca. La distanță se auzeau strigăte. O maşină se apropia prin pădurea tropicală. Drevin se întoarse şi alergă pe plajă, către avionul ce aştepta.

Zăcând pe burtă, Alex privi prin deschizătura dintre baza casei şi nisip. Îl văzu pe Drevin ajungând la marginea apei şi ştiu că acesta nu se mai întorcea, încet, temându-se de ceea ce avea să găsească, se târî înapoi la aer şi se duse la Paul.

Acesta zăcea într-o baltă de sânge. Alex era sigur că băiatul era mort şi fu copleşit de un sentiment de tristețe şi de vină. Dar apoi, spre surprinderea lui, Paul deschise ochii. Alex îngenunche lângă el. Acum, că privea mai de aproape, văzu că, sub tot acel sânge, rana nu era atât de gravă precum părea. Paul fusese împuşcat în umăr şi la braț, dar restul gloanțelor trecuseră probabil pe deasupra capului lui.

— Alex... şopti el.

— Nu te mişca, spuse Alex. Îmi pare tare rău, Paul. Este doar vina mea. N-ar fi trebuit să vin deloc aici.

— Nu. Eu am greşit…

Paul încerca să vorbească, dar efortul era prea mare.

Alex auzi zgomotul făcut de motorul avionului Cessna şi se întoarse la timp pentru a vedea avionul îndepărtându-se de ponton. Drevin îl pilota. Alex vedea fața nebună, schimonosită în spatele aparatelor de bord. În acelaşi timp, o maşină opri scrâşnind din frâne în fața casei şi Ed Shulsky şi alți doi bărbați săriră din el. Alex era uşurat să vadă că Tamara se afla cu ei, încă palidă, dar părând mai puternică decât ultima dată când o văzuse.

— Alex! strigă ea, apoi se opri, văzându-l pe Paul.

Shulsky făcu semn şi cei doi bărbați alergară către băiatul rănit, scoțându-şi trusele medicale.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el.

— Drevin, spuse Alex. A vrut să tragă în mine, dar l-a rănit pe Paul.

— Cât de grav este? se adresă Shulsky unuia din cei doi bărbați.

— Cred că se va reface, răspunse bărbatul, şi Alex se simți mai bine. A pierdut sânge şi va trebui să-l transportăm cu elicopterul cât de repede posibil. Dar va trăi.

Shulsky se întoarse spre Alex.

— Am preluat controlul insulei, îi spuse el. Oamenii lui Drevin nu prea au ripostat Dar l-am pierdut pe Drevin. Unde e?

Alex arătă într-o direcție. Cessna 195 ajunsese la viteza maximă şi se ridica uşor de pe apă. În mod bizar, imposibil, două canoe se ridicaseră în urma lui, de parcă îl urmăreau din apă înspre cer.

— Ce nai… începu Shulsky.

Era singurul lucru pe care Alex fusese capabil să-l facă în timpul pe care-l avusese la dispoziție. Folosind cele două funii de la echipamentul de schi acvatic, legase canoele de pernele de aer ale avionului maritim. Se gândise să lege avionul de ponton, dar Drevin ar fi observat asta. Sperase că avionul nu va putea decola, dar fu dezamăgit. Era deja sus, o ciudățenie cu două canoe atârnând dedesubt. Alex se întreba dacă Drevin observase măcar. Ei bine, orice s-ar fi întâmplat,

avionul era mai uşor de depistat şi, când ar fi aterizat, cu puțin noroc, canoele poate-l făceau să se răstoarne.

Dar atunci Drevin făcu ultima sa greşeală.

Alex nu-şi putea închipui ce era în mintea rusului. Credea oare că fiul său era mort? Credea că Alex era de vină? Părea să fi hotărât să se răzbune. Avionul se răsuci şi deodată se îndreptă înapoi către ei. Fără nicio avertizare, înainte de a se auzi vreun sunet, nisipul începu să sară în jurul lor şi Alex realiză că Drevin trăgea în ei, folosind o mitralieră montată undeva pe avion. Zgomotul se auzi ceva mai târziu. Toată lumea se ascunse, cei doi agenți ghemuindu-se peste băiatul rănit, protejându-l cu corpurile lor. Gloanțele loviră peretele casei; aşchii de lemn săriră şi unul dintre geamurile mari se sparse şi căzu. Avionul pluti deasupra lor şi se îndreptă către pădurea tropicală. Canoele se zbăteau şi se răsuceau în urma lui.

Drevin ratase la prima trecere, dar Alex ştia că nu vor fi la fel de norocoşi şi a doua oară. Îl privi pe Shulsky, întrebându-se ce plănuia să facă agentul CIA. Poate că reuşeau să intre în casă. Dar cum rămânea cu Paul? Dacă l-ar fi mutat prea repede, ar fi murit.

Avionul începu manevra de întoarcere. Canoele se afundară. Drevin era exact deasupra pădurii tropicale. Nu văzuse canoele, aşa că nu avea idee cât de jos se aflau. Erau doi copaci unul lângă altul. În timp ce Alex privea – cu un fior de oroare – canoele se izbiră de trunchiurile copacilor şi se prinseră între aceştia, agățându-se.

Avionul se opri brusc. Părea că ancorase în aer. Se auzi zgomot de lemn rupt. Canoele se spărseseră – dar şi pernele de aer ale avionului. De fapt, întreaga parte de jos a avionului se desprinsese şi Drevin rămăsese suspendat în aer, înconjurat de jumătate din avion. Cu puțin timp înainte zburase. Acum se roti pur şi simplu la 90 de grade şi se năpusti vertical către pământ. Se auzi un scrâşnet scos de rămăşițele motorului; elicea lui Cessna se roti zadarnic. Alex văzu avionul dispărând în pădure. Se auzi o izbitură şi, câteva secunde mai târziu, se văzu o minge de foc. Avionul sărise în aer, de parcă dorea să scape de dezastrul de

dedesubt. Încă două explozii. Apoi tăcere.

Preț de câteva clipe cât o eternitate, Alex se holbă către locul accidentului. Focul ardea încă printre copaci şi el se întreba dacă se va răspândi peste insulă. Dar în timp ce privea, flăcările începură să se stingă, fiind înlocuite de un fum care se ridica în forma unui semn de exclamare. Drevin era mort. Nu încăpea îndoială.

Alex simți o oboseală cumplită. I se părea că tot ce se întâmplase, din momentul în care îl cunoscuse pe Nikolai Drevin la hotelul Waterfront din Londra, dusese cumva la acest moment. Se gândi la luxul de la Neverglade, la cursa de carturi, la meciul de fotbal care se terminase cu o crimă, la zborul către America. Drevin fusese un monstru şi merita să moară. Washingtonul nu mai era în pericol. *Gabriel* 7 şi bomba pe care o purta aveau să fie distruse cu mult înainte de a ajunge la Ark Angel.

Dar Alex nu avea sentimentul victoriei. Îl privi din nou pe Paul Drevin. Cei doi agenți erau cu el, unul îi înfăşură bandaje în jurul rănilor pe când celălalt îi punea o perfuzie. Ochii lui Paul erau închişi. Îşi pierduse, spre binele lui, cunoştința şi nu văzuse ce se întâmplase. Alex se întoarse şi privi fumul care se răspândea în aer, şi deodată îşi dori să fie departe de Flamingo Bay. Voia să fie cu Jack. Ei doi ar fi luat avionul spre casă.

Era, în sfârşit, gata.

Îşi dădu seama că Ed Shulsky şi Tamara îl priveau pătrunzător.

— Ce este? întrebă el.

Cei doi agenți schimbară priviri. Apoi Shulsky vorbi:

— Aş fi vrut ca tu să nu fi făcut asta. Am vrut să stăm de vorbă cu domnul Drevin.

Alex ridică din umeri.

— Nu cred că plănuia să rămână la o discuție.

— Poate că ai dreptate, încuviință Shulsky. Dar tot trebuia să vorbim cu el. Se opri. Îți aminteşti de butonul roşu despre care ți-am vorbit?

Alex aprobă din cap.

— Da.

— Ei, se pare că m-am înşelat. Nu există niciunul. Nu putem distruge *Gabriel* 7. Nu putem face nimic pentru a-l opri.

— Cum? Capul lui Alex se învârtea. Dar tocmai aţi spus că deţineţi controlul insulei. Trebuie să puteţi face ceva.

Tamara dădu din cap.

— După lansare, Drevin a blocat toate sistemele computerizate, explică ea. El era singurul care ştia codurile. Nu e vina ta, Alex! Până ce am fi aflat de la el ar fi fost probabil prea târziu. Dar acum *Gabriel 7* este lansat şi nu putem comunica cu el. Nu-l putem aduce înapoi şi nu-l putem devia. Va ajunge la Ark Angel în mai puţin de trei ore. Bomba este programată. Totul se va întâmpla exact cum a plănuit Drevin.

— Deci ce veţi face? întrebă Alex.

Pe Tamara n-o lăsă inima să-i spună. Îl privi pe Shulsky.

— Alex, zise el. Mă tem că avem nevoie din nou de ajutorul tău.

— Nu, spuse Alex. Nici gând. Lăsați-o baltă. Răspunsul e nu!

— Să ne mai gândim, sugeră Ed Shulsky.

Se aflau în centrul de control din partea vestică a insulei Flamingo Bay. Alex fusese adus aici de la casa lui Drevin şi era clar că oamenii lui Shulsky preluaseră comanda. Nu se înregistrau prea multe pagube. Cabina de pază şi poarta săriseră în aer – explozia pe care o auzise Alex –, dar se părea că oamenii lui Drevin se predaseră repede. Nimeni nu ştiuse ce plănuise Drevin cu adevărat. Fuseseră plătiți pentru a ajuta la lansarea în spațiu a unei rachete: Drevin nu le spusese ce conținea de fapt racheta.

Cel puțin Paul Drevin scăpase de asta. Fusese dus în zbor la Spitalul Regina Elisabeta din Bridgetown, în Barbados. Alex era bucuros să audă că avea să fie bine. I se făcuseră deja transfuzii de sânge şi doctorii aşteptau stabilizarea condiției lui înainte de a-l trimite în America. Mama lui era după toate aparențele în drum către el. Alex se întreba dacă ei doi aveau să se mai vadă vreodată. Se îndoia de asta, totuşi.

Acum erau doar patru persoane în încăpere, înconjurate de computere, ecrane video şi luminile pâlpâind ale pupitrului electronic de comandă. O serie de schițe fuseseră împrăştiate pe masa de conferințe. Acestea arătau planul de ansamblu al hotelului Ark Angel cu diferite module – o duzină – extinse în toate direcțiile, în sus şi în jos. Era ca o enormă jucărie complicată.

Alex era trântit într-un scaun, cu o figură aspră, îmbrăcat încă în hainele de luptă împrumutate. Ed Shulsky şi Tamara Knight stăteau în fața lui. Tamara părea epuizată, palidă din cauza oboselii şi a durerii. Acceptase o injecție cu morfină, dar nimic altceva. Nu voia să se despartă de Alex până ce nu se lua o decizie.

A patra persoană din cameră era profesorul Sing Joo-Chan, omul răspunzător de lansarea lui *Gabriel* 7. Directorul

de zbor părea o cu totul altă persoană. Îşi pierduse calmul şi stăpânirea de sine, şi arăta de parcă era pe cale să facă un atac de cord. Fața îi era palidă şi transpira abundent, ştergându-şi fruntea cu o batistă mare. Ca toți ceilalți, pretindea să nu ştie nimic despre bombă, nimic despre planurile reale ale lui Drevin. Promisese să coopereze, să facă tot ce cerea CIA-ul, şi în prezent Shulsky îi acorda prezumția de nevinovăție. Dar Alex nu era aşa de sigur. Profesorul fusese recrutat de către Drevin, fiind însărcinat încă de la început cu comanda operațiunii. Alex nu se îndoia că ştia mai mult decât lăsa să se creadă.

— Asta e situația, spuse Shulsky. *Gabriel 7* va ajunge pe Ark Angel la ora 14.30 în această după-amiază. Transportă o bombă care se va declanşa la exact două ore după asta. Îl privi pe Alex. Drevin ți-a spus asta şi singur.

Alex aprobă din cap.

— Aşa este. La 16.30. Asta a spus.

— Din câte am înțeles, sunt trei docuri de acostare pe Ark Angel. Shulsky le arătă pe diagramă. Două sunt exact în centru... aici. Dar Gabr*iel 7* nu se îndreaptă într-acolo, pentru că, dacă bomba ar exploda acolo, ar distruge pur şi simplu întreaga stație spațială. Se întinse şi atinse cu mâna o altă secțiune din partea cealaltă, la capătul unui coridor lung. *Gabriel 7* va acosta aici, explică el. Chiar pe margine.

— Da – chiar la margine! aprobă Sing. Alex observă că ochii profesorului erau larg deschişi şi nu se uitau undeva anume. Avea grijă să nu privească pe nimeni în ochi. Aşa s-a hotărât. Domnul Drevin a insistat în acest sens.

— Bomba trebuie să fie în interiorul modulului de observație, spuse Shulsky. Şi cred că va fi în poziția exactă. Majoritatea forței provenite din explozie va ieşi în afară. Va avea efectul unei împingeri în direcția greşită, propulsând întreaga stație spațială înapoi spre Pământ. Inspiră adânc şi, o secundă, panica se ivi în ochii lui. Ce e mai rău e că nu putem face nimic pentru a-l opri. Este imposibil să provocăm explozia rachetei *Gabriel 7.* Şi conform spuselor domnului profesor Sing, aici de față, nu putem accesa computerele pentru a o reprograma.

— Nu se poate! Batista albă apăru din nou. Doar domnul Drevin are codurile. Doar domnul Drevin...

— Am verificat, Alex, spuse Tamara. Este adevărat. Întregul sistem a fost închis. Ne-ar lua zile – poate chiar săptămâni – pentru a-i sparge codurile.

— Ştiu că pare o nebunie, dar ne rămâne o singură opțiune, continuă Shulsky. Trebuie să trimitem pe cineva sus, pe Ark Angel. Crede-mă, Alex, e singura cale. Cineva care să găsească bomba şi să o neutralizeze – adică să o oprească. Şi, dacă asta nu e posibil, atunci trebuie să o mute. Trebuie cărată în mijlocul stației spațiale şi lăsată acolo. Astfel, forța exploziei va avea un efect complet diferit. Va distruge Ark Angel. Fragmentele rămase se vor împrăştia şi vor arde în atmosferă.

— Veți distruge Ark Angel!

Profesorul Sing şopti cuvintele de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Puțin îmi pasă de Ark Angel, profesore! Shulsky aproape că strigă cuvintele. Singura mea grijă este oraşul Washington.

— Să mutați bomba sau să o opriți – ce mai contează? întrebă Alex. Cum va ajunge cineva acolo?

— Asta e şi ideea, spuse Shulsky. Soiuz-Fregat este gata de lansare. A fost pregătit să îl ducă pe Arthur în spațiu. Se opri. Dar nu e niciun motiv pentru care să nu te poată duce pe tine.

— Pe mine? Chiar vreți să mă trimiteți în spațiu?

— Da.

— Nu sunt urangutan.

— Ştiu. Ştiu. Dar trebuie să înțelegi! Nu vorbim despre ceva atât de complicat pe cât crezi. Vreau să spun că o rachetă este o maşinărie destul de simplă. Este ca un tanc. Nu ai controlul ei – totul se face de aici. Shulsky făcu un gest către încăpere. Avem încă acces la programele de zbor ale rachetei Soiuz-Fregat. Computerele pe care scrie „COMAND?" transmit rachetei manevrele de îndeplinit. Acostarea, reintrarea... totul. Şi acelea pe care scrie „TELEMETRIE" ne permit să monitorizăm sănătatea şi starea de bine a

pasagerului. Ale tale.

— Nu eu.

— Nu mai e altcineva, spuse Shulsky, şi Alex auzi disperarea din vocea sa. Asta e ideea, Alex. Noi suntem adulți. Toți suntem prea mari! Se întoarse către profesorul Sing. Spuneți-i!

Sing aprobă din cap.

— Este adevărat. Am plănuit să îl trimitem pe Arthur – maimuța – în spațiu. Am făcut calculele personal. Lansarea, apropierea, acostarea – totul. Dar prima problemă este greutatea. Greutatea pasagerului. Dacă greutatea se schimbă, atunci toate calculele trebuie refăcute şi asta va dura zile.

— Ce vă face să credeți că eu cântăresc la fel?

Profesorul întinse mâinile.

— Cântăreşti *aproape* la fel şi ne putem încadra într-o marjă de variație. Este posibil. Dar nu e numai greutatea. E vorba şi de mărime.

— Capsula a fost modificată şi niciunul dintre noi nu încape înăuntru, explică Shulsky. Nu este suficient spațiu. Tu eşti singurul care poate merge, Alex. Dumnezeu ştie, nu ți-aş cere-o altfel. Dar nu există altă cale. Tu trebuie să mergi.

Lui Alex i se învârtea capul. Nu dormise de aproape treizeci de ore; se întreba dacă întreaga conversație nu era o halucinație.

— Dar cum voi găsi bomba? întrebă el. Şi, dacă o găsesc, cum voi şti unde să o pun?

— O pui aici. Din nou Shulsky arătă către un modul de pe diagramă. Aici e zona de dormit. Vei trece pe aici în drumul tău spre *Gabriel* 7. Este inima lui Ark Angel. Aici trebuie să se afle bomba când explodează. Am verificat cu profesorul şi este de acord. Dacă se detonează aici, Washingtonul va fi în siguranță.

— Eu trebuie doar să o duc dintr-o parte în alta?

— Nu cântăreşte nimic, îi reaminti Sing. Ştii tu – zero gravitate!

Alex se simți slăbit. Voia să refuze, dar ştia că nimeni nu-l

asculta. Toți deciseseră.

Tamara se întinse şi-l luă de mână.

— Alex, aş merge eu dacă aş putea, spuse ea. Sunt destul de mică şi cred că avem cam aceeaşi greutate. Dar nu ştiu dacă aş reuşi. Nu cu rana aceasta...

— Am crezut că majoritatea puştilor şi-ar da şi mâna dreaptă pentru a merge în spațiu, adăugă Shulsky fără de folos. N-ai visat niciodată să devii astronaut?

— Nu, spuse Alex. Am vrut mereu să mă fac mecanic de locomotivă.

— Statistic vorbind, Soiuz are parametri de fiabilitate foarte buni, zise Tamara.

Alex îşi aminti că o văzuse citind despre călătoriile în spațiu în avionul lui Drevin. Fuseseră lansate sute de astfel de rachete şi se înregistraseră doar vreo două, trei eşecuri.

— În cât timp va ajunge acolo? întrebă Shulsky.

În ceea ce-l priveşte, Alex acceptase deja să meargă.

— Va fi lansat pe orbită, răspunse profesorul Drevin. Nu vă pot explica totul acum. Dar va urma o traiectorie care se potriveşte exact cu înclinația Ark Angel. În opt minute părăseşte atmosfera Pământului. Şi va acosta în mai puțin de două ore.

— Şi Soiuz-Fregat e gata?

— Da, domnule. Este gata acum.

Asta i se păru ciudat lui Alex. Ştia că a doua lansare fusese grăbită – dar de ce se pregătise Drevin să trimită o maimuță în spațiu, la doar câteva ore după *Gabriel 7*? Dacă planul lui ar fi funcționat, Ark Angel ar fi fost distrus curând după sosirea celei de a doua rachete. Nu pentru prima dată, Alex îşi dădea seama că mai era ceva ignorat de ei, ceva ce ei toți trecuseră cu vederea. Dar gândurile sale erau atât de confuze, încât nu-şi dădea seama ce anume.

Tamara îl ținea încă de mână.

— Ştiu că îți cerem prea mult, spuse ea. Ştiu că nu vrei să o faci. Dar, crede-mă, nu ți-am cere-o dacă ar exista altă cale. Şi vei fi în siguranță. Te vei întoarce. Ştiu că aşa va fi.

Deodată toată lumea tăcu. Îl priveau toți. Alex se gândi la bomba ce se apropia de Ark Angel chiar în acel moment. Se

gândi la o explozie în spațiu şi apoi la stația spațială plonjând peste Washington. Ce spusese Drevin? Patru sute de tone din aceasta ar fi rezistat. Unda de şoc ar distruge o mare parte din oraş. Se gândi la Jack Starbright, care era undeva în mijlocul acestuia, în vizită la părinți. Şi ştiu că – întocmai ca Arthur – nu avea de ales.

Aprobă din cap.

— Hai să te pregăteşti, spuse Ed Shulsky.

După asta, lucrurile evoluară rapid. Pentru Alex era ca şi cum lumea se dezintegrase. În minte îi veneau momente şi secvențe, dar nimic nu era cursiv. Din ziua în care ajunsese să aibă de-a face cu cei de la MI6, adesea îi venea greu să creadă ce i se întâmpla. Dar acum era din nou altceva. I se părea că-şi pierduse identitatea. Nu mai era stăpân pe soarta lui, pierduse controlul, se apropia tot mai mult de ceva ce-l umplea de o groază neîncercată până atunci.

I se ceru să facă duş şi să se îmbrace în haine precum cele văzute în clădirea în care el şi Tamara fuseseră ținuți prizonieri: un tricou alb şi un costum albastru cu logoul Ark Angel inscripționat pe mânecă. Avea elastic petrecut pe sub tălpi pentru a-i ține pantalonii strâns şi şase buzunare închise cu fermoar. Dintr-odată se trezi înconjurat de oameni pe care nu-i cunoştea, toată lumea îi dădea sfaturi şi îl pregătea pentru călătoria groaznică pe care urma să o facă.

— Trebuie să ai grijă la ceea ce numim fenomenul desprinderii! îi vorbea un bărbat cu ochelari şi păr pe gât. Un fel de psiholog. Este un sentiment de euforie. S-ar putea să-ți placă atât de mult acolo sus, încât nu vei mai vrea să te întorci.

— Mă cam îndoiesc de asta, mormăi Alex.

— Îți punem un EKG şi biosenzori...

— Îți facem o injecție, îi zise o femeie blondă în halat alb. Ținea o seringă mare hipodermică. E fenergan. Te va face să te simți mai bine.

— Mă simt bine.

— Cu siguranță vei vomita când o să ajungi la gravitatea zero. Majoritatea astronauților o fac.

— Ei bine, asta e ceva ce nu vezi niciodată în *Star Trek,* mormăi Alex. Bine. Îşi suflecă mâneca.

— Nu brațul, Alex. Asta se face în fund...

Se întreba de ce nu îi dăduseră un costum spațial adecvat, din acelea pe care le văzuse în filmele vechi cu aterizări pe lună. Profesorul Sing îi explică.

— Nu e nevoie, Alex. Arthur n-ar fi avut nici el costum. Te vei afla într-o capsulă sigilată. Dacă ar exista o fisură, este adevărat că ai avea nevoie de un costum spațial pentru a te proteja; dar asta nu se va întâmpla, îți promit. Ai încredere în mine!

Alex privi ochii întunecați, clipind în spatele ochelarilor. Ştia că Sing se băgase pe sub pielea celor de la CIA, încercând să-i convingă că fusese inocent de la început. Era sigur că Ed Shulsky şi Tamara îl vor urmări pe întreaga durată a lansării. Dar tot nu avea încredere în profesor. Era sigur că totuşi ceva nu i se spusese.

Îi dădură un set de căşti şi un radio, şi îi conectară inima. Lui Alex i se părea imposibil că putea merge cineva în spațiu astfel, fără luni de pregătire. Tamara nu plecă de lângă el, încercând să-l liniştească. Un băiat de paisprezece ani era mai uşor de modelat decât un adult, spuse ea. Avea să fie o călătorie dificilă, dar o va duce la bun sfârşit, *pentru că* era tânăr. Şi poate că Ed Shulsky avea dreptate. Era ceva despre care să povestească. O experiență pe care nu o va uita niciodată.

Şi apoi urcă în maşină cu Tamara şi profesorul Sing, simțindu-se ciudat în costumul său, cu materialul moale lipit de pielea lui. Racheta era în fața lui. Se uita la ea, dar nu o vedea, ca şi cum conexiunea dintre ochii şi creierul său nu mai funcționa. Racheta era imensă. Capsula care avea să-l ducă în spațiu era în vârful unui rezervor argintiu înalt cât un bloc de birouri, suspendat pe două schele. Apa şiroia la vale. Ploua? Nu, apa părea să vină din rachetă. Auzea scârțâitul metalic de parcă ar fi fost nevoie de un efort imens doar pentru a menține racheta pe loc. Nori de spumă albă curgeau afară – vapori de carburant proveniți din propulsor. Alex văzu un şanț adânc care străbătea zona de lansare,

către mare; se gândi că probabil acesta va purta flăcările de la motoarele solide ale rachetei. I se părea imposibil ca un foc de artificii de dimensiuni uriaşe să-l ridice şi să-l ducă în spaţiu.

Era în lift, ce urca tot mai sus, încă împreună cu Tamara şi cu profesorul. Vedea întreaga insulă, marea întinzându-se într-un albastru uimitor – şi Barbadosul la distanţă. I se dădeau sfaturi în continuare. Atâtea cuvinte! Dar nu-l ajungeau. Se roteau în jurul lui doar, ca nişte molii.

— ...Să faci totul uşor, încet. Nu privi direct către soare. Te va orbi. Nu privi nici măcar norii din jurul Pământului. Soarele reflectă... Unele părţi din Ark Angel vor fi fierbinţi, altele reci; au fost probleme cu aerul condiţionat... Te vei simţi ciudat. Nu te îngrijora dacă ţi se umflă faţa. Dacă te mănâncă şira spinării. Dacă vrei să mergi la toaletă. Este la fel pentru toţi astronauţii. Corpul tău trebuie să se adapteze la gravitatea zero...

Cine vorbea? Erau serioşi? Cum se putea aştepta cineva ca el să facă asta?

— Va trebui să accesezi modulul de observaţie de pe *Gabriel* 7 pentru a lua bomba. Este o uşă. Ai văzut-o pe diagramă. O muţi acolo unde ţi-a arătat Ed şi apoi te întorci în modulul de revenire al Soiuz. Nu pierde timpul. Noi vom controla totul de aici. Vei simţi cum se desprinde...

Şi apoi se trezi înăuntru. Avuseseră cu siguranţă dreptate asupra spaţiului. Niciun adult n-ar fi încăput acolo. Stătea pe spate într-o cutie metalică care ar fi putut fi un fel de maşină de spălat complicată sau un rezervor de apă, cu picioarele în aer, strânse atât de tare, încât genunchii îi atingeau bărbia. Se vedeau hublouri mici de fiecare parte, dar erau acoperite cu un fel de material şi nu putea privi prin ele. Nu erau butoane de comandă. Bineînţeles că nu. Arthur urangutanul nu ar fi avut nevoie de ele. Profesorul Sing îl imobiliza. Acum Alex era cel care transpira. I se spusese că va asuda chiar şi mai mult, când se va afla în spaţiu. Din cauză că fluidele urcau, concentraţia de săruri a corpului avea de suferit. Alex încercă să nu se mai gândească. Nici măcar nu putea crede că va ajunge acolo. Nu credea că va

supraviețui călătoriei.

Tamara Knight se aplecă deasupra lui. El era legat în scaun. Abdomenul îi era strâns tare şi lui Alex îi venea greu să inspire. Îşi putea mişca brațele, dar atât doar. Era deja amorțit şi nici măcar nu plecase. Fața ei era aproape de a lui, umplându-i câmpul vizual.

— Succes, Alex, şopti ea. Nimic mai mult. Făcu semn cu mâna, încrucişând două degete.

— Vei auzi numărătoarea inversă, spuse profesorul Sing. (Aparatul era undeva în spatele Tamarei.) Nu ai de ce să-ți faci griji, Alex! Te vom ghida mereu. Ne vei auzi în radio. Vom avea grijă de tine.

Încuiară uşa. Alex simți aerul din capsulă compresându-se. Înghiți, încercând să-şi desfunde urechile. În afara sunetului propriei respirații, nu auzea nimic.

Era singur.

— ...30.

Un trosnet şi un sâsâit. Cuvintele se auziseră prin căşti. Ce însemnau? Treizeci de minute până la lansare. În treizeci de minute avea să părăsească planeta! Alex încercă să se aşeze mai confortabil, dar nu se putea mişca.

— Ce mai faci, Alex?

Poate că Ed Shulsky vorbea. Alex nu ştia. Vocile răsunau ca un ecou în capul său şi toate sunau la fel.

— ...25... ...20...

Nu putea decât să stea acolo, chircit, în timp ce numărătoarea inversă continua. Era ciudat însă că până şi timpul părea să o fi luat razna. Un minut i se părea ca o jumătate de oră. Şi totuşi, jumătate de oră trecea în câteva minute. Se concentră asupra respirației.

— ...15.

Înăuntrul camerei de control, Ed Shulsky îl privea pe Sing şi pe echipa lui de treizeci de persoane făcând ultimele pregătiri înainte de lansare. Se duse la profesor. Purta o armă într-un toc care îi atârna peste cămaşă.

— Nu vreau să vă faceți griji, profesore, chiar acum, spuse el. Dar vreau să ştiți că, dacă Alex Rider nu iese din asta întreg, vă voi ucide cu mâna mea.

— Bineînțeles! Sing zâmbi nervos. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Va fi în regulă!

Tamara Knight stătea nemişcată în fața ferestrei de observație. Fumul se ridica încă deasupra pădurii tropicale, acolo unde avionul Cessna se prăbuşise. Nu se vedeau păsări. Întreaga insulă părea să se încordeze pentru momentul lansării.

— ...5.

Ce se întâmplase la „10”? Alex se simțea rău. Injecția administrată nu-şi făcuse efectul. Auzea ceva în depărtare. Era doar imaginația lui sau ceva bubuia sub el?

— ...4... 3... 2... 1.

Începu.

Întâi, fu încet. Alex simți un trepidat, vag la început, dar în curând foarte puternic. Întreaga capsulă se cutremura. Nu era sigur dacă se mişca sau nu. Se auzi un zgomot şi clamele care imobilizau racheta se deschiseră automat. Trepidațiile se întețiră. Acum întreaga capsulă vibra nebuneşte, astfel încât Alex îşi simțea dinții clănțănind. Şi nivelul zgomotului crescuse; era acum un răget ce-l copleşea, iar el, imobilizat, stând pe spate cu picioarele îndoite în fața lui, nu putea face nimic. Era neajutorat.

Situația se agrava.

Capsula se ridica, fără îndoială; simțea forța de propulsare a rachetei. Era împins în scaun – nu împins, strivit! Aproape că nu mai vedea. Globii oculari îi erau striviți fără milă. Încercă să deschidă gura pentru a țipa, dar toți muşchii îi înțepeniseră. Îşi simțea fața smulsă.

Şi atunci se auzi o explozie asurzitoare şi el fu împins înainte în scaun, gâtul i se încordă, curelele îi tăiară pieptul. Alex se panică, gândindu-se că totul mersese prost, că o parte a rachetei explodase şi că urma să fie ori ars, ori trimis ca o cometă înapoi pe Pământ. Dar apoi îşi aminti ce i se spusese. Primul corp al rachetei arsese şi fusese ejectat. Asta auzise şi simțise. Cu ajutorul lui Dumnezeu, chiar se afla pe orbită. De la zero la douăzeci şi şase de mii de kilometri la oră în doar opt minute.

Totul fusese calculat. Trebuia să se afle o maimuță în

modulul orbital – în schimb, era un băiat. Pentru computere nu conta. La secunda exactă, corpul al doilea al rachetei porni şi încă o dată fu aruncat înainte, forța gravitațională pulverizându-l. Cât timp trecuse de la numărătoarea inversă? Se afla deja în spațiu? I se părea că era zguduit mai tare ca oricând. Întreaga capsulă devenise o masă distorsionată de linii în zigzag, intermitente, ca imaginea de pe un televizor stricat. Energia era maximă, el stătea pe patru sute cincizeci de tone de exploziv, fiind lansat în spațiu cu o viteză de douăzeci şi cinci de ori mai mare decât viteza sunetului. Motorul principal ardea la capacitatea maximă, consumând trei mii opt sute de litri de combustibil pe secundă. Dacă Soiuz ar fi sărit în aer, ar fi făcut-o acum. Ardea! O lumină orbitoare năvăli deodată în capsulă. O explozie nucleară. Nu. Acoperitorile hublourilor se dezlipiseră. Nu mai era nevoie de ele. Privea soarele, care se strecura înăuntru, năucindu-l. Se vedea cerul albastru sau marea? Cât mai suporta corpul său presiunea la care era supus? Alex se gândi că nimic din lume, niciun fel de antrenament, nu l-ar fi putut pregăti pentru o experiență ca aceasta.

Racheta se opri. Aşa i se părea. Zgomotul se stinse şi Alex simți o senzație diferită: una de plutire uşoară, care îl anunța că devenise imponderabil. Era pe cale de a testa asta, dar atunci al treilea corp al rachetei se activă şi el fu propulsat înainte în această inimaginabilă călătorie cu caruselul. De data aceasta închise ochii, incapabil să se mai mişte, aşa că ratã momentul în care străpunse şi ultimul strat al atmosferei Pământului şi trecu de la albastru la negru.

În sfârşit, deschise ochii. Voia să se întindă, dar îi era imposibil. Alex privi pe fereastră şi văzu stele... mii de stele. Milioane. Încă o dată, nu se simțea mişcându-se. Chiar era imponderabil? Băgă o mână în buzunarul pantalonilor şi scoase un creion de câțiva centimetri. Îi dădu drumul. Creionul pluti în fața lui. Alex îl privi. Înainte de a-şi da seama ce face, râse. Nu se putea opri. Era chiar ca unul dintre acele efecte speciale ieftine dintr-un film de la Hollywood. Dar nu existau fire ascunse. Nu era niciun truc pe computer. Se întâmpla chiar în fața ochilor lui.

— Alex? Ce faci? Mă auzi? Vocea lui Ed Shulsky îi răsună în ureche şi era ciudat că nu suna diferit, nu părea departe – deşi Alex se afla deja la aproape o sută cincizeci de kilometri de Pământ.

— Sunt bine, răspunse Alex, cu o notă de mirare în voce. Supraviețuise lansării. Era pe drum.

— Felicitări! Tocmai ai depăşit un record mondial. Eşti cea mai tânără persoană în spațiu...

Se afla în spațiu! Odată depăşit şocul lansării, Alex încercă să se relaxeze şi să se bucure de privelişte. Dar hublourile erau prea mici şi poziționate prost. Pământul era în spatele lui şi nu se vedea, dar stelele şi întunericul infinit îl înconjurau. Ce straniu era sentimentul acela că nu se îndrepta nicăieri! Creionul plutea încă în fața lui. Îl atinse cu degetele şi îl privi rotindu-se. Alex era hipnotizat de acesta. Nimic altceva nu părea să se mişte. Nu era deloc o călătorie. I se părea că totul, întreaga lui viață, se oprise. Şi atunci văzu Ark Angel.

La început, văzu ceva de forma unui păianjen apărând în periscopul ataşat de fereastra din capsulă. Arăta ca o stea, dar mult mai luminoasă decât celelalte. Şi deodată deveni clară, o construcție nemaipomenită din module şi coridoare argintii, care se întrepătrundeau, se intersectau, atârnând de ceea ce părea turnul unei macarale, cu panouri masive întinzându-se în toate direcțiile, absorbind energia soarelui. Era imens; cântărea aproape şapte sute de tone. Dar plutea fără efort în vidul spațial, şi Alex trebui să-şi reamintească faptul că fiecare piesă a acestuia fusese laborios construită pe Pământ şi apoi transportată separat şi asamblată. Era o inginerie mai presus de imaginația sa.

Încet-încet, Ark Angel îi umplu câmpul vizual. Atât el, cât şi stația spațială călătoreau cu douăzeci şi opt de mii de kilometri pe oră, atât de repede, încât Alex nu conştientiza asta. Dar i se părea că merge foarte încet. Apoi un motor auxiliar al rachetei se aprinse şi Soiuz acceleră, mutându-se către docul central de acostare. Era singura cale prin care Alex îşi putea aprecia deplasarea în spațiu... câțiva metri, pe rând, se apropia tot mai mult. Rachetele erau controlate de

pe Flamingo Bay, dar erau foarte precise, cu o marjă de eroare de o fracțiune de milimetru. Alex văzu plăcile metalice curbate, panoul complicat care alcătuia stația spațială. Văzu un Union Jack – steagul britanic – pictat şi cuvintele „ARK ANGEL" scrise cu gri.

Ultima parte a călătoriei păru să dureze o veşnicie. Stația spațială îl înghițea şi el trebui să-şi aducă aminte că, dacă mergea prost ceva, ar fi avut impactul pe care îl are un autobuz ce se izbeşte de un perete.

Urmă o uşoară zdruncinătură – nimic în comparație cu ce simțise mai devreme. Gata. O voce se auzi în căşti şi i se păru că aude şi aplauze – doar dacă nu erau interferențe radio. Oricare ar fi fost îndoielile sale cu privire la profesorul Sing, se părea că directorul de zbor se ținuse de cuvânt. Alex ajunsese.

Îşi privi ceasul. Cineva i-l dăduse când se îmbrăcase pentru lansare. Ora trei. Avea o oră şi jumătate să găsească bomba şi fie să o oprească, fie să o mute. Dar ceva era în neregulă. Alex se panică timp de o secundă. Rezerva de oxigen se terminase? Înghiți cu greu în sec, de trei, patru ori, străduindu-se să respire. Îşi simțea inima bătând cu putere şi era sigur că urma să moară. Dar nu era asta. Mai era aer în modul – trebuia doar să-l inspire. Alex încercă să se calmeze. Ce era?

Bineînțeles. Tăcerea. Nimeni nu mai vorbea cu el. Fie era pe partea greşită a planetei, în afara razei de transmisie a centrului de control, fie radioul cedase. Tăcerea era totală, absolută. Nu se simțise niciodată mai gol, mai singur. Dar nu conta. Nu simțea nevoia să audă pe cineva vorbind.

Ştia ce avea de făcut.

Îşi desfăcu centurile şi se întinse către uşa circulară de deasupra capului său. Experimenta prima dată imponderabilitatea şi înțelese pe dată că nu se descurca. Se ridică de pe scaun prea repede şi dădu cu capul de peretele de metal, căzând înapoi. Se întoarse de unde pornise – dar acum avea o vânătaie în frunte şi gust de sânge în gură. Un început prost.

Totul trebuia făcut încet. Se întinse din nou în sus şi găsi

mânerul. Îl trase şi îl întoarse. Uşa se deschise în afară.

Se îmbărbătă. Dacă era vreo eroare, dacă nu era sigură camera de depresurizare, avea să fie expus celui mai letal mediu cunoscut de om. Şi ar fi murit de o moarte groaznică. Aerul i-ar fi absorbit din plămâni şi sângele i-ar fierbe. Toate organele interne i-ar fi distruse şi el ar fi sfâşiat de vidul spațial total. Încercă să nu se gândească la asta. Nu avea să se întâmple. În mai puțin de nouăzeci de minute avea să fie înapoi în drum spre casă.

Vedea un tunel, larg de vreo optzeci de centimetri şi lung de câțiva metri. Aceasta era intrarea – o numeau nodul – între capsulă şi recepția de pe Ark Angel. Aer recondiționat, rece şi uscat, îi bătea în față. Împinse în sus cu picioarele, cu cea mai uşoară mişcare posibilă. Se ridică fără efort. Era exact cum văzuse în nenumărate filme. Zbura.

Nodul ducea în primul modul. Ark Angel fusese construit pentru turişti. Se chema hotel spațial. Dar, bineînțeles, era în realitate o stație spațială similară celor de tip Mir sau ISS, cu foarte puțin spațiu şi fiecare centimetru disponibil plin de dulapuri, sertare şi toate firele, țevile, aparatele de măsurat, butoanele şi circuitele, şi alte utilități necesare pentru a-i păstra în viață pe locuitori. Fiecare secțiune era un cilindru de dimensiunea unei caravane obişnuite, iluminat de o lumină rece şi aspră, plină de echipamente şi având bare pe trei părți. În a patra secțiune se aflau şi mai multe bare şi cureluşe cu arici de care te puteai susține. Alex înțelese că, dacă voia să nu mai plutească, trebuia să îşi prindă mâinile sau picioarele de podea.

Se aşteptase ca în interior să fie linişte. În schimb, auzea hârâitul aparatelor de aer condiționat, pulsul pompelor care făceau să circule lichidele răcoritoare prin pereți, scrâşnetul de metal pe metal… tone din toate acestea adunate la un loc, în timp ce se roteau în jurul orbitei. Inspiră adânc. Aerul era foarte uscat. Se întreba cum era obținut. Ieşea dintr-o sticlă sau era produs de o maşină?

Alex plutea – sau cel puțin încerca. Încă o dată, împinse prea tare cu picioarele şi întreaga cameră se întoarse cu capul în jos în timp ce el se rotea neajutorat, lipsit total de

control. În ciuda injecției, suferea de ceea ce NASA numea sindromul adaptării în spațiu. Cu alte cuvinte, era pe cale să vomite. Încercă să se oprească. Una din mâinile sale se prinse de perete, care însă îi imprimă o mişcare de rotire către celălalt perete. Nu mai ştia care era susul şi care era josul. Nu vedea nici capsula care îl adusese aici.

Se întinse şi reuşi să prindă un deget într-una dintre cureluşe. Asta îl încetini. Dar experiența de până atunci fusese oribilă. Alex văzuse *Star Wars.* Îl privise pe Harrison Ford străbătând universul şi, ca alte milioane, crezuse totul. Realitatea era cu totul alta. Corpul său transmitea creierului semnale ciudate. Transpira. Simțul echilibrului îi dispăruse. Oasele sale, de care nu mai era nevoie, pierdeau calciu. Îl durea spatele din cauza întinderii şirei spinării. În burtă, intestinele pluteau neajutorate şi, datorită modificării nivelului de lichide din corp, simți o nevoie disperată de a merge la toaletă. Nimic din toate astea nu i se întâmplase lui Harrison Ford.

Situația se agrava. Alex se opri din rotire şi se trezi plutind în centrul modulului. Fie se mişca foarte încet, fie nu se mişca deloc. Barele de sprijin şi cureluşele erau de acum sus de tot, nefolositoare. Întinse brațele şi descoperi că pereții se aflau la câțiva centimetri distanță de mâinile lui. Era ca un coşmar groaznic. De fiecare dată când voia să o ia înainte, corpul său se mişca înapoi. Plutea neajutorat, fără țintă.

Şi acum? Cum să meargă în sus sau în jos? Împinse corpul şi pedală cu picioarele. Nu ajută. Încercă să îşi facă vânt cu brațele ca o pasăre într-un desen animat stupid. Nimic.

Alex începu să intre în panică. Nimeni nu-l avertizase despre asta. Era blocat în condiții de imponderabilitate şi începu să se întrebe dacă nu era blestemat să rămână aşa până când Ark Angel sărea în aer. Nu se putea mişca!

De-abia după ceea ce i se păru o eternitate reuşi să rezolve problema. Era uimitor cum o lecție de fizică dintr-o miercuri plictisitoare de la şcoala Brookland îi veni deodată în minte şi îi salvă viața. Îşi scoase pantofii şi îi azvârli cu toată puterea. Mişcarea înainte produse o reacție opusă, aducând cu

reculul unei arme. Alex fu aruncat înapoi şi reuşi să se prindă de o bară. Rămase acolo un moment, gâfâind. Fusese un moment neplăcut şi trebuia să fie atent să nu se repete.

Trebuia să meargă mai departe. Nu reuşise să vadă modulul de observaţie şi părţile rămase din *Gabriel* 7 din partea cealaltă a staţiei spaţiale, dar ştia că erau acolo. Racheta acostase automat aproape cu o oră în urmă şi adusese cu ea o bombă activată. Îşi privi din nou ceasul. Trecuseră douăzeci şi cinci de minute! De-abia dacă mai avea o oră. Dacă bomba exploda la ora exactă şi la locul stabilit, el ar fi fost vaporizat şi patru sute de tone de proiectil şi-ar fi început călătoria înapoi către Pământ. Alex se gândi înapoi la harta cu Ark Angel care îi fusese arătată şi ştia că trebuie să navigheze printr-o serie de module pentru a ajunge la destinaţie. Îşi aminti ce-i spusese Ed Shulsky.

„Nu încerca să o opreşti decât dacă eşti sigur de ceea ce faci, Alex. Dacă apeşi butonul greşit, vei face munca lui Drevin. Du-o doar în zona de dormit. Asta e tot ce trebuie să faci. Mut-o şi pleacă naibii de acolo! Repede."

Ticăia chiar acum. Alex şi-o imagina. Doar ei doi. El şi bomba pe o staţie spaţială ce orbita în jurul Pământului.

Era gata să plece din loc, când auzi ceva. Zgomotul unei uşi închizându-se. Era inconfundabil. Se opri şi ascultă. Nimic. Ce altceva? Marţieni? Poate că-şi imaginase. Alex împinse din picioare, cât de uşor putu, încercând să se îndrepte către următorul modul. Încă o dată, împinse prea tare. Umărul său atinse tavanul – sau podeaua – nodului şi pentru a doua oară se găsi rotindu-se fără control.

Întinse mâinile pentru a se opri şi se trezi ţinându-se de un mâner ce ieşea din perete. Era o jaluzea. Incapabil de a-şi stăpâni curiozitatea, o deschise, întrebându-se dacă avea să-i dezvăluie imaginea Pământului. Dar staţia spaţială era cu faţa în direcţia greşită. Alex se lăsă pe spate, aproape orbit, când lumina strălucitoare năvăli în modul. Profesorul Sing îl avertizase să nu privească direct către soare. O clipită doar, şi Alex aproape că orbi.

Închise jaluzeaua şi aşteptă să-i revină vederea, apoi continuă, zburând uşor către zona de dormit, cu paturile

ataşate vertical de pereți cu frânghii pentru a-i susține pe membrii echipajului sau pe oaspeți să nu cadă. În spațiu se putea dormi pe o parte, în picioare sau cu capul în jos; nu conta. În fața lui se întindea un coridor puternic iluminat – patru sau cinci module adunate la un loc. Totul era alb. Aici era inima lui Ark Angel, cu sala de mese, cea de sport, duşurile şi băile, o cameră de zi şi două laboratoare, toate unul lângă celălalt. *Gabriel* 7 era acostat de partea cealaltă.

Alex se încordă, pregătindu-se să facă următorul salt. Întinse palmele. Şi îngheță.

Un bărbat apăru în fața lui, îmbrăcat cu un costum identic cu al lui. Bărbatul purta o glugă, dar, văzându-l pe Alex, o scoase, dezvăluind o imagine în oglindă a lumii aflate la cinci sute de kilometri depărtare de Terra.

Kaspar. Bineînțeles.

Alex uitase de el. La fel ca toți ceilalți. Dar profesorul Sing trebuia să fie informat despre prezența lui Kaspar pe *Gabriel 7* – aceasta era informația pe care o ținuse pentru el. De ce? Îi era atât de frică de Kaspar, încât nu putuse spune întreg adevărul?

Se părea că Alex nu avea să afle niciodată. Kaspar îl văzuse. Se afla la doar douăzeci de metri distanță, la celălalt capăt al coridorului. Nu scosese un cuvânt, dar, acum, cu îndemânare, de parcă ar fi fost antrenat, se împinse înainte, plutind prin aer, către el. Era sigur pe el, avea control deplin.

Şi ținea un cuțit.

REVENIREA

Era ceva de coşmar. Erau toate coşmarurile adunate într-unul singur. Faţa hidos tatuată, cuţitul, Ark Angel, spaţiul... Alex privea neputincios cum Kaspar se îndrepta către el, zburând, cu braţele întinse şi târându-şi picioarele după el.

Ce căuta el pe staţia spaţială?

Şi Alex înţelese deodată.

A doua rachetă, urangutanul, aşa-numitul experiment de imponderabilitate al lui Drevin – toate făceau parte din plan. Nu era niciun experiment. Nu existase niciodată.

Kaspar urcase cu *Gabriel* 7. Şi Alex ştia de ce. Propria experienţă cu lansarea ar fi trebuit să-l facă să înţeleagă că ar fi fost ceva nebunesc să trimiţi o bombă armată în spaţiu. Vibraţiile îngrozitoare ar fi declanşat-o înainte chiar de a părăsi atmosfera. Putea fi armată doar când se afla în spaţiu, şi asta însemna să trimită pe cineva cu ea. Kaspar. Dar acum trebuia să se întoarcă. Acesta era scopul celei de a doua rachete. Profesorul Sing ştiuse acest lucru în tot acest timp. Soiuz fusese trimis să îl ia pe el. Şi Kaspar cu siguranţă lăsase instrucţiuni. Dacă mergea prost ceva, dacă racheta nu ajungea, profesorul ar fi fost ucis. De asta era aşa de agitat! În final, făcuse o alegere. Să trimită racheta şi să-i lase pe cei doi să se bată.

Asta putea înţelege Alex. Acum erau doi pe staţia spaţială. Dar era numai un loc înapoi spre casă.

Kaspar trecu prin primul nod, scăldat acum de o lumină blândă, roz, înainte de a ajunge în următorul modul. Părea să se descurce excelent în condiţii de imponderabilitate. Îşi ţintise obiectivul şi se împinse uşor. O mână atinse un perete pentru a se corecta; cealaltă ţinea cuţitul. Nu se grăbea – ştia că Alex nu avea unde să se ascundă. Rămaseră câteva secunde înainte ca ei să ajungă faţă în faţă într-un modul care cu greu era suficient de spaţios pentru amândoi.

Alex privi în jurul său, în speranţa că va găsi o armă, orice i-ar fi ajutat să se apere. Dar totul era ambalat foarte exact. Dulapurile şi compartimentele erau încuiate. Îi era încă rău

şi fiecare mişcare pe care o făcea ameninţa să-l propulseze în direcţia greşită. Dacă ar fi pierdut controlul şi s-ar fi rotit din nou, ar fi fost terminat. Kaspar l-ar fi tăiat bucăţi.

Kaspar trecu prin următorul nod. În câteva momente ar fi ajuns în acelaşi modul cu Alex. Zona de dormit. Acesta era locul pe care profesorul Sing şi Ed Shulsky i-l arătaseră pe hartă. Inima lui Ark Angel. I se părea un loc de întâlnire adecvat. Poate reuşea să se înţeleagă cu Kaspar. Misiunea nu mai avea rost acum – dar putea el oare să înţeleagă?

Alex se îndoia. Ochii lui Kaspar păreau inexpresivi, nebuni. Avea un zâmbet strâmb pe buze. Cuţitul pe care-l ţinea era un Sabatier, cu lama dintr-o bucată de oţel inoxidabil, lucrat manual, lung de vreo zece centimetri. De unde îl luase? Nu era posibil să-l fi adus cu el. Apoi Alex îşi aminti. Ark Angel era un hotel. Într-o zi un bucătar avea să taie friptura unui multimilionar american şi trebuia să fie bine echipat. Kaspar probabil că luase cuţitul când trecuse prin bucătărie.

Când Kaspar intră în zona de dormit, Alex făcu singurul lucru pe care-l putea face. Se ghemui, apoi se întinse brusc, propulsându-se în lungime, la câţiva centimetri deasupra podelei, de parcă înota pe sub apă într-o piscină. Mişcarea sa îl luă pe Kaspar pe nepregătite şi bărbatul trecu pe deasupra lui. Alex îşi dădu seama că nu puteai realiza un singur lucru în condiţii de imponderabilitate: să schimbi direcţia. Kaspar îşi continuă drumul, dar când trecu pe lângă el dădu în jos cu cuţitul. Alex simţi vârful tăindu-i costumul între umeri. Avu noroc. Câţiva milimetri în plus şi ar fi ţâşnit sânge. Îi tăiase materialul costumului, dar nu şi pielea.

Kaspar ajunse la celălalt perete şi se prinse de un mâner. Alex se duse în următorul modul şi reuşi să se oprească. Era înconjurat de echipamente de sport: un stepper, o pereche de extensoare, un aparat acţionat cu braţele – dar nimic cu ce să arunce în Kaspar. Unde erau greutăţile? Bineînţeles, nu-şi aveau rostul într-un mediu imponderabil. Alex zgâlţâi unul dintre dulapuri şi uşa i se deschise. Erau scule înăuntru. Un ciocan, un fel de şurubelniţă. Apucă ciocanul, îl desprinse de la locul lui şi-l ţinu în faţa sa.

Alex se întoarse şi-l văzu pe Kaspar pregătindu-se de un al doilea atac. Bărbatul părea înnebunit, de parcă ar fi fost drogat. Poate că şi era. Sau poate că experienţa de a fi în spaţiu era pentru el la fel de terifiantă ca şi pentru Alex.

— Kaspar! Alex nu era sigur cum să-i spună. Care era numele lui adevărat? Magnus Payne? Dar nu aşa se ştiau ei. S-a terminat, continuă el. Nu mai are rost. Drevin este mort. CIA-ul deţine controlul insulei Flamingo Bay.

— Minţi!

— Cum crezi că am ajuns aici? Nu mai ai ce să faci. Să provoci prăbuşirea Ark Angelului deasupra Washingtonului. Nu mai are rost. Drevin este mort.

— Nu!

Două continente se răsuciră de mânie şi de neîncredere, în timp ce Kaspar lovi cu picioarele, de data aceasta călătorind în diagonală în jos. Alex ştia că nu are rost să-l facă să înţeleagă. Orice s-ar fi întâmplat pe Flamingo Bay, Kaspar avea nevoie de Soiuz. Alex îi stătea în cale. Aşa că trebuia să moară.

Kaspar zbură către el. Alex înălţă ciocanul şi îl zvârli cu toată forţa. O secundă se gândi că acesta se va mişca cu încetinitorul. Nu aşa se întâmpla în filme? Dar nu fu aşa. Ciocanul se roti cu viteză maximă prin aer şi îl lovi pe Kaspar în umăr. Dar îi făcea vreun rău ciocanul dacă nu avea greutate? Încă o dată, Alex se gândi la lecţiile de fizică, la ce învăţase pregătindu-se pentru teză. Ciocanul avea energie datorită mişcării; energia era dispersată când era vorba de restul. În acest caz îl lovi pe Kaspar. Acesta ţipă şi scăpă cuţitul. Energia dispersată era egală cu durerea!

Dar forţa de reacţiune datorată mişcării înainte era suficientă pentru a-l expedia pe Alex înapoi şi o secundă pierdu controlul. Umerii i se izbiră de perete. Sau poate că era tavanul sau podeaua. Nu conta. Kaspar sărise înainte. Plonja în jos de parcă fusese tras de o armă şi o secundă mai târziu se afla peste Alex.

Pielea albastră şi verde de pe faţa bărbatului era la doar câţiva centimetri de Alex. Ochii plini de ură se holbau la el. Mâinile lui Kaspar se apropiară de gâtul lui şi începură să

strângă. Bărbatul îl strangula. Şi Alex nu putea face nimic. Nu avea dispozitive, nici arme. Nici măcar nu se putea mişca. Simțea metalul pe umeri, din cauza unui dulăpior ce-l împingea în spate. Kaspar plutea orizontal deasupra lui, atingându-l pe Alex doar cu mâinile. Aerul nu mai ajungea în plămânii lui Alex; strânsoarea era prea puternică. Ameți. În câteva secunde avea să leşine.

Încă ameţit, bâjbâi în spatele lui. Degetele sale dădură peste un fel de mâner. Ce era? În timp ce începea să-şi piardă cunoştința, Alex îşi aminti. Ştia la ce ajuta mânerul. Dar acum nu-l mai găsea. Disperat, se întinse şi mâna sa îl apucă. Trase în jos.

Jaluzeaua se deschise şi lumina care aproape că îl orbise mai devreme explodă în modul pentru a doua oară, trecând peste umărul lui. Fereastra dădea direct către soare şi lumina avea o forță fizică. Alex simțea cum îi ardea ceafa şi umerii. Întreaga capsulă părea să se dezintegreze într-un haos strălucitor de alb şi argintiu, toate celelalte culori fiind absorbite.

Kaspar țipă când lumina îi pătrunse în ochi. Era de parcă ar fi fost izbit în față de soarele însuşi şi mâinile i se retraseră instinctiv, pentru a se proteja Alex ridică picioarele şi lovi; îl izbi pe Kaspar în stomac. Spatele lui Alex era lipit de perete şi Kaspar fu proiectat către partea cealaltă a modulului.

Cuțitul Sabatier era chiar în spatele lui.

Plutea acolo, cu vârful mortal ațintit către ceafa lui Kaspar. Acesta, catapultat în spate, intră în el, dar apoi mânerul intră în contact cu peretele. Lama intră în oraşul Beijing şi-şi continuă călătoria, tăind suprafața lumii. Corpul lui Kaspar zvâcni ca electrocutat. Apoi rămase nemişcat.

Zăcând dedesubt, Alex privea fără să-şi creadă ochilor. Brațele lui Kaspar atârnau spre el. Era în mijlocul modulului, fără a atinge vreo suprafață, suspendat acolo. Un şir de bule de un roşu aprins apăru şi începu să orbiteze în jurul capului său. Deveniră mai mari. Acum erau cât mingile de golf care se îndepărtau, de un roşu strălucitor.

Cuțitul îi atinsese o arteră. Sângele lui Kaspar atârna în jurul lui ca o decorațiune de Crăciun grotescă.

Alex se săturase. Modulul se încingea rapid, expus în continuare soarelui, iar el se întinse şi închise jaluzeaua. O umbră se întinse pe faţa lui Kaspar. Bulele se întunecară.

Cu pielea încreţită, dorind să plece de lângă corpul obscen ce plutea, Alex se trase către celălalt modul, prinzându-se de cureluşe. Se afla acum lângă o toaletă spaţială, o cutie gri din plastic cu un fel de dispozitiv conic ce plutea la capătul unei ţevi. Avea nevoie să-l folosească. Îi era rău. Înghiţi, străduindu-se să rămână calm. Nu voia să vadă cum arată voma în spaţiu.

Bomba...

Cât timp rămăsese? Alex se uită la ceas. 16.01. Mai avea doar douăzeci şi nouă de minute. Trebuia să se mişte repede. Să ajungă până aici, să treacă prin atâtea, doar ca să moară acum! Se strădui să se concentreze, să-şi controleze mişcările. Îşi aminti harta care îi fusese arătată în centrul de control. Ştia unde trebuia să meargă.

Uşa care dădea în capsula care îl adusese pe Kaspar în spaţiu era deschisă şi Alex văzu imediat bomba. Avea forma unui proiectil, era neagră, cu şase butoane mici şi cu un panou din sticlă cu afişaj digital. Era prinsă de perete, imobilizată cu bandă adezivă tip arici. Cu un fel de fascinaţie, Alex se lăsă în jos în modul şi pluti pe lângă ea. Avea un afişaj de şase cifre, care descreştea cu viteză: 27:07:05. Alex verifică apoi cronometrul uitându-se la ceas. Da. Patru şi trei minute. Mai avea doar douăzeci şi şapte de minute.

O putea opri? Alex examină butoanele, dar nu era niciun simbol, nimic care să-i spună ce funcţie aveau, îndrăznea să apese vreunul? Dacă ar fi făcut o greşeală, ar fi fost făcut sfărâme. Ridică un deget. Gura îi era uscată. Să fie atât de aproape de bombă îl îngrozea. Dar trebuia să încerce, nu-i aşa? Drevin poate că transformase în mod pervers Ark Angel, dar, chiar şi aşa, staţia spaţială era un miracol tehnologic, complet unic, primul hotel spaţial pe orbita Pământului. Putea Alex permite să fie distrus? Degetele sale rămaseră pe butonul principal. Tot ce trebuia să facă era să-l învârtă. Poate că ar fi dezactivat bomba, dar putea şi să o declanşeze. Întrebarea era, îndrăznea să rişte?

Cifrele de pe afişaj cronometrau în continuare, în sens invers. Acum arătau 25:33:00.

Alex înjură. De ce nu aveau un fel de tobogan de gunoi? Aşa ar fi putut scăpa de bombă, aruncând-o în spațiu. Poate că exista o cale de ieşire de pe Ark Angel, dar el nu ştia să o folosească. Oricum, nu mai era timp. Degetul său atingea încă butonul. Unul dintre cele şase. O şansă la şase să nimerească butonul corect.

Nu era destul.

Alex răsuflă adânc şi trase mâna. Prinse bomba ce continua să ticăie şi o desprinse uşor, apoi o scoase pe uşă şi o duse înapoi în centrul hotelului spațial. Ed Shulsky îi spusese unde să o lase, dar Alex hotărî singur. Toaleta. Era cumva un capăt. Introduse capătul proiectilului înăuntru şi îl abandonă acolo.

Era timpul să plece.

Se împinse înapoi cât mai uşor şi fu răsplătit cu o mişcare lentă, grijulie, înapoi către modulul de aşteptare de pe Soiuz. Trecu pe sub Kaspar, având grijă să nu privească în sus. În câteva minute, bărbatul mort avea să primească una din cele mai spectaculoase incinerări. Era mai mult decât merita.

Stația de acostare era în fața lui – dar mai avea ceva de făcut. Privi ceasul. 16.11. Mai erau doar nouăsprezece minute şi Alex ştia că era o nebunie să pierzi fie şi câteva secunde. Dar n-ar mai fi avut niciodată o ocazie ca aceea. Găsi o altă fereastră pe partea opusă soarelui, deschise jaluzeaua şi privi.

Şi acolo era.

Planeta Pământ. Văzută din spațiu.

Primul său gând fu cât de mare era; al doilea cât de mică. Bineînțeles că văzuse imagini ale Pământului luate de astronauți. Dar acum era diferit. Vedea cu ochii lui. Şi se mişca. În timp ce se ghemui în fața oblonului, călătorea atât de rapid încât i-ar fi luat doar nouăzeci de minute să facă înconjurul Pământului. Nu era de mirare că părea mică. Şi totuşi, planeta îi umplea câmpul vizual. Toată viața din Univers, cinci miliarde de oameni, era concentrată acolo. Şi acest gând era extraordinar.

Fu uimit de culori. Nicio fotografie nu putea să-l pregătească pentru irizațiile strălucitoare ale planetei. Terra arăta ca iluminată din interior. La început, părea că totul era albastru şi alb – mare parte din planetă consta din apă – şi Alex îşi aminti cum stătea pe spate când era mic, privind cerul perfect de vară. Dacă ar fi putut transforma cerul într-o minge, aceasta era priveliştea care i s-ar fi înfățişat. Dar, în timp ce privea în jos, începu să distingă țărmurile, o linie subțire de verde smarald; şi apoi Ark Angel dezvălui o altă porțiune a lumii şi Africa era acolo – toată Africa în fața lui – şi deodată vedea auriu intens, galben şi roşu... munți şi deşerturi, dar nu şi oraşe. Nimic nu mişca. Şi se întrebă, oare, dacă ar fi fost extraterestru şi ar ajunge până aici, ar fi putut trece pe lângă această planetă, fără a fi conştient de lumea ce mişuna dedesubt?

Dar apoi ziua deveni noapte şi el se găsi deasupra coastei de vest a Mării Mediterane şi chiar de la cinci sute de kilometri depărtare distingea miile de lumini electrice. Spania şi Gibraltarul, Turcia, Tunisia, Algeria şi Libanul – toate se vedeau, luminițe clipind ca nişte licurici. Peste Europa erau furtuni. Alex văzu fulgerele strălucind printre nori.

Nu era numai viață pe Pământ. Întreaga planetă trăia. Alex o simțea pulsând dedesubt şi deodată ştiu că, în ciuda tehnologiei lui, Ark Angel era un loc steril, mort şi nu-i păsă că în curând avea să nu mai existe. Hotărâse corect. În acel moment, Alex avu o senzație de singurătate pe care avea să şi-o amintească tot restul vieții. Voia să meargă acasă.

Merse înapoi la modulul Soiuz, încercând să-şi controleze înaintarea, dar izbindu-se de pereți. Numai ținându-se de barele de susținere reuşi să nu intre din nou într-o rotire amețitoare. Îi era îngrozitor de sete şi îşi dori să fi luat la el ceva de băut. Ce se întâmpla dacă deschidea o cutie de Cola în spațiu? Nu avea să afle niciodată.

Ajunse la intrare şi pătrunse în rachetă. Opera ceva automat. Tot ce dorea era să plece cât mai departe. Se întinse şi închise uşa, rotind mânerul pentru a încuia înainte de decolare. Acesta era compartimentul în care călătorise în sus. Mai era o uşă sub el şi o deschise, intrând în modulul de

revenire de dedesubt. Acolo era mai mult spațiu. Bineînțeles. Modulul de revenire trebuia să fie suficient de mare pentru Kaspar. Se prinse în centuri de scaun, găsi un nou set de căşti şi le puse, întrebându-se dacă vor funcționa.

— Alex? Cum te simți?

Era vocea Tamarei? Nu fusese niciodată mai fericit să audă pe cineva.

— Bomba este în continuare activă, spuse el. Se uită la ceas. 16.25. Profesorul Sing ne-a mințit, continuă el. Kaspar era aici. Şi acum mai am doar cinci minute. Scoateți-mă de aici.

Interferențe radio. O voce fără substanță bolborosea jumătăți de cuvinte fără rost. Era ceva în neregulă cu radioul. Alex se întrebă ce se va întâmpla în continuare. Cât trebuia să aştepte acolo până la decolare? Şi ce se întâmpla dacă nu decola? Secundarul de pe ceasul său continua să meargă. Părea că se joacă cu el, mişcându-se mai repede decât ar trebui. Era acum 16.28.

Transpira deja. Prins pe spate, fără să vadă nimic, nu avea habar unde se afla, cât de departe era de Pământ. 16.29. Trăia ultimele şaizeci de secunde din viața lui?

Simți o zdruncinătură. O secundă groaznică, socoti că bomba se detonase. Apoi înțelese că era imposibil. Nu auzise nimic şi se gândi că probabil motoarele modulului se aprinseseră. Îşi roti capul şi privi prin periscop. Ark Angel era deja la distanță, dispărând în spațiu ca o pietricică scăpată într-un puț.

Şi apoi explodă.

Bomba sări în aer, o explozie de flăcări portocalii care distruseră stația spațială, catapultând modulele în diferite direcții. Brațele cu panourile solare căzură. Urmară alte două explozii. Un jet de scântei strălucitoare şi o explozie năucitoare de lumină albă expandând în tăcere.

Alex avu un sentiment de euforie. Reuşise! Pusese bomba în locul potrivit şi, în loc să propulseze Ark Angel către Washington, îl distrusese. Nu rămăsese nimic. Câteva piese ce căzeau prin spațiu, dar care urmau să ardă rapid. În sfârşit, se terminase totul.

Se prăbuşi.

Hârâitul transmiţătorului se opri brusc. Totul în jur se cufundă într-o linişte totală, încât Alex crezu pentru o secundă că murise şi trebui să-şi aducă aminte că nu era acasă încă. Plonja în jos, cu picioarele înainte, cu o viteză de douăzeci şi şase de mii cinci sute de kilometri la oră. Opt kilometri pe secundă. Aceasta era cea mai periculoasă parte a întregii călătorii. Dacă centrul de control calculase greşit, atunci urma să ia foc. Observase deja strălucirea roz din spatele hubloului datorată frecuşului modulului de stratul superior al atmosferei Pământului.

Şi apoi se aprinse. Întreaga lume ardea. Aerul se sparse, se făcu bucăţi, electronii se separară de nuclei. Modulul se transformă într-o minge de foc şi Alex ştia că viaţa lui depindea de sutele de plăci protejate termic care îl înconjurau. Era în centrul unui iad.

Strigă. Nu se putea abţine.

Apoi roşul dispăru, ca o perdea trasă în lături.

Văzu albastru.

Într-o secundă o zdruncinătură îi rupse centurile în timp ce paraşuta i se deschise. Lumea părea să strălucească de partea cealaltă a ferestrei şi Alex văzu Oceanul Pacific întinzându-se în faţa lui.

Un plescăit. Abur. Valuri izbindu-se de ferestre. Lumina soarelui transformând apa în diamante, în sfârşit tăcerea.

Se legăna înainte şi înapoi, la o sută cincizeci de kilometri de coasta estică a Australiei. În partea cealaltă a lumii – dar nu conta.

Alex Rider revenise.

MULȚUMIRI

De obicei, nu includ o pagină cu mulțumiri, dar *Hotelul spațial Ark Angel* a fost cea mai complicat de scris aventură a lui Alex Rider şi de data aceasta trebuie să mulțumesc multor persoane.

Ultimele capitole n-ar fi putut fi scrise fără sprijinul domnului profesor George Frasier, directorul Centrului de Cercetare Spațială de la Universitatea din Leicester, şi a lui Derek Pullan de la Centrul de Cercetări al Universității din Leicester. Oricine este interesat de spațiu poate merge la Centrul Spațial Leicester pentru a vedea un modul similar celui în care a călătorit Alex. Am fost, de asemenea, privilegiat să vorbesc cu domnul Michael Foale, care a petrecut trei sute şaptezeci şi patru de zile în spațiu.

Clare Hornick, directorul de operații de la Hospital of St. John & Elizabeth, mi-a oferit un tur amănunțit al spitalului şi mi-a prezentat tomograful magnetic. În acelaşi spital, domnul Roger Hayward, doctor în medicină, m-a înarmat cu expertiza care l-a readus pe Alex la viață. Simon Greenberg, persoana însărcinată cu relațiile publice a echipei Chelsea, a avut amabilitatea să-mi arate stadionul Stamford Bridge – chiar şi duşurile jucătorilor. Simone Schehteman de la Teamworks mi-a ținut un curs de carting cu accidente şi le mulțumesc tuturor celor de la King's Cross că mi-au împrumutat pista.

Dispozitivul pe care Alex îl foloseşte la evadarea din apă a fost creat de Jonathan Bennett, câştigătorul unui concurs de la programul TV de la BBC, *Blue Peter.* Îi sunt recunoscător şi lui Mark Greener, care mi-a împărtăşit experiențele lui de surfing cu zmeul; şi lui Marsha Brown, asistenta mea, care a organizat totul. Şi, în final, mulțumirile mele merg către Jane Winterbotham, editorul meu la Walker Books, care a trebuit să citească această carte de o sută de ori, fără a înnebuni.

Totul din povestirea aceasta este menit să se încadreze în limitele posibilului, dar vă rog să nu încercați cascadoriile din ea, pentru că nu-mi asum răspunderea pentru brațe,

picioare sau gâturi... rupte.

Alex Rider este în spital și e hotărât să lase în urmă zilele sale ca spion. Dar adolescentul este forțat să acționeze din nou când un grup de ecoteroriști pătrunde în spital. Dintr-odată, Alex se trezește aruncat în mijlocul unui război ce pare cumva legat de Ark Angel, un hotel spațial revoluționar. De data aceasta va trebui să-și depășească toate limitele. Și tot nu va fi de ajuns!

„Explozivă, incitantă, plină de acțiune!"

THE GUARDIAN

ALEX RIDER, SUPERSPIONUL ADOLESCENT:

STORMBREAKER
ACADEMIA POINT BLANC
INSULA RECHINILOR
LOVITURA VULTURULUI
SCORPIONUL

ISBN 978-973-103-644-1

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com